JAMES BOND

007

IAN FLEMING

DR. NO

VOLUMUL 7

www.virtual-project.eu

Ian Fleming s-a născut în 1908 şi a fost instruit la Colegiul Eton. După o scurtă perioadă petrecută la Academia Militară Regală din Sanhurst a plecat pe continent să-şi desăvârşească studiile. În 1931, după ce a ratat numirea la Ministerul Afacerilor Externe, a intrat la agenţia de ştiri Reuters. În timpul celui de al doilea război mondial a fost asistentul personal al directorului Serviciului Secret al Forţelor Navale britanice, ca apoi să ajungă la rangul de comandor. Experienţa căpătată în timpul războiului i-a asigurat cunoştinţe nemijlocite despre activitatea serviciilor secrete.

După război a devenit director pentru străinătate la trustul de presă Kemsley. Şi-a construit casa, Goldeneye, în Jamaica şi tot acolo, la vârsta de patruzeci şi patru de ani, a scris *Casino Royale*, primul dintre romanele care-l prezintă pe comandorul James Bond. Până în momentul decesului său în 1964, aventurile lui James Bond se vânduseră în mai mult de patruzeci de milioane de exemplare. *Dr No*, primul film care-l prezenta pe James Bond, cu Sean Connery în rolul principal, a fost lansat în 1962 şi filmele cu James Bond se bucură în continuare de un uriaş succes internaţional.

Este, de asemenea, autorul fermecătoarei cărţi pentru copii *Chitty Chitty Bang Bang*.

Romanele lui Ian Fleming au fost imediat acceptate de către contemporanii săi Kingsley Amis, Raymond Chandler şi John Betjeman ca romane clasice de suspans. Inventându-l pe James Bond, Ian Fleming a creat cel mai important personaj de ficţiune britanic de la sfârşitul secolului al XX-lea.

Ian Fleming

JAMES BOND®

Dr. No

Traducere din limba engleză de
Meropi Papagheorghe

BIBLIOTECA & UNIVERSALĂ
Bucureşti, 2010

Coperta: Marian Toader
Redactor: Ciprian Voicilă

Dr. No
© Pentru ediția românească
Icar Publishing, 2010

Copyright
© Glidrose Productions Ltd, 1958
All rights reserved

James Bond and 007
are registered trademarks of Danjaq LLC,
used under licence by Ian Fleming Publications Ltd.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
FLEMING, IAN
Dr. No / Ian Fleming ; trad. de Meropi Papagheorghe. - Bucureşti : Biblioteca Universală, 2010
ISBN 978-606-92558-6-5

I. Papagheorghe, Meropi (trad.)

821.111-31 135.1

CAPITOLUL 1

V-aud perfect

La ora şase fix, soarele apuse cu o ultimă strălucire galbenă în spatele Munţilor Albaştri, un val de umbră violet se aşternu peste Richmond Road, iar greierii şi broaştele din grădinile selecte începură să cante, să orăcăie.

În afară de zgomotul de fundal al insectelor, pe strada largă şi pustie domnea liniştea. Înstăriţii proprietari ai caselor mari şi ferite – manageri de bancă, directori de firmă şi funcţionari civili importanţi – se întorseseră încă de la ora cinci şi discutau cu soţiile lor, sau făceau duş şi îşi schimbau hainele. În jumătate de oră strada urma să prindă din nou viaţă cu traficul petrecăreţilor, dar acum, pe această foarte selectă bucată din „Rich Road"[1], după cum îi ziceau comercianţii din Kinston, nu se putea simţi decât suspansul unei scene goale şi parfumul greu, nocturn de iasomnie.

Richmon Road e cea mai „bună" stradă din toată Jamaica. Este echivalentul jamaican al unor locuri ca Park Avenue, Kensington Palace Gardens, Avenue D'lena. Cele mai „bune" familii locuiesc în aceste case mari de modă veche, fiecare cu hectarul ei de gazon impecabil, printre cei mai nobili copaci şi cele mai rafinate flori din Grădina Botanică de la Hope. Strada lungă şi

[1] Joc de cuvinte: prescurtarea *Rich Road* (de la *Richmond Road*), în traducere, „calea bogaţilor" (*n.trad.*).

dreaptă este umbroasă, liniştită, departe de întinderea însorită şi vulgară a Kingstonului, unde riveranii îşi caştigă banii, iar în dreptul intersecţiei din capăt se află domeniul King's House, unde Guvernatorul şi Comandantul Suprem al Jamaicăi locuieşte alături de familia sa. Nicio altă stradă din Jamaica nu putea avea un capăt mai măreţ.

La colţul estic al intersecţiei, se află Richmond Road Nr. 1, o casă cu etaj, înstărită, având o verandă albă spaţioasă, atât la parter cât şi deasupra. De la stradă, o cărare cu pietricele duce până la coloanele de la intrare, printre peluze liniştite cu terenuri de tenis, pe care, în seara aceasta, ca în toate celelalte seri, sunt pornite stropitorile automate. Conacul este un Mecca al întâlnirilor de societate din Kingston. Se numeşte Queen's Club şi are în spate mândria a cincizeci de ani de exigenţă în alegerea membrilor.

Refugii exclusiviste ca acesta nu vor mai supravieţui pentru multă vreme în Jamaica modernă. Într-o bună zi, ferestrele de la Queen's Club vor fi zdrobite, iar clădirea va arde până în temelii, dar pentru moment existenţa sa este utilă pe o insulă sub-tropicală – este bine administrat, personalul este atent ales, iar bucătăria şi pivniţa de vinuri sunt printre cele mai rafinate din întreaga Mare a Caraibelor.

La momentul respectiv al zilei, aproape în fiecare seară, puteai găsi aceleaşi patru maşini parcate pe stradă, în dreptul clubului. Erau maşinile distinşilor jucători de bridge care se întâlneau punctual la ora cinci şi jucau până spre miezul nopţii. Aproape că puteai să-ţi reglezi ceasul în funcţie de apariţia lor. Respectând ordinea în care sunt acum aliniate pe lângă bordură, maşinile aparţin brigadierului de comandă al Forţei de Apărare din Caraibe, principalului avocat de drept penal din Kingston şi profesorului în matematici de la Kinston University.

La capătul şirului se afla un Sunbeam Alpine negru, aparţinând comandatului în rezervă John Strangways din Marina Regală, controlorul regional al Caraibelor – sau, în termeni mai puţin discreţi, reprezentatul local al Serviciilor Secrete Britanice.

Chiar înainte de şase şi un sfert, liniştea de pe Richmon Road fu uşor întreruptă. Trei cerşetori orbi apărură de după colţul intersecţiei şi, mergând încet pe trotuar, se apropiară de cele patru maşini. Erau chinezi negri – oameni solizi, dar păşeau aplecaţi, lovind în bordură cu bastoanele lor albe. Mergeau în şir indian. Primul bărbat, care purta ochelari albaştri şi care părea să vadă mai bine ca ceilalţi, mergea în faţă cu o cană de tinichea legată în capătul bastonului pe care îl ţinea în mâna stângă. Mâna dreaptă a celui de al doilea bărbat se sprijinea pe umărul drept al celui din faţă, iar mâna dreaptă a celui de al treilea pe umărul celui din mijloc. Ultimii doi bărbaţi mergeau cu ochii închisi. Purtau haine jerpelite, iar pe cap şepci murdare de paie, cu cozoroace mari. Nu vorbeau şi niciun alt zgomot nu venea dinspre ei, în afară de loviturile uşoare ale bastoanelor avansând pe trotuarul umbros, înspre maşinile parcate. Cei trei orbi nu ar fi ieşit în evidenţă în Kingston unde sunt o grămadă de oameni sărmani pe stradă, însă pe această stradă liniştită, opulentă şi pustie, cei trei făceau neplăcut contrast. De asemenea, era ciudat ca toţi trei să fie chinezi negri. Nu este un amestec obişnuit de rase.

În sala de joc, o mână arsă de soare se întinse spre marea de verde din centrul mesei şi stivui patru cărţi. Cu o pocnitură fadă, levata intră în joc.

– O sută de puncte de onor şi nouăzeci dedesubt! spuse Strangways. Se uită la ceas şi se ridică. Mă întorc în douăzeci de minute. Bill, e rândul

tău să împarți. Comandați ceva de băut. Pentru mine, ca de obicei. Nu vă obosiți să-mi pregătiți o mână cât lipsesc. Mă prind întotdeauna.

Bill Templar, brigadierul, râse scurt. Sună din clopoțel şi adună cărțile înspre el.

– Să te grăbeşti, ce naiba, spuse el. Întotdeauna ne laşi baltă atunci când ne e lumea mai dragă.

Strangways ieşise deja pe uşă. Cei trei bărbați se afundară resemnați în scaune. Stewardul de culoare intră şi luă comanda băuturilor, pentru Strangways un whisky cu apă.

În fiecare seară exista o întrerupere deranjantă la ora şase şi un sfert, aproape de jumătatea celui de-al doilea rober. La momentul acela, negreşit, chiar şi atunci când nu îşi terminaseră mâna, Strangways trebuia să se ducă până la „birou" să „dea un telefon". Era extrem de iritant. Dar Strangways era un membru de neînlocuit al cvartetului, aşa că îi tolerau capriciul. Niciodată nu fusese explicat în ce anume consta „telefonul", şi nici nu întreba nimeni. Datoriile lui Strangways erau „secrete" şi cam atât. Foarte rar lipsea mai mult de douăzeci de minute, iar ei se înțeleseseră ca el să-şi răscumpere absența printr-un rând de băuturi.

Băuturile sosiră, iar cei trei bărbați începură să discute despre curse.

De fapt, acesta era cel mai important moment al zilei pentru Strangways – datoria de a contacta prin radio puternicul transmițător de pe acoperişul clădirii din Regent's Park – sediul central al Serviciilor Secrete. În fiecare zi, la şase treizeci ora locală (cu excepția cazurilor când anunța în prealabil că nu va putea lua legătura pentru că, de exemplu, urma să fie plecat în interes de serviciu pe una din insulele din teritoriul său sau era grav bolnav), transmitea raportul zilnic şi recepționa ordinele. Dacă nu reuşea să intre pe fir

la şase treizeci fix, urma un al doilea apel, apelul „albastru", la şapte sau ultimul, apelul „roşu" la şapte treizeci. Mai târziu de şapte treizeci, dacă nu se făcuse legătura, se constata o „Urgenţă", iar Secţia III, autoritatea direct responsabilă la Londra, urma să preia imediat misiunea de a afla ce s-a întâmplat.

Până şi un apel „albastru" este un semn rău pentru un agent, în afara cazului în care motivele sale, „declarate" nu primiseră răspuns. Orarul apelurilor radio din sediul central Londra este extrem de încărcat şi chiar şi o întrerupere minoră, cauzată de un singur apel suplimentar, este un deranj primejdios. Strangways nu a suferit niciodată dezonoarea unui apel „albastru", darămite a unuia „roşu", şi era cât se poate de sigur că nu i se va întâmpla vreodată. În fiecare seară, la exact şase şi cincisprezece, Strangways părăsea Queen's Club, se urca în maşină şi conducea zece minute până la bungaloul său de la poalele Munţilor Albaştri, cu vedere spre portul din Kingston. La şase douăzeci şi cinci traversa coridorul, înspre biroul din spate. Descuia uşa şi o încuia la loc pe dinăuntru. Domnişoara Trueblood, care se prezenta drept secretara sa, dar era de fapt secundul lui Strangways şi un fost ofiţer şef al WRNS[1], l-ar aştepta deja în faţa radioreceptorului din falsul cabinet de lucru. Ar avea căştile pe urechi şi un carneţel pe genunchi, făcând primul contact, bătând semnalul de chemare, WXN, pe o frecvenţă de 14 megaherţi. Strangways s-ar tolăni în scaunul de lângă ea şi ar prelua apelul, aşteptând un gol brusc în eterul, semnalul că, la Londra, WWW intra pe fir.

Era un program bătut în cuie. Strangways era genul de om care funcţiona după programe bătute în cuie. Din păcate, un comportament

[1] *Women's Royal Naval Service* - branşa exclusiv feminină a Marinei Regale (*n.trad.*).

repetitiv, foarte strict poate fi mortal dacă este intuit de inamic.

Strangways era un bărbat înalt, cu o pată neagră deasupra ochiului drept şi cu o înfăţişare acvilină ce amintea de prora ascuţită a unui vas distrugător. În momentul de faţă traversa în grabă holul cu lambriuri de mahon din Queen's Club, împingând la o parte delicatele plase de ţânţari din prag, repezindu-se spre alee, peste cele trei trepte de la intrare.

Nimic nu părea să-i tulbure gândurile în acel moment, poate doar plăcerea senzuală a aerului proaspăt de seară şi amintirea fineţii cu care câştigase cele trei cărţi de pică. Mai era şi cazul acela, bineînţeles, cazul la care lucra, o afacere dubioasă şi complicată pe care M i-o pasase, oarecum nonşalant, în urmă cu două săptămâni. Dar lucrurile mergeau bine. O pistă întâmplătoare din comunitatea chineză dăduse roade. Ieşiseră la lumină câteva unghiuri ciudate – pentru moment erau nişte umbre de unghiuri – dar dacă prindeau rădăcini, gândea Strangways mergând pe cărare către Richmond Road, putea ajunge implicat în ceva cu totul ciudat.

Strangways ridică din umeri. Bineînţeles că până la urmă nu va fi aşa. Fantasticul nu se materializa niciodată în domeniul lui de lucru. Va fi probabil o soluţie oarecare, ţesută de isteria de zi cu zi şi de imaginaţiile încinse ale chinezilor.

În mod automat, o altă parte a minţii lui Strangways receptă prezenţa celor trei orbi. Loveau încet cu bastonul pe trotuar, apropiindu-se de el. Erau la vreo douăzeci de metri. Calculă că aveau să treacă pe lângă el cu câteva secunde înainte să ajungă la maşină. Jenat de bunăstarea sa, dar totodată recunoscător pentru ea, Strangways scormoni în buzunar după o monedă. Îi pipăi marginea cu degetul mare ca să se asigure că era un florin şi nu un penny. O scoase. Era acum în dreptul cerşetorilor. Cât de ciudat, toţi

erau chinezi negri! Chiar ciudat! Strangways întinse mâna. Moneda zăngăni în cana de tinichea.

– Dumnezeu să vă ajute, domnule, spuse cel dintâi.

– Dumnezeu să vă ajute, repetară şi ceilalţi doi.

Strangways avea cheia de la maşină în mână. Vag, îşi dădu seama de momentul de linişte după ce bastoanele albe încetară loviturile. Era prea târziu.

Odată ce Strangways trecuse de ultimul din grup, toţi trei se întoarseră. Ultimii doi se îndepărtară câţiva paşi pentru a putea trage exact. Apărură trei revolvere, cu amortizoare inestetice, smulse brusc din tocurile ascunse în zdrenţe. Cu o precizie studiată, cei trei ţintiră în trei locuri diferite de-a lungul coloanei lui Strangways – între umeri, în zona lombară şi în pelvis.

Cele trei bubuituri surde se auziră aproape simultan. Trupul lui Strangways se prăvali de parcă ar fi fost lovit cu piciorul. Rămase complet nemişcat în praful subţire de pe trotuar.

Era şase şi şaptesprezece minute. Cu un scârţiâit de roţi, un dric sumbru, cu torţe aprinse în cele patru colţuri ale acoperişului, se ivi în capătul străzii Richmond Road, îndreptându-se direct spre grupul de pe trotuar. Cei trei bărbaţi de abia avură timp să ridice trupul neînsufleţit al lui Strangways când dricul se opri brusc în dreptul lor. Deschiseră uşile duble din spate, apoi şi capacul coşciugului ieftin de dinăuntru. Cei trei îndesară cadavrul în coşciug şi se urcară. Capacul fuse trântit şi uşile se închise se închiseră. Cei trei negri se aşezară pe trei scăunele, din cele patru aflate la colţurile coşciugului şi, fără grabă, lepădară bastoanele albe. Paltoane largi din lână de alpaca erau atârnate de spătarele scaunelor. Le îmbrăcară peste zdrenţe, apoi îşi scoaseră şepcile de baseball, ridicară de pe jos nişte jobene negre şi le puseră pe cap.

Şoferul, care era de asemenea tot un chinez negru, privi neliniştit peste umăr.

– Hai, omule! Hai! spuse cel mai solid dintre asasini. Consultă cadranul luminos al ceasului de mână. Arăta şaşe şi douăzeci de minute. Totul a durat trei minute. Punctualitate mortală.

Dricul întoarse larg şi merse demn până în intersecţie. Coti şi, cu o viteză de cincizeci de kilometri la oră, porni uşor în sus pe deal, pe şoseaua asfaltată, lăsând în urmă dâre negre de fum ce vesteau povara pe care o ducea şi durerea pasagerilor îndoliaţi, şezând înăuntru neclintiţi, cu braţele încrucişate în semn de respect peste inimă.

– WXN apelează WWW....WXN apelează WWW ...WXN ...WXN ...WXN...

Cu degetul mijlociu de la mâna dreaptă, Mary Trueblood apăsa, uşor, elegant tasta. Trase cu ochiul la ceasul de la mâna stângă. Şase şi douăzeci şi opt de minute. Întârziase un minut. Mary Trueblood zâmbi gândindu-se la micul Sunbeam decapotabil, urcând drumul înspre ea. Într-o clipă avea să audă pasul iute, apoi cheia în broască şi el avea să se aşeze alături. Avea să îi zâmbească în semn de scuze, punându-şi căştile. „Scuze, Mary, n-a pornit nenorocita aia de maşină." Sau „Credeam că nesuferiţii ăia de la poliţie îmi ţinuseră minte numărul. M-au oprit la Halfway Tree".

Mary Trueblood luă cealaltă pereche de căşti din cârlig şi o puse pe scaunul lui, vrând să-i salveze jumătate de secundă.

– ...WXN apelează WWW...WXN apelează WWW...

Reglă cadranul milimetric şi încercă din nou. Ceasul ei arăta şase şi douăzeci şi nouă. Începu să se îngrijoreze. În câteva secunde Londra avea să intre pe fir. Dintr-o dată se gândi, Doamne, ce-ar putea face dacă Strangways nu ajunge la timp! N-avea nici un sens să recepţioneze legătura şi

să se dea drept Strangways – inutil şi periculos. Securitatea Radio monitoriza apelul, aşa cum făceau cu fiecare agent. Acele instrumente care măsoară micile particularităţi ale „pumnului" unui operator ar detecta imediat că nu este Strangways la aparat. Mary Trueblood văzuse marea de butoane din camera tăcută, de la ultimul etaj al sediului central. Privise cum mâinile dansau, înregistrând greutatea fiecărui puls, viteza fiecărui grup de cifre, fiecare ezitare a unei litere anume. Controlorul îi explicase totul atunci când se înrolase la staţia din Caraibe, în urmă cu cinci ani – cum s-ar declanşa un semnal sonor, iar legătura s-ar intrerupe automat dacă ar fi fost pe fir un alt operator. Era măsura de siguranţă de bază în cazul în care un transmiţător al Serviciilor Secrete cădea în mâini inamice. Sau în cazul în care un agent era capturat şi forţat prin tortură să facă legătura cu Londra, trebuia numai să strecoare şi cea mai insesizabilă schimbare în „pumnul" său şi îşi puteau da seama că fusese capturat ca şi cum ar fi anunţat în gura mare.

Acum era momentul! Acum se formă golul din eter care anunţa intrarea Londrei pe fir. Mary Trueblood se uită la ceas. Şase treizeci. Panică! Dar, în sfârşit, auzeau paşi pe hol. Slavă Domnului! Într-o secundă avea să intre. *Trebuie* să-l protejeze! Disperată, decise să profite de şansă si să lase circuitul deschis.

– WWW apelează WXN...WWW apelează WXN...Se-aude?...se-aude? Era apelul clar al Londrei, căutând staţia din Jamaica.

Paşii ajunseseră la uşă.

Cu încredere, bătu înapoi:

– V-aud perfect... V-aud perfect ... V-aud ...

În spatele ei se declanşă o explozie. Ceva îi lovi glezna. Se uită. Era încuietoarea.

Mary Trueblood se răsuci brusc cu scaunul. În dreptul uşii era un bărbat. Nu era Strangways.

Era un negru solid, cu tenul spre galben şi cu ochii oblici. În mână avea un pistol. În capătul pistolului era fixat un cilindru gros, negru.

Mary Trueblood scoase un ţipăt.

Bărbatul zâmbi larg. Încet, cu mare plăcere, ridică pistolul şi o împuşcă de trei ori în jurul sânului stâng.

Fata se prăbuşi din scaun într-o parte. Căştile alunecară de pe buclele blonde pe podea. Pentru încă o secundă poate, micul ciripit al Londrei răsună în cameră. Apoi se opri. Înştiinţarea din partea controlorului de Securitate Radio semnalase că ceva era în neregulă la WXN.

Criminalul ieşi pe uşă. Se întoarse cu o cutie cu etichetă colorată, pe care scria PRESTO FIRE, şi un sac mare de zahăr cu inscripţia TATE & LYLE. Puse cutia jos şi se duse în dreptul cadavrului, cu greu trase sacul peste cap apoi până la glezne. Labele picioarelor ieşeau în afară. Le îndesă înăuntru. Târî sacul greoi până pe hol şi se întoarse. În colţul camerei seiful rămăsese deschis, întocmai cum se aştepta, iar caietele cu cifre erau deschise pe birou, gata pentru a fi folosite în comunicaţiile cu Londra. Bărbatul le aruncă pe toate în mijlocul camerei, împreună cu hârtiile din seif. Smulse perdelele şi le mototoli peste grămadă. Deasupra, stivui şi două scaune. Deschise cutia de chibrituri „Presto" şi luă un pumn, le aruncă peste şi aprinse câteva. Apoi ieşi în hol şi făcu focuri similare în alte câteva locuri bine alese. Mobila uscată se aprinse imediat, iar flăcările cuprinseră lambriurile de lemn. Bărbatul merse înspre intrare şi deschise uşa. Prin gardul de hibiscus[1], se putea distinge conturul dricului strălucitor. Tot ce se auzea era cântecul greierilor şi ticăitul delicat al motorului. De-alungul drumului, nu se zărea nici un alt semn de viaţă. Bărbatul întră înapoi în holul fumegând

[1] Arbust tropical cu flori mari, viu colorate (*n.trad.*).

şi ieşi fără probleme cu sacul pe umăr, lăsând uşa larg deschisă pentru a face curent. Uşile din spate ale dricului erau deschise. Le pasă sacul şi îi urmări pe cei doi îndesându-l în coşciug, peste trupul lui Strangways. Apoi se urcă, închise uşile, se aşeză şi îşi puse jobenul.

Pe măsură ce primele flăcări se întrezăreau la geamurile de sus ale bungaloului, dricul coborî încet de pe trotuar şi demară la deal, înspre lacul Mona. Acolo, coşciugul greoi avea să alunece într-un mormântul adânc de o sută de metri, iar în nu mai puțin de patruzeci de minute, personalul şi toate dosarele stației Serviciilor Secrete din Caraibe aveau să fie distruse complet.

CAPITOLUL 2

Alegerea armelor

Trei săptămâni mai târziu, la Londra, luna martie se arăta ca un şarpe cu clopoţei.

Încă din zorii zilei de întâi, grindina şi poleiul, urmate de o furtună de gradul 8, se năpustiseră asupra oraşului şi continuară să biciuiască neîntrerupt în timp ce oamenii începeau să se îndrepte mohorâţi spre serviciu, cu picioarele flagelate de marginile ude ale pelerinelor şi feţele umflate de frig.

Era o zi mizerabilă şi toată lumea se plângea de vreme – până şi M, care rareori recunoştea existenţa vremii, fie ea şi în formele ei extreme. Când bătrânul Silver Wraith Rolls negru, cu plăcuţa de înmatriculare indescriptibilă, se opri în dreptul înaltei clădiri de pe Regent's Park şi M păşi ţanţoş pe trotuar, grindina îl izbi în faţă ca o rafală de alice. În loc să se grăbească spre intrare, se întoarse dinadins împrejur, oprindu-se în dreptul geamului de la şofer.

– Nu mai e nevoie de maşină azi, Smith. Bag-o în garaj şi du-te acasă. Mă întorc cu metroul diseară. Asta nu e vreme de condus maşina. E mai rău ca un convoi PQ[1].

Smith, fost mecanic-şef pe mare, zâmbi recunoscător.

[1] Convoaiele arctice PQ au fost printre cele care au făcut legătura dintre Marea Britanie şi Uniunea Sovietică în timpul celui de al Doilea Război Mondial (*n.trad.*).

– Da, să trăiți. Și mulțumesc. Se uită la silueta dreaptă, ocolind capota Rollsului și străbătând trotuarul spre clădire. Exact ca bătrânu'. Întotdeauna vede oamenii mai întâi. Smith băgă mașina în viteză și porni, privind încordat prin parbrizul pe care apa curgea în șiroaie. Rar mai vezi oameni ca el acuma.

M urcă cu liftul la etajul optsprezece și păși peste covorul gros de-alungul coridorului care ducea spre biroul său. Închise ușa după el, își scoase paltonul și fularul și le atârnă în cuier. Scoase o batistă de mătase albastră și își sterse fața, dintr-o mișcare. Era ciudat, dar nu ar fi făcut asta sub ochii portarilor sau a liftierului. Se așeză la birou și se aplecă asupra interfonului. Apăsă un buton.

– Am ajuns, domnișoară Moneypenny. Înștiințările, vă rog, și orice altceva ați mai avea. Apoi să-mi faceți legătura cu Sir James Molony. Cred că e de gardă la St. Mary cam acuma. Transmiteți-i șefului de cabinet că îl voi vedea pe 007 în jumătate de ora. Și aduceți-mi, vă rog, dosarul Strangways. M așteptă confirmarea metalică, „Desigur", și luă degetul de pe buton.

Se afundă în scaun și scoase pipa, începu să o umple gânditor. Nu-și ridică privirea atunci când secretara intră cu un teanc de dosare și chiar ignoră acele înștiințări *Urgente*, roz, din vârful teancului. Dacă ar fi fost de importanță vitală, l-ar fi sunat în timpul nopții.

O lumină galbenă pâlpâi la interfon. M ridică receptorul negru din cele patru aliniate.

– Dumneavoastră sunteți, Sir James? Aveți la dispoziție cinci minute?

– Șase pentru dumneavoastră, glumi la celălalt capăt al firului faimosul neurolog. Vreți să eliberez vreun certificat pentru unul dintre miniștrii Maiestății Sale?

– Astăzi nu, răspunse M iritat, marina de altădată respecta, în general, guvernul. În legătură cu unul din oamenii mei. Nu ne vom complica cu

numele lui. Este o linie publică. Am auzit că i-ați dat drumul ieri. Poate reveni la datorie?

La celălalt capăt urmă o pauză. Vocea căpătă un ton explicativ.

– Fizic vorbind, este în perfectă formă. Picioarele s-au vindecat. Nu vor rămâne cu sechele. Da, e bine.

Urmă o altă pauză.

– Totuşi, o chestie, M. Tensiunea în domeniul dumneavoastră, ştii. Vă solicitați oamenii un pic cam mult. Puteți să-i dați ceva mai uşor, de reacomodare? Din ce-am înțeles de la dumneavoastră, a trecut prin multe în ultimii ani.

M răspunse aspru.

– Pentru asta e plătit. O să se vadă dacă nu mai poate lucra. Nu ar fi primul care să clacheze. Din ceea ce-mi ziceți, pare în formă foarte bună. Nu e ca şi cum ar fi fost distrus ca alți pacienți pe care vi i-am trimis – bărbați care au trecut, într-adevăr, prin situații limită.

– Desigur, dacă priviți lucrurile aşa. Dar durerea e ceva ciudat. Ştim puține despre ea. Nu o putem măsura – care e diferența dintre o femeie care naşte şi un bărbat care are o criză de rinichi? Şi slavă Domnului, corpul pare să uite destul de repede. Dar omul acesta al dumneavoastră a trecut prin dureri *adevărate,* M. Să nu vă gândiți că dacă totul pare în regulă...

– Înțeleg, înțeleg.

Bond făcuse o greşeală şi suferise consecințele. În orice caz, lui M nu-i plăcea să i se facă observații legat de cum să se poarte cu agenții lui, nici măcar din partea unuia din cei mai faimoşi doctori din lume. Se simțea o notă critică în vocea lui Sir James Molony. M zise dintr-o dată:

– Ați auzit de cineva pe nume Steincrohn – Dr. Peter Steincrohn?

– Nu, cine e?

– Doctor american. A scris o carte pe care oamenii mei din Washington mi-au trimis-o

pentru bibliotecă. Doctorul ăsta discută despre câte pedepse poate îndura corpul uman. Face o listă de părți ale corpului de care un om normal se poate lipsi. De fapt, am şi copiat-o pentru consultări ulterioare. Vrei să vă zic ce e pe listă?

M căută în buzunar şi trânti pe biroul din fața lui nişte scrisori şi ceva bucățele de hârtie. Cu mâna stângă ridică foaia şi o despături. Nu era descurajat de liniştea de la celălalt capăt al firului.

– Alo, Sir James! Deci, astea sunt: vezica biliară, splina, amigdalele, apendicele, unul din cei doi rinichi, unul din cei doi plămâni, peste doi litri din cei patru-cinci litri de sânge, două cincimi din ficat, o mare parte din stomac, peste un metru din cei şapte metri de intestine şi jumătate de creier. M tăcu.

Când de la celălalt capăt al firului nu răzbate în continuare nimic, spuse:

– Ce ziceți de asta, Sir James?

Se auzi un mormăit ezitant de la celălalt capăt.

– Mă mir că n-a adăugat, o mână sau un picior sau toate patru membrele. Nu prea văd ce încercați să demonstrați.

M râse scurt.

– Nu încerc să demonstrez nimic, Sir James. Doar că mi s-a părut o listă interesantă. Tot ce încerc să zic e că omul meu se pare că a scăpat destul de uşor, în comparație cu o astfel de suferință. Dar, M făcu o pauză, să nu ne certăm pe tema asta.

Continuă pe un ton mai blând:

– De fapt, chiar mă gândeam să-l las să mai respire. S-a întâmplat ceva în Jamaica.

M se întoarse spre ferestrele aburite.

– O să fie mai ceva ca un tratament de odihnă. Doi dintre oamenii mei, un agent şi o fată au fugit împreună. Sau aşa se pare. Prietenul nostru poate încerca să ancheteze pe acolo – şi toate astea stând cu burta la soare. Ce ziceți?

– E perfect. Nu m-ar deranja nici pe mine aşa o misiune pe un timp ca ăsta.

Sir James Molony era însă hotărât să-şi transmită mesajul. Insistă discret:

– Să nu credeţi că am vrut să mă bag peste dumneavoastră, dar curajul unui om are nişte limite. Ştiu că trebuie să-i trataţi pe aceşti oameni ca şi cum ar fi dispensabili, dar se subînţelege că nu vreţi ca aceştia să clacheze la momentul nepotrivit. Agentul nostru e chiar rezistent. Cred că vă veţi mai folosi de serviciile lui o lungă perioadă. Dar ştiţi ce zice Moran despre curaj în cartea aceea a lui.

– Nu-mi mai amintiţi.

– Curajul este un capital ce poate fi redus prin consum. Sunt de acord cu el. Tot ce încerc să zic e că acest om, în special, pare să fi consumat destul de mult încă de dinainte de război. Nu aş zice că şi-a descoperit contul – nu încă, dar există limite.

– Chiar aşa. M considera că discutaseră destul pe tema aceasta. În ziua de azi, toată lumea era prea moale.

– De-asta îl trimit afară din ţară. Vacanţă în Jamaica. Nu vă faceţi griji, Sir James. O să îl menajez. Apropos, aţi reuşit să descoperiţi cu ce l-a otrăvit rusoaica?

– Am primit răspunsul ieri.

Sir Malony se bucura, de asemenea, că schimbaseră subiectul. Bătrânul era un om din topor. Oare reuşise să-i transmită ideea lui M? I se fixase oare mesajul în mintea sa, încăpăţânatului?

– Ne-a luat trei luni. A fost descoperirea unui tip deştept de la Şcoala de Medicină Tropicală. Drogul era otravă *fugu*. Japonezii o folosesc pentru a se sinucide. Se extrage din organele sexuale ale peştelui-balon. Numai ruşii pot folosi ceva de care n-a mai auzit nimeni. Putea la fel de bine să fi folosit curara. Are cam acelaşi efect – paralizia sistemului nervos central. Numele ştiinţific

pentru *fugu* e tetrodotoxină. E o otravă groaznică, foarte rapidă. O doză, cum a luat omul tău, şi imediat muşchii respiratori şi motori sunt paralizaţi. La început vezi dublu şi pe urmă nu mai poţi să-ţi ţii ochii deschişi. Pe urmă nu mai poţi să înghiţi. Nu-ţi mai poţi ridica capul. Moartea survine prin paralizie respiratorie.

– Noroc că a scăpat.

– Un miracol. Mulţumită numai francezului ală care era cu el. L-a întins pe podea şi i-a făcut respiraţie artificială, ca şi cum s-ar fi înecat. A reuşit cumva să-i menţină plămânii în funcţiune până a ajuns doctorul. Şi noroc că doctorul lucrase în America de Sud. A diagnosticat otrăvire cu curara[1] şi l-a tratat cum trebuie. Dar a fost o şansă dintr-un million. Chiar, ce s-a întâmplat cu rusoaica?

M răspunse scurt,

– Oh, a murit. În orice caz, mii de mulţumiri, Sir James. Şi nu vă faceţi griji pentru pacientul dumneavoastră. O să am grijă să nu-i fie greu. La revedere.

M puse receptorul în furcă. Faţa îi era rece şi inexpresivă. Apucă mapa plină de înştiinţări şi începu să răsfoiască repede. Din loc în loc scria câteceva. Din când în când telefona scurt la vreuna din Secţii. Odată ce termină, trânti teancul în coşul *De trimis* şi îşi scoase pipa şi borcanul de tutun, confecţionat din baza unui proiectil de tun naval. În faţa lui nu mai rămăsese nimic în afară de o mapă groasă, însemnată cu o stea roşie *Top Secret*. Pe centrul mapei era scris cu litere de o şchioapă: STAŢIA CARAIBE, iar dedesubt, in italice, *Strangways şi Trueblood*.

O lumină pâlpâi la interfon. M apăsă butonul.

– Da?

– A venit 007.

[1] Otravă vegetală folosită de obicei de indienii din bazinul Amazonului, pentru otrăvirea săgeţilor de vânătoare (*n.trad.*).

– Trimiteți-l înăuntru. Și spuneți-i Armurierului să urce în cinci minute.

M se sprijini de spătar. Își luă pipa în gură și apropie de ea un chibrit. Prin rotocoalele de fum, se uita la ușa care dădea în biroul secretarei sale. Avea ochii aprinși, alerți.

James Bond intră pe ușă și o închise în urma lui. Se îndreptă spre scaunul din fața biroului și se așeză.

– Bună dimineața, 007.

– Bună dimineața.

Era liniște în cameră, cu excepția pipei răgușite a lui M. Era nevoie de o grămadă de chibrituri până se aprindea. Pe fundal, ghearele grindinei zgâriau în continuare cele două ferestre largi.

Totul era la fel cum își amintise Bond pe parcursul lunilor în care fusese purtat de la un spital la altul, pe parcursul săptămânilor de convalescență chinuitoare și de exerciții de recuperare epuizante. Pentru el, asta însemna că își primea viața înapoi. Locul pe scaun, în această cameră, față în față cu M, era un simbol al normalității după care tânjise. Privi prin cercurile de fum, în ochii aspri, gri. Îl fixau. Ce urma? Retrospectiva dezastrului semănat de pe urma ultimului său caz? O relegare tăioasă către un departament unde avea să se ocupe cu munca de birou? Sau vreo nouă misiune încântătoare pe care M o pusese de o parte, așeptând ca Bond să revină la datorie?

M aruncă cutia de chibrituri pe biroul tapițat cu piele roșie. Se lăsă pe spate și-și sprijini ceafa în mâini.

– Cum te simți? Bucuros că te-ai întors?

– Foarte bucuros. Și mă simt bine.

– Mai ai vreo observație finală legată de ultimul tău caz? N-am vrut să te deranjez înainte să-ți fi revenit. Ai auzit că am cerut o anchetă? Bănuiesc că Șeful de Cabinet a colectat niște probe de la tine. Mai ai ceva de adăugat?

M îi vorbea expeditiv, rece. Lui Bond nu-i plăcea. Avea să urmeze ceva incomod. Răspunse:

– N-am nimic de adăugat. A fost un dezastru. E vina mea că femeia aceea a ajuns la mine. Nu ar fi trebuit să se întâmple.

M îşi lăsă încet mâinile pe birou. Ochii erau duri.

– Întocmai, zise M cu o voce periculos de mieroasă. Ţi s-a blocat arma, dacă-mi aduc aminte bine. Beretta aia a ta, cu amortizor. Aşa ceva nu se poate, 007. Nu îţi poţi permite o asemenea greşeală, dacă porţi un număr cu 00. Ai prefera să renunţi la el şi să revi la datorii normale?

Bond rămase blocat. Se uită în ochii lui M cu ranchiună. Permisul de a ucide pentru Serviciul Secret, prefixul cu dublu 0, era o mare onoare. Fusese câştigată cu greu. Îi adusese lui Bond singurele misiuni care îi plăceau, cele periculoase.

– Nu, deloc.

– Atunci va trebui să-ţi schimbăm echipamentul. Asta a fost una din deciziile Comisiei de Investigaţie. Sunt total de acord. Pricepi?

Bond răspunse insistent:

– Sunt obişnuit cu arma asta. Îmi place să lucrez cu ea. Ceea ce s-a întâmplat i se putea întâmpla oricui. Cu orice fel de armă.

– Nu prea cred. Nici Comisia de Investigaţie nu prea crede. Deci asta e decizia finală. Singura întrebare e ce vei folosi în locul ei.

M se aplecă asupra interfonului.

– A venit Armurierul? Poftiţi-l înăuntru.

M se lăsă pe spătar.

– Poate nu ştii, 007, dar Major Boothroyd este cel mai mare expert în arme de mână din lume. Dacă nu ar fi fost, nu ar fi lucrat pentru noi. Să vedem ce are de zis.

Uşa se deschise. Un bărbat scund, slab, cu păr blond-gri intră şi se apropie de scaunul lui Bond. Bond îşi ridică privirea înspre el. Nu-l văzuse de foarte multe ori înainte, dar ţinea

minte ochii săi foarte depărtați, gri şi limpezi, care parcă nu clipeau niciodată. Aruncă o privire trecătoare înspre Bond, apoi rămase relaxat, uitându-se la M. Spuse „Bună dimineața" cu o voce plată, neutră.

– Bună dimineața. Am câteva întrebări pentru dumneavoastră, zise M pe un ton prietenos. În primul rând, ce părere aveți de Beretta, cel de calibru .25?

– Pistol de femei.

M ridică din sprâncene ironic către Bond. Bond zâmbi un pic.

– Serios, şi de ce credeți asta?

– Nu are forță de impact. Dar se foloseşte uşor. Şi arată destul de elegant, înțelegeți ce vreau să spun. Potrivit pentru doamne.

– Şi cu un amortizor?

– Şi mai mică forța de impact. Oricum nu-mi plac amortizoarele. Sunt greoaie şi ți se încurcă în haine când te grăbeşti. N-aş recomanda o combinație ca asta nimănui care vrea să se ocupe serios de treabă.

– Ai ceva de adăugat, 007? M îl întrebă cordial pe Bond.

Bond ridică din umeri.

– Nu sunt de acord. Folosesc Beretta .25 de cincisprezece ani. N-am avut probleme cu impactul şi nici n-am ratat vreo țintă. Nu e un record rău pentru o armă. Pur şi simplu sunt obişnuit cu ea şi pot să țintesc drept. Am folosit şi arme mai mari când a trebuit – Coltul de .45 cu țeavă lungă, de pildă. Dar când lucrez îndeaproape, sub acoperire, prefer Beretta.

Bond făcu o pauză. Simțea că trebuia să cedeze într-una din privințe.

– Sunt de acord în legătură cu amortizorul, însă. Chiar e neplăcut. Dar câteodată trebuie să foloseşti şi aşa ceva.

– Am observat ce ți se întamplă când îl foloseşti, răspunse M sec. Cât despre schimbatul

armei, e doar o chestiune de exercițiu. O să te obișnuiești imediat cu cea nouă.

M strecură o urmă de simpatie în voce:

– Îmi pare rău 007, dar am luat o hotărâre. Ridică-te un pic. Să-ți vadă și dumnealui constituția.

Bond se ridică și se întoarse spre Armurier. Ambele perechi de ochi erau reci. Bond privea iritat. Major Boothroyd avea ochi indiferenți, glaciali. Păși de jur împrejurul lui Bond.

– Scuzați-mă, murmură el și îi pipăi bicepsul și antebrațul.

Îl privi din nou în față și îi zise.

– Puteți să-mi arătați arma?

Bond își vâri încet mâna în sacou. Întinse pistolul Beretta cu țeavă scurtă. Boothroyd îl examină și îl cântări în palmă. Îl puse pe birou.

– Și tocul dumneavoastră?

Bond își scoase sacoul și desprinse tocul din piele de capră neagră și centura. Apoi își puse din nou sacoul.

Aruncând o privire la marginile tocului, poate pentru a își da seama dacă puteau împiedica pistolul în vreun fel, Boothroyd plasă sarcastic totul lângă armă. Se întoarse spre M:

– Cred că se poate mai bine de atât. Era genul de voce pe care Bond o mai auzise din gura primului său croitor de lux.

Bond se așeză. Încetase să se mai uite nepoliticos la tavan, așa ca îl privi nepăsător pe M.

– Atunci, fiind Armurierul nostru, ce recomandați?

Major Boothroyd începu să vorbească pe un ton de expert în domeniu.

– Întâmplător, spuse el modest, tocmai testam majoritatea armelor automate mici. Cinci mii de focuri fiecare, la o distanță de douăzeci și cinci de metri. Dintre toate, aș alege pistolul Walther PPK 7.65 mm. A ieșit doar al patrulea, în spatele pistolul M-14 japonez, Tokarevului

rusesc şi Sauer-ului M-38. Dar îmi place trăgaciul uşor şi extensia din dreptul încărcătorului îl face fiabil, foarte potrivit pentru 007. E într-adevăr o armă cu forţă de impact. Bineînţeles, e vorba de un calibru de .32, faţă de cel de .25 de la Beretta. Dar nu aş recomanda ceva mai uşor. Şi poţi găsi muniţie pentru Walther peste tot în lume. Asta îi conferă un avantaj faţă de modelele japoneze şi ruseşti.

M se întoarse către Bond.

– Păreri?

– Este o armă bună, recunoscu Bond. Ceva mai butucănoasă ca Beretta, însă. Cum aţi sugera să îl port?

– Într-un toc Berns Martin Triple-draw, răspunse succint Major Boothroyd. Cel mai bine – purtat pe interiorul taliei pantalonului, pe stânga. Dar se poate şi sub umăr. O şa de piele solidă. Arma e prinsă cu un arc. Mişcarea este mult mai rapidă faţă de celălalt, gesticulă el înspre birou.

- Trei cincimi de secundă să tragi în cineva aflat la şapte metri, cam atât ar dura.

– Aşadar, rămâne acesta, conchise M. Şi ceva mai mare, ce aţi recomanda?

– În cazul acesta am o singură armă în minte, răspunse Major Boothroyd sigur pe el. Smith & Wesson Centennial Airweight Revolver, de calibru .38. Fără cocoş, astfel încât nu se agaţă în haine. Lungime totală de 16.5 centimetri, cântăreşte doar 370 de grame. Pentru a reduce greutatea, în cilindru este loc doar pentru cinci cartuşe. Dar până să fie toate consumate, cineva moare sigur.

Încheind astfel fraza, Major Boothroyd zâmbi cu răceală.

– E nevoie de muniţie S & W Special de .38. Un cartuş foarte precis. Cu încărcătura standard, porneşte din gura ţevii cu o acceleraţie de 262 de metri pe secundă şi o energie de 352 jouli. Dimensiunile butoiaşului variază, nouă centimetri, doisprezece centimetri...

– Bine, bine, vocea lui M dădea semne de iritare. Vă cred pe cuvânt. Dacă dumneavoastră spuneți că e cel mai bun, am încredere. Deci rămâne Waltherul şi revolverul Smith & Wesson. Trimiteți câte unul pentru 007. Cu toc cu tot. Şi pregătiți-i un loc de antrenament. Începând de azi. Trebuie să ajungă expert într-o săptămână. În regulă? Vă mulțumesc foarte mult, aşadar. Nu vă mai reținem.

– Mulțumesc şi eu, răspunse Major Boothroyd. Se întoarse şi păşi țeapăn afară din cameră.

Urmă un moment de tăcere. Grindina bătea în continuare la fereastră. M se roti în scaun şi privi şiroaiele scurgându-se pe geam. Bond profită de ocazie şi se uită la ceas. Ora zece. Ochii îi alunecară spre arma şi tocul de pe birou. Rememoră relația sa de cincisprezece ani cu acea bucată urâtă de metal. Îşi aminti momentele când simpla pomenire a numelui „Beretta" i-a salvat viața – şi momentele când o simplă amenințare fusese suficientă. Se gândi la momentele în care se îmbrăcase literalmente mortal – demontând arma, ungând-o şi introducând cu grijă gloanțele în încărcător, testând-o de câteva ori pompând cartuşele pe aşternuturile moi al unui pat de hotel, undeva prin lumea largă. La sfârşit o lustruia cu o cârpă uscată şi arma se potrivea în micul toc. Apoi se privea scurt în oglindă pentru a fi sigur că e ascunsă bine. Ieşea pe uşă şi se îndrepta spre un rendez-vous care avea să se termine în culori de negru sau de alb. De câte ori îi salvase viața? Câte condamnări la moarte a semnat? Bond fu compleşit de tristețe. Cum poate cineva să aibă legături aşa strânse cu un obiect neînsuflețit, un obiect urât de-a dreptul şi, se văzu forțat să recunoască, care nici măcar nu era din aceeşi clasă cu cele alese de Armurier. Da, avea toate aceste legături, iar M urma să i le taie.

M se răsuci în scaunul, iar acum erau din nou față în față.

– Îmi pare rău, James, îi spuse el fără vreo urmă de simpatie în voce. Ştiu că-ţi place bucata aia de metal. Dar mă tem că trebuie să renunţăm la ea. Nu acorda niciodată o a doua şansă unei arme – e mai mult de cât i-ai acorda unui om. Nu-mi pot permite să pun secţia 00 în pericol. Trebuie să fiţi echipaţi cum trebuie. Mă înţelegi? O armă e mai importantă decât o mână sau un picior în meseria asta.

Bond schiţă un zâmbet subţire

– Cunosc, nu o să vă contrazic. Doar că îmi pare rău să ma despart de ea.

– Bine atunci. O să încheiem subiectul. Acum, mai am nişte veşti să-ţi dau. A apărut o misiune. În Jamaica. O problemă cu personalul. Sau cel puţin aşa se pare. O investigaţie şi un raport de rutină. O să-ţi prindă bine soarele şi o să poţi să te antrenezi cu noile arme trăgând după ţestoase şi ce mai au ei pe acolo. Nu ţi-ar pica rău un pic de vacanţă. Ce zici, accepţi?

Bond se gândi: „Mă are în vizor din cauza ultimei misiuni. E dezamăgit de mine. Nu mi-ar încredinţa ceva mai serios. Vrea să vadă cum mă descurc. Ei bine!". Răspunse:

– Pare ceva destul de lejer. Am tot avut parte prea mult de asta în ultima vreme. Dar dacă trebuie rezolvată... Dacă aşa ziceţi dumneavoastră, ..

– Da, răspunse M. Aşa zic eu.

CAPITOLUL 3

Sarcini de vacanță

Se lăsa întunericul. Vremea de afară se înteți. M întinse mâna și aprinse lampa de birou cu abajur verde. Mijlocul camerei fu scăldat într-o lumină galbenă, din care învelișul de piele al biroului strălucea în nuanțe de roșu carmin.

M luă în mână mapa groasă. Bond de abia atunci o observă. Citi fără dificultate literele întoarse. Ce făcuse Strangways? Cine era Trueblood?

M apăsă un buton pe birou.

– O să-l chem pe șeful de cabinet, zise el. Eu am doar datele generale, el poate să vină cu informațiile specifice. E o poveste destul de plictisitoare, din păcate.

Pe ușă intră șeful de cabinet. Era un colonel din trupele de geniu, un bărbat cam de o vârstă cu Bond, dar cu părul încărunțit prematur la tâmple, de prea mult efort prelungit și atâtea responsablități copleșitoare. Forța fizică și umorul l-au ferit însă de căderile nervoase. Era prietenul cel mai bun al lui Bond la sediul central. Se recunoscură cu un zâmbet.

– Trageți un scaun, vă rog. I-am încredințat lui 007 cazul Strangways. Trebuie să dregem încurcătura asta înainte să numim pe altcineva acolo. 007 poate să fie șef de stație provizoriu. Vreau să plece într-o săptămână. Puteți să faceți aranjametele necesare cu

Ministerul Colonial şi cu guvernatorul? Dar să trecem la caz.

Se întoarse spre Bond:

– Cred că l-ai cunoscut pe Strangways, 007. Ai lucrat cu el în afacerea aia cu tezaurul de acum câțiva ani. Cum ți s-a părut?

– Bun profesionist. Dar foarte stresat. Bănuiesc că s-a mai relaxat între timp. Cinci ani la tropice este o perioadă lungă.

M ignoră comentariul.

– Şi secundul său, fata aceasta,Trueblood, Mary Trueblood. Ai cunoscut-o vreodată?

– Nu.

– Văd că are un dosar bun. Ofițer Şef WRNS şi apoi s-a mutat la noi. Nimic despre ea nici în Dosarul Confidențial. Arată bine judecând din poze. Asta probabil că explică multe. Crezi că Strangways era un pic afemeiat?

– Ar fi putut să fie, zise Bond precaut, cautând să nu spună nimic împotriva lui Strangways, dar amintindu-şi cât era de chipeş. Dar ce s-a întâmplat cu ei?

– Asta vrem şi noi să aflăm, răspunse M. Au dispărut, pur şi simplu. Amândoi în aceeaşi seară, acum aproape trei săptămâni. Bungaloul lui Strangways a ars până în temelii – radioul, cărțile de coduri, dosarele. Au rămas doar nişte frânturi carbonizate. Fata şi-a lăsat lucrule în perfectă stare. A plecat probabil doar cu ce avea pe ea. Până şi paşaportul a rămas în cameră. Dar nu i-ar fi fost greu lui Strangways să facă rost de două paşapoarte. Avea o gramadă de modele în alb. Era ofițerul de control al paşapoartelor pe insulă. Sunt o grămadă de avione cu care ar fi putut pleca – spre Florida, spre America de Sud, sau spre vreo insulă din zonă. Poliția încă verifică listele de pasageri. N-a apărut nimic încă, dar e posibil să se fi ascuns câteva zile şi pe urmă să fi fugit. Fata poate s-a vopsit blondă. Securitatea

de la aeroport nu e cine ştie ce prin părţile alea ale lumii. Nu-i aşa? zise M, întorcându-se spre Şeful de Cabinet.

– Da, aşa este. şeful de cabinet răspunse pe un ton ambiguu. Dar tot nu înţeleg ce-a fost cu ultimul contact radio.

Se întoarse către Bond.

– Au început să facă conexiunea de rutină la şase treizeci, ora Jamaicăi. Cineva, cei de la Securitatea Radio sunt de părere că e vorba de fată, a luat în primire semnalul nostru WWW şi apoi s-a deconectat. Am încercat să reluăm contactul, dar ceva dubios se întâmplase, aşa că am întrerupt. Nu a fost nici un răspuns la apelul albastru şi nici la cel roşu. Şi cam atât. Următoarea zi, Secţia III l-a trimis pe 258 din Washington. La momentul acela poliţia preluase ancheta, iar guvernatorul era hotărât să ţină cazul cât mai în umbră. Îi părea destul de evident ce s-a întâmplat. Strangways mai avusese probleme cu femeile pe acolo. Într-un fel îl înţeleg, e o staţie liniştită. Nu prea ai cu ce să-ţi ocupi timpul. Guvernatorul a tras concluziile de rigoare. Şi la fel şi poliţia locală. Oricum, nu prea înţeleg altceva în afară de sex şi luptele cu macete. 258 a petrecut o săptămână acolo şi n-a găsit nici cea mai mică urmă că s-ar fi întâmplat altceva. A trimis un raport conform concluziilor sale şi s-a întors înapoi la Washington. De atunci poliţia a tot scormonit mai mult degeaba şi fără rezultat.

Şeful de Cabinet luă o pauză. Se întoarse spre M, parcă vrând să se scuze şi continuă.

– Ştiu că înclinaţi să fiţi de acord cu guvernatorul, dar contactul acela radio îmi stă în gât. Nu văd cum se potriveşte în scenariul cu povestea de amor. Iar prietenii lui Strangways de la club spun că se comportase perfect normal. A plecat în mijlocul unui rober – ca de fiecare dată când se apropia ora de apel. A

comandat băuturi pentru toată lumea – ca de obicei – şi a părăsit clubul la şase şi cincisprezece fix, exact după program. A dispărut pur şi simplu. Acum, de ce le-ar fi dat celor patru parteneri de bridge motiv să-l caute, dacă voia să fugă cu o fată? De ce n-a fugit dimineaţa? Sau, mai bine, seara, după ce terminaseră apelul şi aranjanjaseră circumstanţele? Nu mi se pare că se leagă.

M mormăi ceva, fără să îl ia în seamă.

– Oamenii... îndrăgostiţi fac lucruri stupide, spuse el indignat. Se poartă ca nişte nebuni. Şi, în orice caz, ce altă explicaţie ar fi? Nici urmă de asasinat – şi nimeni nu vede nici un motiv. E o staţiune liniştită. Acelaşi program în fiecare lună – câte un comunist care încearcă să pătrundă pe insulă venind din Cuba, escrocii englezi care încearcă să se ascundă acolo pentru că Jamaica e aşa departe de Londra. Nu cred că Strangways a avut parte de un caz mare de când a fost 007 acolo.

Se întoarse spre Bond:

– Din ce-ai auzit, ce părere ai, 007? Nu prea mai avem mare lucru de adăugat.

Bond părea hotărât:

– Pur şi simplu nu-l văd pe Strangways făcând ceva aşa de necugetat. Presupun că avea o relaţie cu fata, dar n-aş fi crezut că e un om care să amestece datoria cu plăcerea. Serviciile Secrete erau viaţa lui. Nu v-ar fi dezamăgit niciodată. L-aş vedea predându-şi actele mai întâi, şi fata la fel, şi abia apoi plecând împreună, după ce ar fi primit detaşarea din partea dumneavoastră. Nu cred ca i-ar sta în fire să ne lase aşa, în aer. Şi din ce aţi zis despre fată, şi ea pare la fel. Ofiţerii Şefi WRNS nu îşi pierd cumpătul.

– Mulţumesc, 007, vocea lui M era calculată. Aceste observaţii mi-au trecut şi mie prin minte. Nimeni nu s-a repezit la concluzii,

înainte de a fi cântărit toate posibilitățile. Poate poți sugera o altă soluție.

M se sprijini în spătar şi aşteptă. Întinse mâna după pipă şi începu să o umple. Cazul îl plictisea. Nu-i plăceau problemele de personal, cu atât mai puțin, cele încurcate, de genul acesta. Erau lucruri mult mai grave în lume care îi presau. S-a hotarât să-l trimită pe Bond în Jamaica pentru a închide cazul, numai ca să îi dea senzația că are ceva de lucru şi totodată o vacanță.

Îşi duse pipa la gură şi întinse mâna după chibrituri.

– Deci?

Bond nu avea de gând să se răzgândească. Îi plăcuse de Strangways şi fusese intrigat de ceea ce îi spusese şeful de cabinet.

– Deci, ce-aş putea să spun? Care a fost ultimul caz de care se ocupase Strangways? A raportat ceva, sau l-a rugat Secția III să investigheze ceva, orice, în ultimele câteva luni?

– Absolut nimic. M era neclintit. Îşi scoase pipa din gură şi gesticulă spre şeful de cabinet.

– Nu?

– Într-adevăr, răspunse acesta. Doar afacerea aceea nefericită cu pasările.

– Ah, da, spuse M dezgustat. Ceva aiurea-lă de la grădina zoologică, sau ceva de genul. Ne-a pasat-o Ministerul Colonial. Cam acum şase săptămâni, nu?

– Aşa e. Dar nu era grădina zoologică, ci o organizație din America, Audubon Society. Protejează păsări rare pe cale de dispariție, ceva de genul ăsta. A ajuns la ambasadorul nostru la Washington, iar Ministerul de Externe a trimis-o mai departe la Ministerul Colonial. Iar ei ne-au obligat pe noi. Se pare că aceşti oameni cu păsările sunt foarte puternici în America. Au reuşit să mute o bază militară atomică de pe Coasta de Vest pentru că punea în pericol nişte cuiburi.

M pufni.

– Pentru niște nenorociți de cocori. Am citit în ziar.

Bond insistă:

– Mi-ați putea spune mai multe? Ce vor exact cei de la Audubon de la noi?

M flutură nervos pipa prin aer. Ridică dosarul Strangways și îl trânti în fața șefului de cabinet.

– Spuneți-i dumneavoastră, zise M plicisit. E trecut totul la dosar.

Șeful de cabinet luă mapa și răsfoi câteva pagini de la sfârșit. Găsi ceea ce căuta și plie dosarul pe mijloc. Citi în liniște paginile dactilografiate, Bond putea observa pe foi monograma albastră cu alb a Ministerului Colonial. Stătea liniștit pe scaun, încercând să nu ia înseamnă indignarea lui M, care parcă clocotea de partea cealaltă a biroului.

Șeful de cabinet închise brusc dosarul, apoi continuă,

– Așadar povestea, în aceiași termeni în care i-a comunicat-o și lui Strangways, la 20 ianuarie. A confirmat primirea, dar după aceea nu a mai venit nimic din partea lui.

Șeful de cabinet se lăsă pe spate în scaun și se întoarse spre Bond.

– Se pare că există o pasăre denumită lopătar roz. Avem o fotografie color cu un exemplar aici. Arată ca un fel de barză roz cu un cioc grosolan, cu care scormonește după mâncare în noroi. Acum nu multă vreme păsările astea erau pe cale de dispariție. Chiar înainte de război nu mai erau decât câteva sute în lume, cele mai multe în Florida și prin împrejurimi. Apoi cineva a identificat o colonie pe insula Crab Key între Jamaica și Cuba. Este un teritoriu britanic, sub administrația Jamaicăi. La un moment dat, a fost considerată o insulă guaneră, dar calitatea depozite-

bun de guano[1] nu era suficient de bună pentru a suporta costurile de extracție. Când păsările au fost descoperite acolo, insula nu mai fusese locuită de peste cincizeci de ani. Oamenii de la Audubon s-au dus să cerceteze și până la urmă au luat în arendă un colț pe care l-au transformat într-o rezervație pentru păsările astea. Au adus doi îngrijitori și au convins companiile aeriene să nu mai zboare pe deasupra insulei pentru a nu perturba colonia. Păsările s-au înmulțit cu o viteză ametitoare și la ultima numărătoare erau în jur de cinci mii pe Crab Key. Apoi a venit războiul. Prețul la guano a crescut și un tip deștept a avut ideea să cumpere insula și să o exploateze din nou. A negociat cu guvernul jamaican și a cumpărat-o pentru zece mii de lire, cu condiția să păstreze rezervația în arendă. Asta se întâmpla în 1943. Așadar, omul ăsta a importat masiv mână de lucru ieftină și n-a durat mult până a început să facă profit, și a continuat să facă profit până de curând. Prețul la guano a scăzut vertiginos, se pare că acum îi este mai greu să o scoată la capăt.

– Cine e omul acesta?

– Un chinez, de fapt, pe jumătate chinez, pe jumătate neamț. Are un nume stupid. Își zice Doctor No – Doctor Julius No.

– No? Scris ca „nu"?

– Chiar așa.

– Ce știți despre el?

– Mai nimic, în afară de faptul că este foarte retras. Nu a mai fost văzut de când a încheiat contractul cu guvernul jamaican. Accesul pe insulă este interzis. E proprietate privată, iar el e foarte categoric în privința asta. Zice că nu vrea ca oamenii să perturbe păsările care îi

[1] Guano – îngrășământ organic rezultat din acumularea și descompunerea excrementelor unor păsări marine (*n.trad.*).

alimentează producţia de guano. Pare rezonabil. Oricum, nu s-a întâmplat nimic până înainte de Crăciun, când unul din îngrijitorii de la Audubon, un bărbat din Barbados, solid, bine-făcut, ar fi ajuns pe ţărmul de nord al Jamaicăi, într-o canoe. Era foarte bolnav, cu arsuri grave – a murit în câteva zile. Dar înainte să moară a îndrugat ceva, o poveste nebună cum că tabăra lor a fost atacată de un dragon care scuipa flăcări pe gură. Dragonul i-a omorât prietenul, a ars tabăra, a pârjolit rezervaţia şi a gonit păsările Dumnezeu ştie unde. Suferise arsuri grave, dar reuşise să scape pe coastă într-o canoe furată şi a vâslit până în Jamaica pe timp de noapte. Săracul o luase clar razna. Şi cam asta a fost, atâta că a trebuit trimis un raport de rutină la Audubon Society. Dar nu s-au mulţumit cu atât. Au urcat pe un avion Beechcraft, din Miami, doi specialişti de-ai lor care să facă o anchetă. Există o pistă pe insulă. Chinezul are un Grumman Amphibian[1] cu care aduce provizii...

M exclamă acru:

– Oamenii ăştia par să aibă o grămadă de bani de aruncat petru nişte amărâte de păsări.

Bond şi şeful de cabinet zâmbiră discret. M încerca de ani de zile să obţină de la Trezorerie un avion Auster pentru staţia din Caraibe.

Şeful personalului continuă:

– Iar Beechcraftul s-a prăbuşit la aterizare şi cei doi trimişi de la Audubon au murit. Asta i-a cam înfuriat. Au aranjat ca o corvetă de la Baza Americană de Antrenament din Caraibe să-i facă o vizită lui Doctor No. Atât de puternici sunt oamenii ăştia. Se pare că cineva le face lobby la Washington. Căpitanul corvetei a raportat că a fost primit foarte decent de

[1] Model de avion care poate fi utilizat atât pe apă, cât şi pe pământ (*n.trad.*).

Doctor No, dar a fost ținut departe de mina de guano. A fost dus pe pistă și a examinat rămășițele avionului. Se făcuse bucățele, dar nimic suspect – probabil că venise cu viteză prea mare la aterizare. Trupurile celor doi oameni și al pilotului fuseseră îmbălsămate cu multă grijă și plasate în sicrie impunătoare, pe care le-au predat în cadrul unei ceremonii în toată regula. Căpitanul a fost foarte impresionat de curtoazia lui Doctor No. A cerut să vadă rămășițele de la tabăra îngrijitorilor și a fost dus și acolo. Teoria lui Doctor No era că cei doi oameni au înnebunit din cauza căldurii și a singurătății, și și-au ars singuri tabăra, unul dintre ei a pierit în foc. Căpitanului i-a părut plauzibil, când a văzut în ce mlaștină uitată de lume trăiseră îngrijitorii timp de zece ani. Nu mai era nimic de inspectat așa că a fost condus politicos înapoi pe navă și a plecat.

Șeful de cabinet își întinse mâinile.

– Și asta e tot, mai puțin că în raport căpitanul scria că văzuse foarte puțini lopătari roz. Când raportul a ajuns la Audubon Society, se pare că dispariția nenorocitelor de păsări l-a enervat cel mai tare, și de atunci ne bat la cap să anchetăm povestea asta. Bineînțeles, nimeni de la Ministerul Colonial sau de la guvernul jamaican nu e interesat. Așa că, până la urmă toată tărășenia ne-a revenit nouă.

Șeful de cabinet ridică din umeri, în semn de încheiere.

– Și așa, acest teanc de maculatură, spuse el fluturând dosarul, sau în orice caz, miezul, i-a fost trântit lui Strangways.

M se uită posomorât la Bond.

– Vezi ce vreau să spun, 007? Asociațiile astea de pensionare exact așa încurcă lucrurile. Încearcă să conserve ceva – biserici, case vechi, tablouri deteriorate, păsări – și tot timpul iese cu bucluc. Problema e că genul ăsta de

oameni îşi iau foarte în serios păsările sau ce naiba mai vor să protejeze. Implică politicieni. Şi cumva toţi par să fie putred de bogaţi. Dumnezeu ştie de unde au atâţia bani. Tot de la nişte pensionare, presupun. Şi apoi vine un moment în care cineva trebuie să facă ceva să calmeze spiritele. Cum e şi cazul ăsta. Îmi este servit mie pentru că se petrece pe teritoriu britanic. Dar în acelaşi timp, este proprietate privată. Nimeni nu vrea să intervină oficial. Şi eu ce ar trebui să fac? Să trimit un submarin pe insulă? Pentru ce? Să aflu ce s-a întâmplat cu un stol de berze roz?

M pufni.

– În sfârşit, ai întrebat de ultimul caz al lui Strangways, ăsta este. Mai ai alte nelămuriri? Mă aşteaptă o zi plină, zise el cu răceală.

Bond zâmbi. Nu se putea abţine. Ieşirile ocazionale ale lui M erau splendide. Şi nimic nu-l întărâta mai tare decât un atentat la timpul, energia şi fondurile limitate ale Serviciilor Secrete.

Bond se ridică în picioare.

– Poate aş putea lua dosarul, zise el împăcuitor. Mi se pare ciudat ca patru oameni să fi murit mai mult sau mai puţin din cauza unor păsări. Poate mai sunt două victime – Strangways şi domnişoara Trueblood. Ştiu că sună ridicol, dar nu avem nicio altă pistă.

– Te rog, ia-l, zise M pierzându-şi răbdarea. Şi nu te lungi cu vacanţa. Poate că n-ai observat, dar restul planetei pare să fie într-o stare destul de proastă.

Bond se aplecă şi luă dosarul. Întinse mâna după toc şi pistolul Beretta.

– Nu, zise M ferm. Lasă-le. Şi nu uita că trebuie să te înveţi cu celelalte două arme până la următoarea noastră întâlnire.

Bond îl privi pe M în ochi. Pentru prima dată, chiar îl ura. Ştia perfect de ce M se purta

dar cu el. Era o pedeapsă întârziată pentru că aproape murise în ultima sa misiune. Şi pentru că acum era trimis departe de vremea aceasta mizerabilă, undeva la soare. M nu-şi putea permite să fie prea îngăduitor cu oamenii lui. Într-un fel, Bond era sigur că era trimis în misiunea aceasta lejeră pentru a fi umilit. Vulpoiul bătrân.

— O să mă ocup de asta, zise Bond, iritarea mocnind în el ca un nod în gât.

Se întoarse şi ieşi din cameră.

Capitolul 4

Comisia de recepție

Cele şaizeci şi opt de tone ale aeronavei Super-Constellation treceau zgomotos pe deasupra Cubei, o tablă de şah verde şi maro, văzută de la mare înălțime. Pe ultima sută de kilometri, avionul îşi începu coborârea lentă către Jamaica.

Bond privea pe geam insula mare, verde, bombată ca o carapace de țestoasă, ce se înălța deasupra liniei orizontului. Apa de sub el se schimba la culoare, trecând de la bleumarinul Abisului Cubei, la azuriul apelor mici. Imediat ajunseră deasupra Coastei de Nord, zburând peste hotelurile milionarilor, apărute ca ciupercile după ploaie, apoi pe deasupra munților din centru. Fermele mici erau împrăştiate ca nişte zaruri, peste văi şi luminişurile din junglă, iar apusul soarelui se revărsa în nuanțe aurii peste râuri şi pârâuri şerpuitoare. „Xaymaca", aşa îi ziseseră indienii Arawak. „Ținutul Dealurilor şi al Râurilor". Inima lui Bond tresălta la frumusețea uneia din cele mai fertile insule din lume.

Cealaltă parte a munților era ascunsă într-o umbră violet. Luminile deja sclipeau la poalele dealurilor şi scânteiau pe străzile din Kingston, dar dincolo de ele, brațul îndepărtat al portului şi aeroportul erau încă scăldate în strălucirea soarelui, spre care farul din Port Royal bătea fără rost. Acum aeronava Constellation cobora într-un viraj larg. Cu o mică bufnitură, se activă trenul de aterizare, urmat de vâjâitul hidraulic al

clapetelor de frânare, răsărind tăios pe marginile aripilor. Încet, avionul se înclină spre pământ şi pentru o secundă lumina apusului se revărsă direct în cabină. Aeronava ajunsese deja mai jos de altitudinea Munţilor Albaştri şi continua coborârea spre singura pistă orientată nord-sud. Se puteau vedea drumuri şi cabluri telefonice. Apoi betonul, crestat de urme de frână, se întinse sub burta avionului. Două bufnituri uşoare ale unei aterizări perfecte, zgomotul elicelor în revers şi deja rulau încet la sol, spre clădirile albe ale aerogării.

Bond simţi degetele lipicioase ale tropicelor mângâindu-i faţa, în timp ce cobora din avion, îndreptându-se către punctul de control. Ştia că va fi lac de transpiraţie până să fi ieşit din vamă. Nu-l deranja. După frigul crâncen din Londra, căldura înăbuşitoare, catifelată era uşor de suportat.

Paşaportul lui Bond îl descria ca fiind „Comerciant Import Export".

– Ce companie?

– Universal Export.

– Care este scopul vizitei?

– Vacanţă.

– Şedere plăcută. Controlorul de culoare îi înapoie indiferent paşaportul.

– Mulţumesc.

Bond trecu mai departe. Îl zări imediat pe bărbatul înalt şi oacheş de partea cealaltă a barierei. Purta aceeaşi cămaşă albastră spălăcită şi probabil aceiaşi pantaloni kaki ca atunci când îl cunoscuse Bond prima oară, acum cinci ani.

– Quarrel!

Din spatele barierei, omul nostru din Insulele Cayman zâmbi larg. Îşi acoperi ochii cu braţul, în semn de salut, aşa cum se face în Caraibe.

– Cum merge, şefu'? întrebă încântat.

– Sunt bine, zise Bond. Stai să-mi iau bagajul. Ai maşina?

– Sigur că da, şefu'.

Vameşul care, ca marea majoritate a oamenilor din împrejurimi, îl cunoştea pe Quarrel, însemnă bagajul lui Bond fără a-l mai deschide, iar Bond îl ridică şi trecu de barieră. Quarrel luă geanta şi îi întinse mâna dreaptă. Bond simți palma caldă, uscată şi aspră şi privi în ochii săi gri închis, care îi trădau originea mixtă, de urmaş al vreunui soldat de pe vremea lui Cromwell[1] sau al vreunui pirat din timpul lui Morgan[2].

– Nu te-ai schimbat, Quarrel, spuse el cu drag. Cum merge pescuitul de țestoase?

– Nici prea rău, da' nici prea bine, şefu'. Cam la fel ca-ntodeauna.

Îl scrută din ochi pe Bond.

– V-aț bolnăvit cumva?

Bond fu surprins.

– Dacă tot ai adus vorba, da, am fost bolnav. Dar sunt în formă de câteva săptămâni. Ce te-a făcut să zici asta?

– Scuzați, şefu', zise el jenat, crezând că l-a jignit pe Bond. Am văzut nişte urme de durere pe față, nu-s de data trecută.

– Ei bine, zise Bond. Nu a fost mare lucru. Dar mi-ar prinde bine un antrenament cu tine. Nu mai sunt la fel de în formă cum eram cândva.

– Se rezolvă, şefu'.

Se îndreptau spre ieşire când un pocnet şi un bliț puternic al unei camere foto de presă le tăiară calea. O chinezoaică drăguță, în costum popular jamaican, tocmai îşi regla aparatul Speed Graphic. Se apropie de ei. Le vorbi cu o falsă curtoazie.

– Domnilor, mulțumesc foarte mult. Sunt de la *Daily Gleaner*.

---

[1] Oliver Cromwell (1599-1668) – importantă figură militară şi politică din istoria Marii Britanii (*n.trad.*).

[2] Sir Henry Morgan (1635-1688) – amiral galez şi pirat, cunoscut pentru activitatea sa intensă în Caraibe (*n.trad.*).

Aruncă un ochi la o listă din mână.

– Sunteți domnul Bond, nu-i așa? Cât veți sta pe la noi, domnule Bond?

Bond fu luat prin surprindere. Era un început prost.

– În trecere, răspunse el scurt. Cred că o să ți se pară mai interesanți alți oameni de pe avion.

– Sunt sigură că nu, domnule Bond. Păreți foarte important. La ce hotel veți sta?

La naiba, gândi Bond. Răspunse „Myrtle Bank" și merse mai departe.

– Mulțumesc, domnule Bond, se auzi clinchetul vocii. Vă urez...

Erau afară. Mergând înspre locul de parcare, Bond întrebă:

– Ai mai văzut-o pe fata aia la aeroport?

Quarrel se gândi.

– Nu prea cred, șefu'. Da' *Cleaner* au o grămadă de fete care fac poze.

Bond era un pic îngrijorat. Nu era niciun motiv logic pentru care poza lui să fie vânată de presă. Trecuseră cinci ani de la ultimele lui aventuri pe insulă, iar numele lui ocolise ziarele.

Ajunseră la mașină. Era un Sunbeam Alpine negru. Bond se uită la ea încruntat și apoi la plăcuța de înmatriculare. Mașina lui Strangways. Of Dumnezeu?

– Cine ți-a dat mașina, Quarrel?

– Dom' secretar mi-a zis s-o iau, șefu'. Mi-a zis că-i singura mașina care-o au. Da' de ce, șefu? Nu-i bună?

– Ba, e în regulă, Quarrel, zise Bond resemnat. Hai să mergem.

Bond se urcă în față. Era numai vina lui. Bănuise că avea să primească mașina aceasta. Din cauza mașinii, mai mult ca sigur, dacă cineva s-ar fi interesat, ar fi putut afla cine era și cu ce scop venise în Jamaica.

Porniră spre luminile distante ale Kingstonului, pe un drum lung împrejmuit de cactuși. În

mod normal, Bond s-ar fi relaxat, bucurându-se de frumusețea priveliştii – sunetul constant al greierilor, adierea caldă, parfumată, tavanul de stele, colierul de lumini galbene sclipind în dreptul portului – dar acum îşi blestema neglijența şi tot ceea ce ştia era că trebuia să *nu* fi făcut.

Ce făcuse, totuşi, a fost să trimită o înştiințare via Ministerul Colonial pentru guvernator. Prin el a cerut ca secretarul să îl coopteze pe Quarrel din Insulele Cayman, pentru o perioadă nedeterminată, pe un salariu de zece lire pe săptămână. Quarrel îl însoțise pe Bond în precedenta sa aventură în Jamaica. Era un om bun la toate, de neînlocuit, cu toate calitățile unui marinar din Insulele Cayman, şi, în acelaşi timp, era legătura lui cu straturile de jos ale populației autohtone, care altfel ar fi de nepătruns pentru Bond. Toată lumea îl iubea şi era un însoțitor minunat. Bond ştia că prezența lui Quarrel este indispensabilă pentru a rezolva cazul Strangways – fie că e vorba de un caz sau de un scandal. Apoi Bond a mai cerut o cameră simplă cu duş la Blue Hills Hote, o maşină şi să îl aştepte Quarrel la aeroport. Toate acestea fuseseră decizii greşite. Mai exact, Bond ar fi trebuit să ia un taxi până la hotel şi să ia legătura cu Quarrel după aceea. Atunci ar fi văzut maşina şi ar fi putut cere să fie schimbată.

Aşa cum ieşise, gândi Bond, aproape că îşi anunțase public scopul vizitei în *Gleaner*. Suspină. Greşelile de început de caz sunt cele mai grave. Sunt cele ireparabile, cele care te pornesc pe picior greşit, cele care îi conferă avantaj duşmanului. Dar exista un duşman? Exagera oare cu precauțiile? Din imbold, se uită în spate. La o sută de metri se zăreau două faruri palide. Majoritatea jamaicanilor conduc cu faza lungă. Bond se întoarse şi zise:

– Quarrel, când trecem de Palisados, unde se bifurcă la stânga spre Kingston şi la dreapta

spre Morant, vreau să virezi brusc spre Morant, să te oprești imediat și să stingi farurile, da? Dar acum, du-te ca vântul!

OK, șefu'. După voce, Quarrel părea mulțumit. Apăsă pedala până la capăt. Micuța mașină hurui din rărunchi și o luă la goană pe șoseaua albă.

Acum erau la capătul drumului drept. Mașina vira de-a lungul curbei unde portul se apropia de țărm. Încă cinci sute de metri și vor ajunge la intersecție. Bond se uită în spate. Nu se mai vedea mașina. Aici era indicatorul. Quarrel vira strâmt și brusc. Trase pe dreapta și opri farurile. Bond se întoarse și aștepta. Dintr-o dată auziră motorul unei mașini mari mergând cu viteză. Farurile luminară orbitor pe lângă ei, căutându-i. Mașina îi depășise, îndreptându-se spre Kingston. Până să dispară, Bond avu timp să observe că era un taxi mare, de tip american și că înăuntru nu era decât șoferul.

Praful se așeza încet la loc. Așteptară zece minute în liniște. Apoi Bond îi spuse lui Quarrel să întoarcă mașina și să o ia spre Kingston.

– Cred că mașina aia avea treabă cu noi, Quarrel. Niciun șofer nu pleacă cu taxiul gol de la aeroport. Prea costisitor. Fii pe fază. Poate s-a prins că l-am păcălit și ne așteaptă pe undeva, zise Bond.

– Sigur, șefu', răspunse Quarrel voios. Era exact aventura la care se așteptase când primise mesajul lui Bond.

Pătrunseră în fluxul traficului din Kingston - autobuze, mașini, căruțe, măgari coborând din deal încărcați de coșuri și vânzători de sucuri colorate, tonete ambulante. În amalgamul acesta, era imposibil să își dea seama dacă îi urmărea cineva. O luară în dreapta și apoi la deal. Erau multe mașini în spatele lor. Oricare din ele ar fi putut fi un taxi american. Merseră un sfert de oră până la Halfway Tree și apoi până la Junction Road,

artera principală a insulei. Imediat se ivi o firmă de neon cu un palmier verde, cu inscripția „Blue Hills. The hotel". Intrară pe aleea cu tufe de bougainvillaea[1], rotunde și atent îngrijite.

Blue Hills era un hotel de modă veche, confortabil, cu dotări moderne. Bond fu primit respectuos, având o rezervare făcută de King's House. Fu cazat într-o cameră pe colț, cu balcon cu vedere spre portul din depărtare. Lepădă bucuros hainele de Londra, îmbibate de transpirație, apoi întră în cabina cu uși de sticlă, dădu drumul la apa rece și rămase sub jet cinci minute, timp în care curăță orice urmă a vieții de oraș din părul său. Se îmbrăcă cu o pereche de pantaloni scurți Sea Island și, savurând plăcerea senzuală a aerului fin și cald învăluindu-i pielea, își despachetă lucrurile, apoi chemă chelnerul.

Bond comandă un gin dublu, apă tonică separat și o lămâie verde întreagă. Tăie lămâia în două și stoarse cele două jumătăți în paharul înalt cu gin, în care adăugă apoi gheață din belșug, iar la urmă turnă apa tonică. Lua cu el paharul pe balcon și se așeză, admirând priveliștea spectaculoasă. Se gândi cât de minunat era să fie departe de sediul central, de Londra, de spital, și să fie aici, în momentul acesta, făcând ceea ce făcea și știind că, după cum îl ghidau simțurile, nimerise un caz zdravăn, din nou.

Rămase pe balcon o vreme, lăsându-se înmuiat de gin, pe îndelete. Mai comandă încă un pahar și îl bău imediat. Era șapte și cincisprezece. Vorbise cu Quarrel să vină să îl ia la șapte treizeci. Urmau să ia cina împreună. Bond îl rugase să aleagă un loc. Destul de jenat, Quarrel i-a răspuns că oricând voia să se simtă bine în Kingston mergea într-un local de noapte pe lângă plajă, numit Joy Boat.

[1] Tufe cu flori roz, răspândite în special în America de Sud (*n. trad.*).

– Nu-i de bogătani, şefu', zisese el, vrând parcă să se scuze, da' mâncarea şi băutura şi muzica e bună şi-s prieten cu patronu', Pus-Feller[1]. I se zice aşa de când s-a bătut odată cu ditamai monstru' de caracatiță.

Bond zâmbi discret, amintindu-şi accentul caraibean al lui Quarrel şi felul pestriț în care înmuia sau aspira vocalele. Intră în cameră, îmbrăcă vechiul său costum bleu-marin din țesătură fină de camgarn, o cămaşă de bumbac fără mâneci şi o cravată tricotată. Se uită în geam, asigurându-se ca nu i se observă pistolul Walther de la subraț, iar apoi coborî la maşină.

Porniră la vale, înspre Kinston, înconjurați de zumzetul apusului îmbătător. Întoarseră la stânga, mergând pe lângă port. Trecură pe lângă mai multe restaurante şi cluburi dichisite din care răsuna ritmul mulțimii dansând în paşi de calipso. Urmă o mică întindere rezidențială care se unea cu un centru comercial sărăcăcios şi o adunătură de colibe. Mai apoi, când drumul începea să se îndepărteze de mare, se contură strălucirea unui neon auriu în formă de galion hispanic, iar deasupra, cu litere verzi, scria „The Joy Boat". Ocupară un loc de parcare, iar Bond intră în urma lui Quarrel pe poartă, într-o grădină mică cu palmieri pe gazon. În spate se vedeau plaja şi marea. Mesele erau împrăştiate pe sub palmieri, iar în centru era un mic ring de dans pustiu, lângă care un trio de calipso, în cămăşi roşii, improvizau discret o variantă de la „Take her to Jamaica where the rum comes from"[2].

Doar o parte din mese erau ocupate, majoritatea clienților erau de culoare. Din loc în loc – câțiva marinari britanici sau americani, cu prietenele lor. Un negru de un gabarit

[1] În traducere: „Spaima-Caracatițelor" (*n.trad.*).

[2] „Du-o în Jamaica, de unde curge romul" (*n.trad.*).

impresionant, într-un sacou alb, elegant se ridică de la o masă şi le ieşi în întâmpinare.

– Salut, domnu' Q. A trecut ceva vreme. Masă pentru doi?

– Pus-Feller, exact aşa. Mai aproape de bucătărie decât de muzică.

Uriaşul râse scurt. Îi conduse spre plajă şi îi aşeză la o masă liniştită sub un palmier care răsărise de sub temelia restaurantului.

– Ceva de băut, dom'lor?

Bond îşi comandă ginul, apa tonică şi lămâia verde, iar Quarrel o bere Red Stripe. Răsfoiră meniul şi amândoi aleseră să ia homar la grătar şi o friptură în sânge, cu legume jamaicane asortate.

Primiră băuturile. Paharele erau aburite pe dinafară. Lui Bond îi trezeau atâtea amintiri tropicale. La câţiva metri, marea fremăta pe nisipul lin. Trioul începu să cânte „Kitch". Deasupra lor, frunzele de palmier foşneau uşor în briza serii. O şopârlă gecko chiţăi pe undeva în grădină. Bond se gândi la Londra, aşa cum o lăsase cu o zi în urmă.

– Îmi place locul ăsta, Quarrel, zise el.

Quarrel era mulţumit.

– Pus-Feller e preten bun cu mine. Ştie cam to' ce se-nvârte prin Kingston, dacă aveţi întrebări, şefu'. E d-al meu, din Cayman. Aveam o barcă împreună. Într-o zi s-a dus s-adune ouă de pescăruş pe Crab Key. Înota pe lâng-o stâncă după nişte ouă şi l-a prins ditamai caracatiţa. Pe-aicea îs mai mult d-alea mici, da' la Crab vin mai mari, de la apă adâncă. Pus-Feller s-a cam chinuit cu animalu'. S-a cam speriat şi mi-a vândut jumatea lui de barcă ş-a venit în Kingston. Da' asta era înainte de război. Acum e bogătan şi eu pescar. Quarrel se amuză de situaţie.

– Crab Key, zise Bond. Cum e locul ăla?

Quarrel se uită fix la el.

E loc cu ghinion, şefu', răspunse el pe scurt. L-a cumpărat un chinezoi în război ş-a adus niște oameni să sape în găinaț. Nu lasă pe nimeni pe pământul lui şi nici să pleci nu poți. Noi îl ocolim.

De ce?

– Are pază multă. Pistoale, mitraliere. Şi radar. Are şi avion. Au zburat acolo niște prieteni şi nu s-a mai ştiut de ei. Chinezu' ăsta îşi ține insula numai pentru el. Sincer, şefu', mi-e cam groază de Crab Key, zise Quarrel cu jumătate de gură.

– Ca să vezi, spuse Bond gânditor.

Mâncarea fu adusă. Comandară încă un rând de băuturi înainte să înceapă. În timp ce mâncau, Bond îi explică pe scurt lui Quarrel cazul Strangways. Quarrel asculta cu atenție, punând întrebări din când în când. Era destul de interesat de păsările de pe Crab Key, şi de ce au zis paznicii, de cum s-ar fi prăbuşit avionul. Într-un final, împinse farfuria, se şterse cu mâna la gură şi îşi aprinse o țigară. Se aplecă spre Bond şi spuse încet:

– Şefu', mie nu-mi pasă dacă-s păsări, fluturi sau albine. Dacă-i vorba de Crab Key şi comandantu' ş-a băgat nasu' în povestea asta, la pariu că l-au aranjat. Şi pe el, şi pe fată. Chinezoiu i-a aranjat sigur.

Bond privi cu atenție în ochii gri, alarmați.

– Ce te face aşa sigur?

Quarrel ridică din mâini. Pentru el răspunsul era simplu.

– Chinezoiu' vrea să fie lăsat în pace. Ştiu că mi-a omorât prietenii ca să nu mai vină lumea pe insulă. Omu' ăla-i de temut. Omoară pe oricine-i stă-n cale.

– De ce?

– Nu ştiu, şefu', ce să zic, spuse Quarrel indiferent. Oamenii vrea multe chestii pe lumea asta. Şi dacă vrea destul, le şi primeşte.

Bond observă o scânteie în colțul ochiului. Se întoarse brusc. Chinezoaica de la aeroport stătea undeva aproape, în umbră. Acum era îmbrăcată într-o rochie strâmtă de satin, crăpată pe un picior, aproape până sus. Avea un aparat Leica, iar într-una din mâini ținea un atașament pentru bliț. Cu cealaltă mână căuta în husa portabilă. Scoase un bec pentru bliț. Fata umezi filamentul în gură pentru a îmbunătăți contactul și îl înșurubă în reflector.

– Cheam-o pe fata aia, zise repede Bond.

Din două mișcări, Quarrel era lângă ea, întinzându-i mâna.

– Bună seara, don'șoară, zise el discret.

Fata zâmbi. Își atârnă aparatul de gât și îl luă de mână pe Quarrel. Acesta o învârti ca pe o balerină, întorcându-i mâna la spate, imobilizând-o.

Se uită la el nervoasă.

– Dă-mi drumul. Mă doare.

Quarrel zâmbi privind-o în ochii scânteietori și negri.

– Șefu' vrea să vii să bei ceva cu noi, zise el împăciuitor. Se întoarse la masă cu fată cu tot. Îi trase un scaun și o așeză lângă el, fără să-i dea drumul la mână. Stăteau țepeni în scaune, ca doi amanți care se certau.

Bond se uită la fața ei micuță, supărată.

– Bună seara. Ce faceți aici? De ce vreți să-mi mai faceți o poză?

– Fac turul localurilor de noapte, rostiră convingător buzele ei arcuite. Prima poză n-a ieșit. Zi-i ăstuia să mă lase în pace.

– Deci lucrezi la *Gleaner*? Cum te cheamă?

– Nu-ți spun.

Bond se uită la Quarrel și ridică o sprânceană.

Quarrel se încruntă. Îi răsuci încet mâna fetei. Fata se agită ca un pește pe uscat, cu dinții încleștați, mușcându-și buza. Quarrel

tăcut în continuare. Dintr-o dată țipă și începu să vorbească:

Bine, îți zic.

Quarrel dădu drumul strânsorii. Fata se uită furioasă la Bond:

Annabel Chung.

Bond îi zise lui Quarrel,

Cheamă-l pe Pus-Feller.

Quarrel apucă o furculiță și bătu într-un pahar cu ea. Uriașul se grăbi înspre masa lor.

Bond se uită la el.

Ai mai văzut-o pe fata asta?

Da, domnu'. Vine pe aici din când în când. Vă deranjează? Vreți s-o dau afară?

– Nu, ne place de ea, răspunse Bond amiabil, doar că vrea să-mi facă un portret de studio și nu știu dacă merită să o plătesc. Ai putea să mergi la *Gleaner* și să întrebi dacă au un fotograf pe nume Annabel Chung? Dacă într-adevăr lucrează pentru ei, înseamnă că trebuie să se priceapă.

– Sigur, domnu'. Bărbatul plecă în grabă.

Bond îi zâmbi fetei.

– De ce nu l-ai rugat să te salveze?

Fata îl privi pizmaș.

– Îmi pare rău că trebuie să fac presiuni, zise Bond, dar directorul de export din Londra mi-a zis că în Kingston e plin de personaje dubioase. Sunt sigur că tu nu ești, dar nu înțeleg de ce vrei așa de mult să-mi faci o poză. Spune-mi de ce.

– Ți-am zis deja, răspunse ea îmbufnată. Cu asta mă ocup.

Bond încercă alte întrebări. Nu îi răspunse.

Pus-Feller se întoarse.

– E în regulă, domnu'. Annabel Chung. Una din colaboratoarele lor. Au zis că face poze bune. Nu o să aveți probleme cu ea.

Se uită la ea curtenitor. Portret de studio! Mai degrabă o aventură în studio!

– Mersi, zise Bond. Pus-Feller se retrase Bond se întoarse spre fată.

– Eşti colaboratoare, spuse el încet. Tot nu explică de ce voiai poza mea.

Fața i se înăspri.

– Spune odată!

– Nu, veni replica ei pe un ton ursuz.

– Bine, atunci. Quarrel. Continuă. Bond se sprijini în spătar. Instinctele îi spuneau că aceasta era întrebarea de un million de puncte. Dacă ar putea stoarce un răspuns de la fată, l-ar scuti probabil de câteva săptămâni de muncă de teren.

Quarrel se aplecă răsucindu-i mâna şi mai tare. Fata se zbătu încercând să se ferească, dar cu cealaltă mână Quarrel o ținea pironită în scaun. Fața i se strâmbă, uitându-se la el. Dintr-o dată îl scuipă direct în ochi. Quarrel zâmbi şi o strânse mai tare. Fata începu să lovească la întâmplare cu picioarele pe sub masă. Mormăia scrâşnind din dinți cuvinte în chineză. Pe frunte îi curgeau broboane de sudoare.

– Dute-n p.... m...!

Brusc îl lovi pe Quarrel peste față, cu mâna stângă. Bond nu reacționă suficient de repede. Ceva sclipi şi urmă o explozie scurtă. Bond o apucă de brat şi o strânse. Obrazul lui Quarrel era plin de sânge. Pe masă erau cioburi de sticlă şi metal. Îl izbise cu blițul de la aparat. Dacă i-ar fi nimerit ochiul, l-ar fi orbit.

Cu cealaltă mână, Quarrel îşi pipăi obrazul. Se uită la sângele care i se prelingea acum în palmă.

– Aha! În glasul lui simțea o urmă de admirație.

Îi spuse calm lui Bond:

– N-o să ne zică nimic tipa asta, şefu'. E tare dură. Vreț' să-i rup mâna?

– Doamne fereşte, nu.

Bond dădu drumul strânsorii.

– Las-o să plece.

Era nervos că o rănise pe fată şi tot nu ajunsese nicăieri. Dar măcar învăţase ceva. Oricine ar fi fost în spatele ei îşi ţinea oamenii din scurt.

Quarrel îi dădu drumul la braţ, dar rămase cu mâna pe încheietura ei. Îi deschise palma şi o privi crud în ochi.

– M-ai însemnat don'şoară. Acuma te-nsemnez şi eu pe tine.

Cu cealaltă mână prinse între degete Muntele lui Venus, bucata fină de piele dintre degetul mare şi arătător şi începu să strângă. Bond văzu cum articulaţiile degetelor ei se înălbeau. Fata scoase un ţipăt scurt. Îl plesni pe Quarrel peste faţă şi peste mână. Quarrel zâmbi maliţios şi strânse mai tare. Dintr-o dată îi dădu drumul. Fata ţâşni în picioare şi se depărtă de masă, cu mâna învineţită la gură. Se uită la el cu ură.

– O să pună el mâna pe voi, nenorociţilor! Apoi, cu Leica atârnându-i de gât, fugi în stradă.

Quarrel râse scurt. Luă un şerveţel, îşi şterse obrazul, îl aruncă pe jos şi apoi mai luă unul.

Îi zise lui Bond:

– O să-mi treacă mie zgârietura şi pe ea tot o s-o mai doară mâna. Cărniţa aia, Muntele lu' Venus, îţi zice multe despre o femeie. Când simţi că e grăsuţă, ca la fata aia, înseamnă că sigur e bună la pat. Ştiaţ' asta, şefu'?

– Nu, zise Bond. Uite ceva nou.

– E pe bune. Bucăţica aia-i tot secretu'. Nu vă faceţi griji pentru fată, adăugă el, văzând expresia ciudată de pe faţa lui Bond. A rămas numa' c-o vânătaie mare, dar ce mai cărniţă avea acolo! O să mă întorc io după fata aia odată, să văd cât de bună-i teoria mea.

Exact la momentul potrivit, trupa începu să cânte „Don't touch me tomato"[1].

[1] „Nu-mi atinge roşia!", titlu eufemistic al unei melodii (*n.trad.*).

– Quarrel, e timpul să te însori şi să te aşezi şi tu la casa ta. Şi las-o pe fata aia în pace că o să te trezeşti c-un cuțit în coaste. Acuma hai să mergem. Cerem nota şi plecăm. La Londra e deja trei noaptea, încă am rămas pe ora de ieri. Am nevoie de un somn bun. Trebuie să începem antrenamentul. Chiar cred că o să am nevoie. Şi ar fi cazul să-ți pui un plasture pe obraz. Şi-a lăsat numele şi adresa în carne.

Quarrel rememora scena, gânditor. Cu o plăcere calmă spuse:

– Ce mai gagică pe cinste! Luă o furculiță şi bătu de câteva ori în pahar.

CAPITOLUL 5

Datele şi cifrele

„O să pună el mâna pe voi... O să pună el mâna... O să pună el mâna pe voi, nenorociților."

Cuvintele îi răsunau lui Bond în minte a doua zi, în timp ce stătea pe balcon, savurând un mic dejun delicios, admirând priveliştea exploziei de grădini tropicale din Kingston.

Acum era sigur că Strangways şi fata fuseseră ucişi. Cineva nu dorea ca ei să-şi fi băgat nasul şi mai tare în nişte treburi, aşa că au fost omorâți, iar dosarele investigației lor distruse. Aceeaşi persoană ştiuse sau suspectase ca Serviciile Secrete aveau să ancheteze dispariția lui Strangways. Cumva ştiuse că Bond primise misiunea. Voia o fotografie a lui Bond şi voia să ştie unde era cazat. Urma să fie cu ochii pe el, să vadă dacă reuşeşte să găsească vreun indiciu care să dovedească moartea lui Strangways. Dacă găsea, atunci şi el trebuia lichidat. Poate printr-un accident de maşină, sau o luptă de stradă, sau vreun alt fel nevinovat de a muri. Oare va reacționa în vreun fel aflând cum s-au purtat cu domnişoara Chung? Dacă era atât de lipsit de scrupule, precum îl credea Bond, nu încăpea îndoială. Clar, era un semn că Bond era pe cale să descopere ceva. Poate că Strangways făcuse un raport preliminar pentru Londra înainte să fi fost omorât. Poate că cineva l-a trădat. Ar fi necugetat din partea inamicului să îşi asume riscuri. Cel mai probabil, după incidentul cu

Chung, va veni fără ezitare după Bond şi poate şi după Quarrel.

Bond îşi aprinse prima ţigară a zilei – primul Royal Blend pe care îl fuma în ultimii cinci ani –, suflă languros fumul printre dinţi. Acestea era „Evaluarea Inamicului". Totuşi, cine era inamicul acesta?

Se pare că nu exista decât un singur candidat, însă unul destul de improbabil, Doctor No, Doctor Julius No, proprietarul insulei Crab Key, pe jumătate chinez, pe jumătate neamţ, îmbogăţit din guano. Nu exista nimic despre omul acesta la Arhive şi nici nu venise vreo înştiinţare din partea FBI-ului. Afacerea lopătarilor roz şi problemele cu Audubon Society nu însemnau mai nimic, în afară de ceea ce zisese şi M, o adunătură de pensionare care se agitau pentru nişte berze roz. Şi totuşi, patru oameni muriseră pentru berzele astea, iar amănuntul cel mai important pentru Bond – lui Quarrel îi era frică de Doctor No şi de insula lui. Asta i se părea, într-adevăr, foarte ciudat. Cei din insulele Cayman, iar Quarrel în special, nu se temeau aproape de nimic. Şi de ce Doctor No avea această manie de a se izola? De ce atâtea măsuri costisitoare pentru a ţine oamenii departe de guanera lui? Guano – găinaţ. Cine ar fi vrut aşa ceva? Cât valora? Bond urma să se prezinte la guvernator la ora zece. După aceea, avea să dea de asistentul-şef şi să încerce să afle totul despre afacerea aceasta blestemată, depsre Crab Key şi, dacă se putea, despre Doctor No.

Cineva ciocăni de două ori la uşă. Bond se ridică şi deschise. Era Quarrel, cu obrazul stâng împodobit cu o cruce de pirat, formată din doi plasturi.

– Neaţa, şefu'. Aţi zis să viu la opt jumate.

– Da, Quarrel. Intră. Avem o zi plină azi. Ai mâncat?

– Da, şefu', să trăiţi. Saramură şi un strop de rom.

– Aoleu, zise Bond. Cam greu să începi ziua cu astea.

– M-am răcorit bine, zise Quarrel glumeț.

Se așezară afară pe balcon. Bond îi oferi lui Quarrel o țigară, apoi își aprinse și el una.

– Așadar, începu el, o să petrec aproape toată ziua la King's House și poate la Institutul Jamaica. Nu o să am nevoie de tine până mâine dimineață, dar ar fi câteva lucruri de care să te ocupi în centru. E în regulă?

– OK, șefu'. Cum să nu.

– Mai întâi, mașina aia ne dă în vileag. Trebuie să scăpăm de ea. Du-te la Motta's și ia cea mai nouă și bună mașină de închiriat, cu cel mai mic kilometraj. Să fie un Sedan. Închiriaz-o pentru o lună. Da? Apoi caută pe lângă plajă doi oameni care seamănă cât se poate de mult cu noi. Unul trebuie să știe să conducă. Cumpără-le haine, măcar sacouri, care arată ca ale noastre. Și genul de pălării cum purtăm noi. Spune-le că vrem să ne ducă cineva o mașină până în Montego mâine dimineață – pe lângă Spanish Town, șoseaua Ocho Rios. Să o lase la garajul lui Levy, acolo. Dă-i telefon lui Levy, spune-i să o aștepte și să o păstreze pentru noi. Da?

Quarrel zâmbi.

– Vreți să păcăliți pe cineva?

– Da. O să primească fiecare zece lire. Spune-le că sunt un american bogat și că vreau să-mi ajungă mașina în Montego Bay, condusă de doi oameni respectabili. Fă-mă să par un pic nebun. Trebuie să fie aici la șase fix, mâine dimineață. Tu o să vii cu cealaltă mașină. Ai grijă să arate amândoi potrivit și urcă-i în Sunbeam, cu capota coborâtă. Bine?

– OK, șefu'.

– Ce s-a întâmplat cu casa aia pe care am avut-o pe Coasta de Nord data trecută – Beau Desert, din Morgan's Harbour? Știi cumva dacă e închiriată?

– Mă îndoiesc, şefu'. E departe de locurile cu turişti şi cer chirie mare pe ea.

– Ei bine, du-te la Graham Associates şi vezi dacă o poţi închiria pentru o lună, sau un alt bungalou prin preajmă. Nu mă interesează cât costă. E pentru un american cu bani, domnul James. Ia cheile, plăteşte chiria şi spune-le că o să le scriu confirmarea. Pot să le telefonez dacă vor mai multe detalii.

Bond băgă mâna în buzunar şi scoase un teanc gros de bancnote. Îi înmână jumătate lui Quarrel.

– Uite două sute de lire. Ar trebui să acopere toate cheltuielile. Să-mi spui dacă e nevoie de mai mult. Ştii unde mă găseşti.

– Mulţam, şefu', zise Quarrel, buimăcit de suma pe care o primise. Îndesă bancnotele în cămaşa albastră şi îşi încheie nasturii până la gât.

– Alceva?

– Nimic altceva, dar ai foarte mare grijă să nu fi urmărit. Lasă maşina undeva prin centru şi ia-o pe jos. Şi ai grijă dacă apare vreun chinez pe lângă tine.

Bond se ridică şi deschise uşa.

– Ne vedem mâine dimineaţă, la şase şi cincisprezece minute pornim spre Coasta de Nord. Din câte îmi dau seama, o să ne instalăm baza acolo pentru o perioadă.

Quarrel încuviinţă. Faţa lui părea enigmatică. Spuse „OK, şefu'" şi ieşi pe coridor.

O jumătate de oră mai târziu, Bond coborî scările şi luă un taxi până la King's House. Fu condus în sala de aşteptare, unde rămase nebăgat în seamnă un sfert de oră, doar pentru a i se dovedi că nu era cineva important. Apoi fu condus de către secretar în biroul guvernatorului, la primul etaj.

Era o cameră mare, răcoroasă, mirosind a fum de trabuc. Guvernatorul , într-un costum crem din mătase indiană, cu un guler neasortat

şi o cravată pătată, stătea la biroul său mare de mahon cu ziarele *Daily Gleaner* şi *Times Weekly* în faţă. În afară de o vază cu flori de hibiscus nu mai era nimic altceva pe birou. Guvernatorul îşi sprijinea palmele pe masă. Avea în jur de şaizeci de ani, o faţă roşie, bosumflată şi ochi albaştri, bulbucaţi. Nu zâmbi şi nici nu se ridică.

Bună ziua, domnule Bond. Luaţi loc, vă rog.

Bond se aşeză pe scaunul din faţa biroului. Răspunse „Bună ziua" şi aşteptă. Un prieten de la Ministerul Colonial îl avertizase că primirea va fi rece. „E aproape de vârsta pensionării. E doar interimar. A trebuit să delegăm un guvernator când Sir Hugh Foot a fost promovat. Foot a avut multe succese. Omul ăsta nici măcar nu încearcă să-i facă concurenţă. Ştie că are slujba doar pentru câteva luni şi că vom găsi pe altcineva care să îl înlocuiască pe Foot. I-a fost refuzată mai de mult poziţia de guvernator general al Rhodesiei. Vrea să se pensioneze şi să primească ceva directorate prin Londra. Îţi dai seama că nu vrea probleme în Jamaica. Tot încearcă să închidă cazul ăsta cu Strangways. Nu o să-i placă deloc că ţi-ai băgat coada.

Guvernatorul îşi drese glasul. Realiză că Bond nu era un linguşitor.

Aţi cerut o întrevedere?

Doar pentru a îmi anunţa prezenţa, spuse Bond liniştit. Fac o investigaţie în cazul Strangways. Cred că aţi primit o înştiinţare din partea domnului ministru.

În felul acesta, Bond îi atrăgea atenţia asupra oamenilor puternici pe care îi avea în spate. Lui Bond nu îi plăceau încercările de a-i pune beţe în roate, fie lui, fie Serviciilor Secrete.

Da, ţin minte înştiinţarea. Cu ce aş putea să vă ajut? Din punctul nostru de vedere, cazul e închis.

– Ce vreţi să spuneţi prin „închis"?

Guvernatorul răspunse imprecis:

– E evident că Strangways a fugit cu fata. E un tip cam nechibzuit în general. Unii din colegii dumneavoastră parcă nu sunt în stare să lase femeile de o parte.

Guvernatorul îl includea în mod evident şi pe Bond în categorie.

– A trebuit să-l mai scot din câteva scandaluri până acum. Nu dă bine pentru coloniile noastre, domnule Bond. Sper că oamenii dumneavoastră ne vor trimite pe cineva mai serios în locul lui. Asta dacă e într-adevăr nevoie de un controlor regional. Sincer, eu am toată încrederea în poliția de aici, adăugă el cu răceală.

Bond zâmbi amiabil.

– O să luăm în considerare părerea dumneavoastră. Presupun că şeful meu va dori să discute aspectul cu ministrul Apărării şi ministrul colonial. Bineînțeles, dacă doriți dumneavoastră să preluați aceste datorii în plus, veți face un favor bugetului Serviciilor Secrete. Sunt sigur că poliția jamaicană este extrem de eficientă.

Guvernatorul îl privi pe Bond suspicios. Poate ar fi mai bine să se ocupe de omul acesta cu mai multă grijă.

– Aceasta este o discuție neoficială, domnule Bond. Când o să mă hotărăsc în această privință o să îl înştiințez personal pe momnul ministru. Altfel, doriți să vă mai consultați cu vreunul subalternii mei?

– Aş dori să vorbesc cu asistentul-şef.

– Cu dumnealui? Şi de ce anume?

– Au existat nişte probleme pe insula Crab Key. Ceva legat de o rezervație de păsări. Cazul ne-a fost pasat de către Ministerul Colonial. Şeful meu m-a rugat să investighez cât timp sunt aici.

Guvernatorul păru uşurat.

– Desigur, desigur. O să am grijă ca domnul Pelydell-Smith să vă primească imediat. Deci, sunteți de părere că puteți lăsa cazul Strangways

să se resolve de la sine? Vor apărea ei până la urmă, stați liniștit.

Întinse mâna și sună dintr-un clopoțel. Intră secretarul.

– Domnul dorește o audiență cu asistentul-șef. Conduceți-l, vă rog. Voi telefona personal la domnul Pleydell-Smith și îl voi ruga să își facă timp.

Se ridică și veni în fața biroului. Întinse mâna.

– La revedere, domnule Bond. Mă bucur că v-am văzut. Crab Key, spuneți? Nu pot vorbi din experiență, dar sunt sigur că merită.

Bond îi strânse mâna.

– Așa cred și eu. La revedere, domnule guvernator.

– La revedere, la revedere.

Guvernatorul îl privi pe Bond ieșind pe ușă și se întoarse la birou.

– Mucos încrezut, zise el rămas singur în cameră. Se așeză și schimbă câteva cuvinte apăsate cu asistentul-șef la telefon. Apoi luă ziarul *Times Weekly* de pe masă și verifică prețurile de la bursă.

Asistentul-șef era un bărbat destul de tânăr, cu părul ciufulit și ochi de băiețel. Era unul din acei fumători de pipă agitați, care își palpează mereu buzunarele căutând chibrituri, apoi zdrăngăne cutia, încercând să-și dea seama dacă este goală și scuturând din greșeală resturile de tutun. Trecu prin toată rutina aceasta de vreo două-trei ori în primele cincispreze minute. Bond începuse să se întrebe dacă ajungea vreodată să tragă primul fum.

După ce îi scuturase vioi mâna lui Bond și îl poftise distrat să se așeze, Pleydell-Smith începu să se plimbe dintr-o parte în alta a camerei, scărpinându-se la tâmplă cu mușțiucul.

– Bond. Bond. Bond! Îmi sună cunoscut. Să vedem. Da, sfinte! Tu erai tipu' care s-a încurcat

în afacerea aia cu tezaurul. Sfinte, da! Acum patru-cinci ani. Am găsit dosarul din întâmplare chiar acum câteva zile. Un spectacol splendid. M-am distrat citind! Bine ar fi să mai torni puțin gaz pe foc pe aici. Să ne mai înviorăm puțin. Zilele astea se gândesc numai la federație și la cât sunt ei de importanți. Autodeterminare, ce să spun! Nu sunt în stare nici transportul în comun să-l administreze. Și problema cu populația de culoare! Dragul meu, e o problemă mai mare între jamaicanii cu păr drept și păr creț decât între mine și bucătarul meu negru. Totuși ...

Pleydell-Smith se opri lângă birou. Se așeză față în față cu Bond și își săltă unul din picioare peste brațul scaunului. Întinzând mâna după un borcan de tutun cu blazonul King's College, Cambridge, își băgă degetele în el și începu să-și umple pipa.

– Totuși nu vreau să te plicisesc cu toate astea, reluă el. Plictisește-mă tu. Cu ce problemă avem de a face? Mă bucur să-ți fiu de ajutor. Bănuiesc că e mai interesantă ca mizeria asta.

Arată spre un teanc de hârtii ce-și așteptau rezolvarea.

Bond îi zâmbi. Așa mai merge. Găsise un aliat și unul chiar inteligent.

– Păi, începu el serios, sunt aici să lucrez la cazul Strangways. Dar înainte de toate vreau să vă pun o întrebare care ar putea suna ciudat. Cum anume ați ajuns să vă uitați la celălalt caz al meu? Spuneți că ați găsit dosarul întâmplător. Cum așa? L-a cerut cineva? Nu vreau să fiu indiscret, puteți să nu răspundeți, dacă nu doriți. Sunt doar curios.

Pleydell-Smith aruncă un ochi înspre el.

– Presupun că e de datoria ta să fii curios.

Rămase gânditor, cu ochii în tavan.

– Dacă stau să mă gândesc, era pe biroul secretarei mele. E o fată nouă. Mi-a zis că încerca să se familiarizeze cu dosarele. Totuși, mai erau

o grămadă de alte dosare pe biroul ei, încercă asistentul-şef să o scuze pe fată. Dar ăsta a fost cel care mi-a atras atenţia.

– Ah, înţeleg, zise Bond. Aşa s-a întâmplat.

Zâmbi amabil.

– Îmi cer scuze, dar diverşi oameni par să fie foarte interesaţi de prezenţa mea aici. Ceea ce voiam să discut cu dumneavoastră este situaţia insulei Crab Key. Ştiţi ceva despre ea? Despre Doctor No, chinezul care a cumpărat-o? Sau despre afacerea aceasta cu guano? Îmi dau seama că vă cer poate prea mult, dar orice frântură de informaţie mi-ar fi de folos.

Pleydell-Smith pufni amuzat prin muştiuc. Îşi scoase pipa din gură şi începu să vorbească în timp ce îndesa tutunul aprins cu o cutie de chibrituri.

– Pot să zic că am luat o gură destul de mare de guano la viaţa mea. Aş putea să-ţi povestesc câteva ore. Înainte de a fi transferat la Ministerul Colonial, am lucrat la Consulat. Prima mea slujbă a fost în Peru. A trebuit să mă ocup de cei care administrau comerţul de guano – *Campania Aministradora del Guano*. Oameni de treabă.

Pipa în sfârşit fumega şi Pleydell-Smith aruncă cutia de chibrituri pe masă.

– Cât despre restul, trebuie doar să căutăm dosarul. Apăsă pe un buton de soniere. Într-o clipă, se deschise uşa din spatele lui Bond.

– Domnişoara Taro, dosarul Crab Key, vă rog. Cel despre vânzarea locului şi cel despre îngrijitorul care a apărut înainte de Crăciun. Domnişoara Longfellow ştie unde să le găsească.

– Imediat, răspunse o voce plăcută.

Bond auzi uşa închizându-se.

– Rămăsesem la guano.

Pleydell-Smith îşi lăsă scaunul pe spate. Bond se pregătea de o discuţie plictisitoare.

– După cum ştii, e vorba de găinaţ. E produs de cloaca a două păsări, pasărea smintită]

mascată şi pasărea guanay. Din câte am înțeles, pe Crab Key trăieşte doar pasărea guanay, cunoscută de altfel şi sub numele de cormoran verde, aceeaşi pasăre ca în Anglia. Pasărea guanay e o maşină de transformat peşte în guano. Mănâncă anşoa[1] cel mai mult. Ca să-ți închipui cât peşte mănâncă, află că s-au găsit şi şaptezeci de anşoa în burta uneia singure.

Pleydell-Smith îşi scoase pipa şi o flutură impresionat înspre Bond.

– Întreaga populație din Peru mănâncă patru mii de tone de peşte pe an. Păsările lor de mare mănâncă cinci sute de mii de tone!

Bond îşi țuguie buzele încercând să pară impresionat. Asistentul-şef continuă:

– Pe cuvânt. În fiecare zi o pasăre guanay din cele câteva sute de mii mănâncă peste jumate de kilogram de peşte şi mai adaugă câteva zeci de grame la guaneră – insula de guano.

Bond îl întrerupse.

– De ce pe o insulă şi nu în mare?

– Nu ştiu.

Pleydell-Smith medită asupra întrebării.

– Nu m-am gândit niciodată. Dar, în orice caz, nu aşa fac. Se uşurează pe uscat, de când lumea. Deci asta înseamnă că s-au adunat milioane de tone de găinaț pe insulele Pescadore şi alte guanere. Apoi, cam pe la 1850 cineva a descoperit că e cel mai bun îngrăşământ natural din lume – plin de nitrați şi fosfați şi tot ce trebuie. Iar oamenii au venit pe vase şi au luat pur şi simplu tot ce se putea timp de peste douăzeci de ani. E vorba de perioada cunoscută sub numele de „Saturnalia" în Peru. A fost ca la goana după aur. S-au bătut pentru găinaț, şi-au scufundat vasele, şi-au împuşcat lucrătorii, au vândut hărți false spre insule secrete

[1] Peşte mic, răspândit în Marea Mediterană şi Oceanul Atlantic (*n.trad.*).

de guano – orice îți trece prin cap. Şi s-au făcut averi din asta.

– Şi Crab Key cum se leagă de toată povestea? încercă Bond să treacă la subiect.

– Era singura guaneră nordică profitabilă. Şi era excavată, Dumnezeu ştie de cine. Dar gunoiul avea un concentrat mic de nitrat. Apa nu e aşa bogată pe aici cum e pe lângă Curentul Humboldt. Peştii au o compoziție chimică mai săracă, deci nici guano-ul nu e aşa bun. Pe Crab Key s-a săpat ocazional, când creştea prețul. Dar industria a dat faliment, trăgând după ea Crab Key şi toate celelalte depozite de calitate mai proastă, atunci când nemții au inventat îngrăşămintele chimice. La momentul acela, Peru îşi dăduse seama că risipiseră un capital fantastic şi au început să organizeze rămăşițele industriei şi să conserve guanerele. Au naționalizat industria şi au protejat păsările, iar încet de tot, depozitele s-au umplut din nou. Apoi oamenii au aflat efectele secundare ale îngrăşămintelor nemțeşti, spre deosebire de guano, sărăceau solul, şi treptat prețul guano-ului a crescut la loc şi industria s-a pus din nou pe picioare. Acum merge bine, atâta că Peru monopolizează cea mai mare parte din guano pentru agricultura internă. Iar aici se leagă şi Crab Key de poveste.

– Ah.

– Da, zise Pleydell-Smith, pipăindu-şi buzunarele după chibrituri, ca apoi să le găsească pe birou, să le scuture în dreptul urechii şi să înceapă rutina cu pipa. La începutul războiului, chinezul ăsta, care, de altfel, pare un vulpoi viclean, s-a gândit că poate să scoată ceva din guanera veche de pe Crab Key. Prețul era cam cincizeci de dolari pe tonă în partea asta a Atlanticului, aşa că a cumpărat insula de la noi, pentru vreo zece mii de lire, dacă îmi aduc eu bine minte, a adus mână de lucru şi a început săpăturile. Şi cu asta se ocupă de atunci. Cred că a făcut o avere. Trimite

direct în Europa, la Anvers. Vine un vas o dată pe lună. A cumpărat concasoare[1] şi separatoare de ultimă generaţie. Munceşte din greu, aş zice. Ca să iasă un profit decent aşa şi trebuie. Mai ales acum. Anul trecut am auzit că primea numai treizeci şi opt-patruzeci de dolari pe tonă din Anvers. Dumnezeu ştie cât îi plăteşte pe muncitori ca să-şi scoată profit la preţul ăsta. N-am reuşit să aflu niciodată. Şi-a baricadat insula ca o fortăreaţă – un fel de lagăr de muncă. Nu iese nimeni de acolo. Am auzit nişte zvonuri ciudate, dar nimeni nu a depus vreo plângere. E insula lui, bineînţeles, şi poate să facă ce doreşte cu ea.

Bond aduna indicii.

– Chiar ar fi atât de valoros pentru el locul ăsta? Cam cât crezi că ar face?

– Pasărea guanay e cea mai de preţ pasăre din lume, zise Pleydell-Smith. O pereche produce guano în valoare de doi dolari pe an, fără cheltuieli din partea proprietarului. O femelă depune în jur de trei ouă şi creşte doi pui. De două ori pe an. Să zicem că valorează cam cincisprezece dolari perechea. Sunt cam o sută de mii de păsări pe Crab Key, ceea ce o estimare rezonabilă judecând după numărătorile noastre vechi. Asta înseamnă că are păsări în valoare de un milion şi jumătate de dolari. Nu e o proprietate de lepădat. Iar valoarea instalaţiilor, să zicem, încă un million şi ai o mică avere în împuţiciunea aia de loc. Dar, că tot veni vorba...

Pleydell-Smith apăsă pe buton.

– Unde naiba sunt dosarele alea? O să găseşti tot ce-ţi trebuie în ele.

Uşa se deschise în spatele lui Bond.

Pleydell-Smith vorbi iritat,

– Ei bine, domnişoară Taro. Cum a rămas cu dosarele?

[1] Maşini de sfărâmat materiale dure, folosite în industriile extractive sau de prelucrare (*n.trad.*).

– Îmi cer scuze, răspunse vocea plăcută. Dar nu le găsim nicăieri.

– Cum adică „nu le găsim"? Cine a umblat ultima dată cu ele?

– Comandantul Strangways.

– Țin minte clar că le-a adus înapoi în camera asta. Deci ce s-a întâmplat?

– N-aş putea să vă spun.

Vocea rămăsese neutră.

– Mapele sunt aici, dar nu e nimic în ele.

Bond se răsuci în scaun. Aruncă o privire înspre fată şi se întoarse la loc. Schiță un zâmbet îngrijorat, numai pentru el. Ştia ce se întâmplase cu dosarele. Ştia şi de ce vechiul dosar despre el fusese pe biroul secretarei. Ghicise şi în ce mod semnificația specifică a titulaturii „James Bond, Comerciant Import-Export" fusese dezvăluită şi în alte cercuri în afara celui din King's House, singurul care ar fi trebuit să o cunoască.

Exact ca Doctor No şi Annabel Chung, micuța secretară sfioasă şi serioasă, cu ochelari cu rame groase, era chinezoaică.

CAPITOLUL 6

Degetul de pe trăgaci

Asistentul-şef îl invitase pe Bond să ia masa de prânz la Queen's Club. S-au aşezat la o masă din colțul sălii elegante, cu lambriuri de mahon şi cu patru ventilatoare mari pe tavan, schimbând cordial impresii despre Jamaica. Până să vină cafeaua, Pleydell-Smith începuse să vorbească despre lumea nevăzută a Jamaicăi, cea din spatele imaginii de insulă paşnică şi prosperă.

– Să-ți explic cum e.

Începu iarăşi veşnica rutină cu pipa.

– Jamaicanul e un om cumsecade, dar leneş, cu virtuți şi vicii de copil. Locuieşte pe o insulă foarte bogată, dar nu se îmbogăţeşte de pe urma ei. Nu ştie cum şi îi e prea lene. Britanicii se vântură pe aici, iau ce e mai uşor de luat, dar de vreo două sute de ani niciun englez n-a mai făcut avere în Jamaica. Nu rămân suficient timp încât să adune ceva. Îşi iau o felie groasă şi pleacă. Evreii-portughezi sunt cei care scot cel mai mare profit. Au ajuns aici odată cu britanicii şi au rămas. Dar sunt snobi, îşi prăpădesc averile pe case scumpe şi baluri. Ale lor sunt numele care umplu coloana de bârfe din *Gleaner* atunci când pleacă turiştii. Fac afaceri cu rom şi tutun şi reprezintă firme britanice mari – automobile, asigurări şi aşa mai de parte. Apoi sunt sirienii, foarte bogați şi ei, dar nu foarte buni afacerişti. Deţin majoritatea magazinelor şi câteva din cele mai bune hoteluri. Nu sunt cele mai sigure investiții. Ajung la

suprastoc şi doar un incendiu ocazional le mai lichidează banii. Apoi sunt indienii, cu comerțul lor strident cu textile şi alte mărfuri de gen. Nu sunt cine ştie ce forță. În sfârşit, avem chinezii, statornici, compacți, discreți – cea mai puternică bisericuță din Jamaica. Dețin brutăriile, spălătoriile şi cele mai bune magazine alimentare. Sunt foarte retraşi şi nu se amestecă cu nimeni.

Pleydell-Smith râse.

– Nu că nu ar umbla cu negrese când au ei chef. Poți să vezi rezultatele prin tot Kingstonul – chinezii negri. Sunt o rasă dură, nebăgată în seamă. Se uită de sus la negri, dar şi chinezii se uită de sus la ei. Într-o bună zi ar putea deveni o problemă. Au ceva din inteligența chinezilor şi aproape toate viciile negrilor. Poliția se confruntă des cu ei.

– Secretara dumneavoastră. Ea ar fi una dintre ei?

– Într-adevăr. Fată deşteaptă şi foarte eficientă. E la mine de vreo şase luni. A fost de departe cea mai bună candidată dintre toate cele care au răspuns anunțului.

– Pare deşteaptă, zise Bond absent. Oamenii aceştia, sunt organizați? Există vreun lider al comunității de chinezi negri?

– Nu încă. Dar cineva se va ocupa de asta în curând. Ar funcționa bine ca un mic grup de exercitat presiuni.

Pleydel-Smith se uită la ceas.

– Şi cu asta, ar cam trebui să mă duc. Mă duc să-i trag de urechi în legătură cu dosarele alea. Nu pot să-mi dau seama ce s-ar fi putut întâmpla cu ele. Îmi aduc aminte clar...

Nu mai continuă.

– În sfârşit, ideea e că n-am prea avut ce ponturi să-ți dau cu Crab Key şi doctorul ăla. Dar pot să-ți zic că nu ai fi aflat mult mai mult nici din dosare. Părea un tip cumsecade. Foarte serios. Apoi a fost neînțelegerea cu Audubon Society.

Presupun că ştii totul despre ea. Cât despre insulă în sine, nu era nimic în dosar decât vreo două rapoarte de dinainte de război şi o copie a ultimei ridicări topografice. Pare un loc complet uitat de lume. Doar kilometri întregi de mlaştini de mangrovă şi un munte imens de găinaţ la unul din capete. Dar ai zis că te duci la Institut. Ce-ar fi să-ţi fac cunoştinţă cu tipul care se ocupă de hărţi?

O oră mai târziu, Bond era retras într-un colţ al unei camere sumbre, cu harta ultimei ridicări topografice de pe Crab Key, datată 1910, desfăşurată pe o masă în faţa lui. Pe o foaie de hârtie de la Institut, făcuse o schiţă aproximativă a hărţii şi însemna punctele cheie.

Suprafaţa totală a insulei era în jur de o sută treizeci de kilometri pătraţi. Trei-sferturi din insulă, înspre est, erau acoperite de un teren mlăştinos şi de un lac de mică adâncime. Din lac, un râu lent curgea înspre mare, de-a lungul coastei de sud, formând un mic golf cu nisip. Bond presupuse că pe undeva, în preajma cursului superior, ar fi fost un loc bun pentru tabăra paznicilor. Înspre vest, relieful se înălţa brusc, era marcat un deal de aproape o sută cincizeci de metri care se termina abrupt cu prăpastie în mare. O linie punctată făcea legătura între deal şi un chenar din colţul hărţii, în care scria *Depozite de guano (ultima excavaţie 1880).*

Nu părea să existe vreun drum, sau vreo cărare pe insulă, de asemenea, nicio casă. Harta în relief a insulei părea să arate ca un şobolan de apă – o coloană plată, mai bombată la unul din capete, îndreptată spre vest. Insula părea să fie la aproape cincizeci de kilometri de Galina Point, pe coasta de nord a Jamaicăi şi la aproape nouăzeci de kilometri de coasta de sud a Cubei.

Nu părea să mai fie trecut altceva notabil pe hartă. Crab Key era înconjurată de ape puţin adânci, cu excepţia celor din dreptul stâncilor de pe coasta de vest, unde ajungea la aproape

un kilometru. Dincolo de punctul acela începea Abisul Cubanez. Bond împături harta şi i-o înmână bibliotecarului.

Dintr-o dată, se simţi epuizat. Era doar ora patru, dar în Kingston soarele era dogoritor şi cămaşa i se lipise de corp. Bond ieşi din Institut şi luă un taxi înapoi spre hotelul său răcoros. Era mulţumit de cum decursese ziua, dar nu mai avea nimic de făcut în partea aceasta a insulei. Urma să petreacă o seară liniştită la hotel şi să fie gata de plecare a doua zi, devreme.

Bond merse la recepţie să vadă dacă primise vreun mesaj de la Quarrel.

– Nu aveţi niciun mesaj, îl informă recepţionista. Dar aţi primit un coş cu fructe de la King's House. Imediat după prânz. Curierul l-a dus în camera dumneavoastră.

– Ce fel de curier?

– Un bărbat de culoare. A spus că e din partea secretarului.

– Mulţumesc.

Bond luă cheia şi urcă la etajul întâi. Totul părea extrem de improbabil. Cu mâna pe pistolul din sacou, Bond se apropie încet. Răsuci cheia în broască şi deschise uşa cu piciorul. Camera era goală, scufundată în tăcere. Bond închise uşa şi o încuie. Pe masa de toaletă era un coş mare cu fructe aranjate elaborat – mandarine, grepfruit, banane roz, soursop, mere stelate, chiar şi câteva nectarine de seră. Un plic alb era prins de mânerul coşului, cu o fundă lată. Bond îl luă şi se uită la el în lumină. Apoi îl deschise. Pe o foaie albă de hârtie de împachetat era scris „Complimente din Partea Excelenţei Sale, Guvernatorul".

Bond pufni. Rămase cu ochii pe coşul de fructe. Se apropie de el şi ascultă atent, apoi îl luă de mâner şi răsturnă tot ce era în el pe podea. Fructele se rostogoliră peste rogojina din lemn de cocos. Nu mai era altceva. Bond se amuză de precauţiile pe care şi le lua. Însă mai

exista o posibilitate. Luă una din nectarine, cea care arăta cel mai bine, şi merse în baie. O aruncă în chiuvetă, se întoarse în dormitor, şi, după ce verifică încuietoarea, deschise dulapul. Ridică grijuliu geamantanul şi îl poziționă în mijlocul camerei. Se puse în genunchi şi începu să caute urmele de pudră de talc în jurul celor două încuietori. Urmele erau întinse şi se vedeau câteva zgârieturi fine. Bond le analiză calculat. Oamenii aceştia nu erau la fel de atenți ca alții cu care mai avusese de a face. Descuie geamantanul şi îl aşează vertical. Erau patru capse de alamă în colțul din dreapta-față al capacului. Bond desprinse cu unghia una din capse. O luă în mână şi trase de ea, întinzând un fir gros de oțel, lung de un metru. Odată desprins, îl lăsă pe podea lângă el. Firul trecea prin niște inele mici din interiorul capacului, sigilând geamantanul. Bond ridică capacul şi verifică dacă umblase cineva. Din „trusa de scule" luă o lupă de bijutier şi se întoarse cu ea în baie, aprinzând lumina de deasupra oglinzii. Îşi poziționă lupa şi cu grijă ridică nectarina din chiuvetă şi o învârti pe toate părțile.

La un moment, văzu o urmă minusculă de ac, un punct maro, puțin decolorat. Era în crăpătura fructului, vizibil doar cu o lupă. Bond puse nectarina cu grijă înapoi în chiuvetă. Pentru un moment se privi intens în oglindă.

Era *într-adevăr* război! Măi să fie! Foarte interesant. Bond simți cum i se încordează subtil mușchii abdominali. Îşi zâmbi discret în oglindă. Aşadar, instinctele şi judecata lui fuseseră exacte. Strangways şi fata fuseseră omorâți, iar dosarele lor distruse pentru informațiile compromițătoare pe care le conțineau. Apoi Bond apăruse în scenă, şi mulțumită domnişoarei Taro, au ştiut la ce să se aştepte. Domnişoara Chung, sau poate şoferul de taxi, i-au dat de urmă. Cineva îl urmărise până la Blue Hills Hotel. S-a tras deja primul foc. Urmau să mai fie şi altele. Dar al cui era

degetul de pe trăgaci? Cine era cu ochii fixați pe el? Bond nu mai avea dubii. Nu exista nicio dovadă, dar era extrem de sigur. Fusese o împuşcătură de la distanță, tocmai de pe insula îndepărtată Crab Key. Cel din spatele armei era Doctor No.

Bond merse înapoi în dormitor. Una câte una, ridică fructele de pe podea şi le duse în baie pentru a le examina. Toate fuseseră înțepate cu ace, într-un loc greu observabil. Bond telefonă jos şi ceru o cutie de carton, hârtie şi sfoară. Împachetă atent fructele în cutie, ridică receptorul şi sună la King's House. Ceru să vorbească cu Secretarul-Şef.

– Domnule, Playdell-Smith, dumneavoastră sunteți? James Bond la telefon. Îmi cer scuze că vă deranjez. Am o mică problemă. Există cumva un laborator public în Kingston? Înțeleg. Am ceva ce trebuie analizat. Dacă v-aş trimite cutia, ați putea să o pasați mai departe? Nu vreau să-mi fie divulgat numele. E în regulă? O să vă explic mai târziu. Când primiți rezultatul îmi puteți trimite o telegramă? Voi fi la Beau Desert, lângă Morgan's Harbour, pentru următoarea săptămână, cam aşa. Aş aprecia dacă nu ați spune nimănui de rugămintea mea. Îmi cer scuze că par atât de secretos. O să vă explic totul următoarea dată când ne vedem. Presupun că o să vă dați seama cam despre ce e vorba când veți vedea rezultatele de la laborator. Ah, şi transmiteți-le să aibă mare grijă cu conținutul. Avertizați-i că nu e ceea ce pare. Mulțumesc enorm. Am avut mare noroc că am făcut cunoştință cu dumneavoastră în dimineața aceasta. La revedere.

Bond scrise adresa pe pachet, coborî şi îl expedie de urgență la la King's House, printr-un taximetrist. Era ora şase. Se întoarse în cameră, făcu un duş, se schimbă şi comandă prima băutură a zilei. Era pe cale să iasă cu paharul pe balcon când sună telefonul. Quarrel.

– Totu-i aranjat, şefu'.

– Tot? Minunat. Şi casa?

– Tot, tot, repetă Quarrel, pe un ton grijuliu. Ne vedem cum aţ' zis, şefu'.

– În regulă, răspunse Bond.

Era impresionat de eficienţa lui Quarrel şi de sentimentul de siguranţă pe care i-l dădea. Puse receptorul jos şi ieşi pe balcon.

Soarele tocmai apunea. Valul de umbră violet se aşternea peste oraş şi peste port. Când se va lăsa întunericul, gândi Bond, se vor aprinde dintr-o dată luminile. Şi exact aşa se şi întâmplă. Deasupra lui se auzi motorul unui avion. Îl putea zări, un Super Constellation, aceeaşi cursă care îl adusese pe Bond cu o zi înainte. Urmări trecerea avionului dinspre mare spre uscat, coborând spre aeroportul Palisadoes. Cât timp părea să se fi scurs de atunci, deşi nu trecuseră mai mult de douăzeci şi patru de ore de când difuzorul anunţase „Am aterizat în Kinston, Jamaica. Pasagerii sunt rugaţi să rămână la locurile lor până când aeronava este verificată de Autorităţile Sanitare".

Ar trebui oare să-i spună lui M cum se schimbaseră datele problemei? Ar trebui să-i prezinte un raport guvernatorului? Bond îşi aduse aminte de guvernator şi renunţă la idee. Dar M? Bond avea o monogramă personală. Ar fi putut să-i trimită o înştiinţare prin Ministerul Colonial. Ce ar putea să-i zică? Că Doctor No îi trimisese nişte fructe otrăvite? Dar nici măcar nu avea dovada că erau otrăvite, sau că ar fi provenit de la Doctor No. Bond îşi putea închipui expresia feţei lui M citind înştiinţarea. Şi-l închipui apăsând butonul de la interfon, căutându-l pe şeful de cabinet, „Veniţi puţin, 007 a luat-o razna. Susţine că cineva a încercat să-i bage pe gât o banană otrăvită. S-a ţicnit. A stat prea mult în spital. Mai bine îl chemăm acasă".

Bond zâmbi. Se ridică şi comandă încă un pahar. Desigur, nu ar fi chiar aşa. Dar în orice caz...

Nu, va aştepta până când avea ceva mai concludent de arătat. Bineînţeles, dacă s-ar întâmpla ceva rău fără să fi trimis un avertisment, va avea probleme. Trebuia să aibă mare grijă să menţină totul sub control.

Bond termină şi al doilea pahar, apoi recapitulă mental detaliile planului. Coborî la cină într-o sală aproape goală şi citi *Cartea de buzunar a Caraibelor*. La ora nouă era deja aproape somnoros. Urcă în cameră şi împachetă ca totul să fie gata pentru dimineaţă. Telefonă la recepţie şi aranjă să fie trezit la ora cinci treizeci. Apoi încuie uşa pe dinăuntru şi trase şi jaluzele de la ferestre. Nu avea de ales. Se întinse gol pe pat, acoperindu-se cu cearşaful subţire de bumbac. Se întoarse pe partea stângă, cu mâna pe pistolul Walther PPK de sub pernă. Adormi în cinci minute.

Dintr-o dată, realiză că era ora trei dimineaţa. Atâta arăta cadranul luminos al ceasului pe care îl luase cu el în pat. Zăcea nemişcat . Nu se auzea nici un sunet în cameră. Afară era, de asemenea, o linişte de mormânt. Undeva departe un câine începu să latre. Apoi i se alăturară mai mulţi şi urmă un cor isteric de lătrături care se opri brusc. Iarăşi linişte totală. Luna, reflectată printre jaluzele, lăsa umbre în dungi albe şi negre în colţul din dreptul patului. De ce se trezise? Bond se urni uşor, pregătindu-se să coboare din pat.

Încremeni pe loc. Rămase complet neclintit, ca o statuie.

Simţise o atingere pe gleznă. Acum se căţăra pe gambă, periind firele de păr de pe picior. Era cel mai probabil o insectă. Una foarte mare. Şi lungă de peste cincisprezece centimetri, cât mâna lui de lungă. Simţea zeci de picioruşe mici în mişcare. Ce era?

Apoi Bond auzi ceva ce nu mai auzise niciodată, cum părul de pe cap se freca de pernă. Bond analiză sunetul. Nu putea fi! Pur şi simplu nu

putea! Firele de păr se întăriseră de la rădăcină până la vârf. Simțea aerul rece mângâindu-i scalpul. Incredibil! Într-adevăr incredibil! Crezuse că era doar un fel de a spune. Dar de ce? De ce avea așa o reacție acum?

Creatura de pe picior se mișcă din nou. Dintr-o dată, Bond înțelese cât îi era de frică, era absolut îngrozit. Înainte de a procesa ceea ce îi dictau instinctele, corpul său realizase că era vorba de un miriapod.

Bond zăcea nemișcat. Văzuse cândva un miriapod tropical într-un borcan cu formol dintr-un muzeu. Era de culoare maro deschis, turtit și lung de vreo cincisprezece centimetri – cam la fel de lung ca cel de pe el. De o parte și de alta a capului bont erau coți rotunzi, veninoși. Eticheta de pe borcan preciza că otrava era mortală dacă ajungea în artere. Bond privise atent învelișul fără viață al creaturii, apoi trecuse mai departe.

Miriapodul ajunsese la genunchi. Începea să se cațere pe coapsă. Orice s-ar întâmpla, nu trebuie să se clintească, nu trebuie nici măcar să tremure. Toate simțurile lui Bond erau acaparate de progresul celor câteva zeci de perechi de picioare. Ajunsese în dreptul șoldului. Dumnzeule, se îndrepta spre zona inghinală! Bond strânse din dinți! Dacă era atras de căldura corpului! Dacă i se strecura între picioare! Ar mai putea suporta? Dacă ar ajunge să-l muște acolo? Bond simțea cum se apropia. Îl gâdila. Pielea de pe burtă i se încreți. Nu se putea controla. Dar acum creatura i se încolăcea pe abdomen, fixându-se mai puternic cu picioarele. Ajunsese în dreptul inimii. Dacă și-ar înfige colții acolo, ar muri sigur. Miriapodul continuă să urce pe pieptul lui păros, înspre claviculă. Se opri. Ce făcea? Bond îi simți capul bont căutând parcă ceva? Ce anume? Era oare destul loc să iasă de sub cearșaf? Să îndrăznească oare să ridice un pic cearșaful pentru a-i ușura trecerea? Creatura era la baza jugularei.

Poate era intrigată de pulsul accelerat. De şi-ar putea controla bătăile inimii . La naiba! Bond încercă să comunice cu miriapodul. Nu-i nimic. Pulsul e inovensiv. Nu o să păţeşti nimic. Hai, du-te afară la aer curat!

Ca şi cum l-ar fi auzit, lighioana i se căţără pe gât, până pe bărbie şi acum îi ajunsese în colţul gurii, gâdilându-l îngrozitor. Apoi continuă asmensiunea pe nas. Îi putea simţi întreaga greutate şi lungime. Încet, Bond închise ochii. Două câte două, perechile de picioare mişcându-se alternativ, se târâră peste pleoapa dreaptă. Odată ce trecea de ochi ar putea să profite de ocazie şi să-l scuture de pe el – poate alunecă pe pielea transpirată? Dar nu, Dumnezeule! Creatura se fixase puternic cu picioarele! N-ar fi reuşit să o scuture de tot.

Cu încăpăţânare, insecta uriaşă se plimbă pe frunte. Se opri la baza părului. Ce dracu' făcea acum? Bond simţi cum se ghemuieşte. Simţi creatura sorbindu-i transpiraţia sărată de pe frunte! Aproape că o putea vedea. Apoi miriapodul nu se mai mişcă minute în şir. Tensiunea devenise copleşitoare. Simţea cum îl trec apele şi cum se îmbibă cearşaful de sub el. Imediat avea să înceapă să tremure. Urma să aibă frisoane de spaimă. Va putea să se controleze oare? Bond aştepta, respirând inaudibil, cu gura deschisă, încordată.

Miriapodul începu din nou să se mişte. Îi ajunse în păr. Bond simţea cum înaintează anevoios la rădăcina firelor. Îi plăcea acolo? Se va opri acolo? Cum dorm miriapozii? Încolăciţi sau întinşi? Miriapozii mici pe care îi ştia din copilărie, cei care veneau pe scurgere în sus când era cada goală, se încolăceau atunci când îi atingeai. Acum mergea aproape între cap şi pernă. Îşi va vedea de drum pe aşternut sau se va adăposti la căldura podoabei sale capilare? Miriapodul se opri. Pleacă! PLEACĂ! urla mintea lui Bond.

Miriapodul se mişcă. Încet, coborî pe pernă.

Bond aşteptă o secundă. Acum putea auzi picioruşele ciupind suprafaţa de bumbac. Sunetul semăna cu un râşcâit delicat de unghii.

Cu o bufnitură care zgudui camera, Bond ţâşni din pat pe podea.

Dintr-o mişcare, ajunse la uşă, în picioare. Aprinse lumina. Îşi dădu seama că tremura incontrolabil. Păşi împleticit până la pat. Văzu creatura pierzându-se sub marginea feţei de pernă. Bond vru să arunce dintr-o dată perna pe podea, dar se controlă, aşteptă să-şi domolească emoţia. Apoi, cu mare grijă, apucă perna de un colţ şi o ridică, merse cu ea în mijlocul camerei şi o lăsă să-i cadă din mână. Miriapodul ieşi de sub pernă, începu să se şerpuiască repede pe podea. Bond îşi pierduse interesul. Se uită în jur după ceva cu care să-l omoare. Se întoarse calm după un pantof. Pericolul trecuse. Ar fi vrut să ştie mai degrabă cum de ajunsese în patul lui. Ridică pantoful şi îl strivi încet, aşa cum nimeri. Auzi scutul chitinos trosnind.

Se uită la el.

Miriapodul gri-brun se zbătea dintr-o parte în alta, cu toţi cei cincisprezece centimetri în agonie. Bond izbi din nou cu pantoful şi pe podea ţâşni o zeamă galbenă.

Cuprins de greaţă, Bond scăpă pantoful din mână şi se repezi în baie să vomite.

CAPITOLUL 7

Trecerea nocturnă

– Apropos Quarrel, ce ştii despre miriapozi? spuse Bond, înfruntând un autobuz cu destinaţia „Brow Bomber" inscripţionată pe plăcuţă. Autobuzul se trase la o parte, gonind în continuare spre Kinston la vale. Claxonul furios încercă să apere mândria şoferului.

– Miriapozi, şefu'?

Quarrel se uită cu colţul ochiului, căutând un alt indiciu. Expresia lui Bond era cea obişnuită.

– Păi, avem şi din ăia răi pe aici, prin Jamaica. Zece, cinşpe centimetri. Da' mai mult prin casele vechi din Kingston. Ies numa noaptea. Po' să şi mori dacă te muşcă. Da' ce-i cu ei, şefu'? Aţi dat de vrunu?

Bond se feri de întrebare. Nu-i spusese lui Quarrel nici de fructe. Quarrel era un tip rezistent, dar nu avea rost să-i dea motive de îngrijorare.

– Te-ai aştepta să găseşti unul într-o casă nouă, de exemplu? În pantof, sau în sertar, sau în pat?

– Nu, şefu', Quarrel părea foarte sigur de răspuns. Doar dacă-i pus de cineva. La goangele astea le plac găurile şi crăpăturile. Nu le place la loc curat. Goange murdare. Le găseşti în tufiş, pe sub buşteni şi pietre, da' nu la lumină.

– Înţeleg. Bond schimbă subiectul. Apropos, oamenii ăia s-au descurcat cu Sunbeamul?

– Sigur că da, şefu'. S-au bucurat tare mult. Şi seamănă cu noi doi, şefu'.

Quarrel chicoti. Se uită la Bond şi privi ezitant.

– Da' nu prea cred că-s cetățeni model, şefu'. I-am luat şi io de pe unde-am putut. Al meu eu un cerşetor, şefu'. Şi ălalalt e un alb prăpădit de la Betsy.

– Cine-i Betsy?

– E patroană la cel mai împuțit bordel din oraş, şefu', zise el scuipând cu emfază pe fereastră. Albu' ăsta e contabil acolo.

Bond se amuză.

– Atâta timp cât e în stare să conducă... Sper doar să ajungă cu bine la Montego.

– Nu-i bai, zise Quarrel, înțelegând greşit motivele lui Bond de îngrijorare. Le-am zis că-i dau pe mâna poliției dacă nu ajung.

Erau deja la Stony Hill, unde Junction Road începea să coboare în serpentine spre Coasta de Nord. Bond băgă micuțul Austin A.30 în viteza a doua şi porni la vale. Soarele răsărea peste vârful Muntelui Albastru, razele tulburi aurii se revărasau peste coastă. Era puțină lume pe drum. Din loc în loc se întrezărea câte un bărbat cu un cosor la brâu, molfăind o trestie de zahăr, îndreptâduse spre una din micile ferme din împrejurimi. Sau câte o femeie urcând la deal, spre piața Stony Hill, cu un coş de fructe pe braț şi cu pantofii în mână, aşteptând să ajungă în dreptul satului înainte de-ai încălța. Era un peisaj sălbatic, liniştit, care, cu excepția drumului, nu se schimbase mai deloc în ultimii două sute de ani. Bond aproape că putea simți mirosul de bălegar al caravanei de catâri care trecuse pe aici în 1750, mergând dinspre Port Royal spre garnizoana de la Morgan's Harbour.

La un moment dat, Quarrel rupse tăcerea şi întrebă timid:

– Sefu', dacă nu vă e cu supărare, îmi spuneți ce planuri aveț' pentru noi? M-am tot gândit eu, da' nu-mi dau seama care-i şpilu'.

– Nici eu nu-mi dau seama foarte bine, Quarrel.

Bond încetini şi conduse agale pe lângă frumoase poieniţe din Grădinile Castleton.

– Ţi-am zis că am fost trimis aici pentru a investiga dispariţia comandantului Strangways şi a secretarei lui. Aproape toată lumea crede că au fugit împreună. Eu cred că au fost omorâţi.

– Nu zău? zise Quarrel pe un ton neutru. Cine credeţi că i-a hăcuit?

– Tind să fiu de accord cu tine. Cred că Doctor No, chinezul de pe Crab Key, a aranjat totul. Strangways îşi băgase nasul în afacerile lui - ceva legat de rezervaţia de păsări. Doctor No suferă de un fel de secretomanie. Chiar tu mi-ai zis. Pare că e în stare să facă orice pentru a nu ajunge nimeni la el în ogradă. Ia aminte că e doar o simplă bănuială. Totuşi, s-au întâmplat nişte chestii ciudate în ultimele douăzeci şi patru de ore. De aceea am trimis Sunbeamul la Montego, ca să-i conduc pe o pistă falsă. Şi de aceea o să stăm ascunşi la Beau Desert câteva zile.

– Şi p'ormă, şefu'?

– Mai întâi vreau să mă ajuţi să-mi reintru în cea mai bună formă – aşa cum m-ai antrenat data trecută când am fost aici. Ţii minte?

– Sigur, şefu'. Se rezolvă.

– Apoi, mă gândeam că am putea să mergem să vedem ce e pe Crab Key.

Quarrel fluiera o melodie, dar încetă brusc la auzul cuvintelor.

– Doar să aruncăm un ochi. Nu-i nevoie să ne apropiem prea tare de Doctor No. Vreau să văd rezervaţia de păsări. Şi să-mi dau seama ce s-a întâmplat în tabăra îngrijitorilor. Dacă o să găsim ceva în neregulă, ne retragem şi ne întoarcem pe intrarea din faţă – cu întăriri. Demarăm o anchetă în toată regula. Dar nu putem face asta până când nu avem un motiv bun. Ce zici?

Quarrel scormonea în buzunar după ţigară. O aprinse fâstâcit. Suflă fumul pe nări şi privi cum se risipeşte pe fereastră. Apoi vorbi:

– Şefu', cred c-aţi înnebunit de vreţi să vă strecuraţi pe insula aia.

Quarrel se ghemuise. Rămaseră amândoi în linişte. Cu colţul ochiului, Quarrel privi fugitiv înspre profilul tăcut de la volan. Apoi şopti cu sfială:

– Doar o chestie şefu'. Mi-aţi face o asigurare înainte să pornim? Pentru ai mei, în caz că...

Bond îl privi cu drag. Chipul lui Quarrel era rigid, fruntea i se încruntase de îngrijorare.

– Bineînţeles, Quarrel. O să aranjez totul la Port Maria, mâine. O facem ca lumea, să zicem, cinci mii de lire. Acuma, ajungem acolo? O canoe?

– Da, o canoe, şefu'. Se simţea şovăiala în vocea lui Quarrel. Da' să nu fie marea agitată şi vântul puternic. Să prindem alizeul din nord-est. Tre' să trecem cât mai e beznă afară. Pân' la sfârşit de săptămână o să fie semilună. La ce ţărm tragem?

– În partea de sud, lângă gura râului. Apoi o să mergem pe râu în sus până la lac. Sunt sigur că acolo a fost tabăra paznicilor, acolo e apă dulce şi se prind peşti mai uşor.

Quarrel mormăi nu tocmai încântat:

– Cât o să stăm, şefu'? Nu prea avem cum să luăm multă mâncare cu noi. Pâine, brânză, afumături. Nici tutun – dacă aprindem poate ne dăm în vileag. E pământ rău pe acolo. Tare mlăştinos.

– Cel mai bine, să ne pregătim pentru trei zile, răspunse Bond. Poate se strică vremea şi rămânem blocaţi o noapte sau două. Luăm două cuţite bune de vânătoare. O să am o armă. Cine ştie ce ne-aşteaptă?

– Cine ştie... încuviinţă Quarrel.

Rămaseră amândoi pe gânduri, în tăcere, până la Port Maria.

Traversară orăşelul îndreptându-se spre Morgan's Harbour. Totul arăta la fel cum îşi amintea Bond – micuţa Insulă Surpiză răsărind din golful liniştit, canoele adunate lângă

mormanele de scoici, vuietul distant al valurilor de-a lungul recifului unde aproape îşî văzuse moartea cu ochii. Bond, cu capul plin de amintiri, străbătea micul drum lateral printre lanurile de trestie de zahăr, în mijlocul cărora ruinele vechiului conac din Beau Desert Plantation se înălţau ca o corabie eşuată.

Se apropiară de poarta bungaloului. Quarrel coborî şi o deschise larg. Bond parcă maşina în curte, în spatele casei albe, fără etaj. Era linişte deplină. Bond se repezi înspre mare, traversând grădina. Da, acolo era, fâşia de apă adâncă pe care o traversase în submarin până la Insula Surpriză. Câteodată îi apărea în coşmaruri. Bond privea în jur gândindu-se la Solitaire, fata pe care o salvase din mare, grav rănită. Traversase grădina cu ea în braţe. Ce s-a mai întâmplat, oare, cu ea? Unde era acum? Se întoarse brusc şi se îndreptă înapoi spre casă, gonindu-şi fantomele.

Era opt treizeci. Bond despachetă câteva lucruri şi se schimbă în sandale şi pantaloni scurţi. Imediat simţi un miros delicios de cafea şi de slănină prăjită. Luară micul dejun şi Bond îşi stabili programul de antrenament – trezirea la opt, jumate de kilometru înot, micul dejun, o oră de plajă, un kilometru jumate alergare, iarăşi înot, masa de prânz, somn, plajă, un kilometru jumate înot, o baie fierbinte plus masaj, cina şi înapoi în pat la ora nouă.

După micul dejun, începu pregătirea.

Săptămâna de antrenament nu fu întreruptă decât de vestea unui articol din *Daily Gleaner* şi de o telegramă de la Pleydell-Smith. Articolul era despre un accident de maşină mortal în care fuseseră implicate un Sunbeam Talbot, H. 2473 şi o camionetă, pe o porţiune îngustă de şosea poreclită Devil's Racecourse[1], între Spanish Town şi Ochos Rio – pe ruta Kingston-

[1] În traducere: „Pista Dracului" (*n.trad.*).

Montego. Camioneta se izbise de Sunbeam într-un viraj. Şoferul camionetei fugise de la locul accidentului şi era căutat de poliţie. Amândouă vehiculele ieşiseră de pe şosea, prăbuşindu-se în râpa de la marginea drumului. Cele două persoane din Sunbeam, Ben Gibbons, domiciliat în Harbour Street şi Josiah Smit, fără domiciliu stabil, au murit. Domnul Bond, turistul pe numele căruia fusese închiriată maşina, era rugat să contacteze cea mai apropiată secţie de poliţie.

Bond întoarse ziarul pe partea cealaltă. Nu voia să-l îngrijoreze pe Quarrel.

Cu numai o zi înainte de plecare, sosi telegrama de Pleydell-Smith:

FIECARE OBIECT CONŢINEA SUFICIENTĂ CIANURĂ CÂT SĂ OMOARE UN CAL STOP SUGEREZ SĂ MERGI LA ALT APROZAR STOP MULT NOROC SMITH

Bond avu grijă să o ardă.

Quarrel închirie o canoe şi ieşiră cu ea în larg trei zile la rând. Era cioplită stângaci, dintr-un trunchi gigantic de arbore de bumbac. Avea două bănci subţiri, două vâsle greoaie, şi o velă mică din pânză murdară. Era cu totul rudimentară. Quarrel părea mulţumit de ea.

– Încă şapte-opt ore, şefu', zise el. Pormă [sic!] dăm jos vela şi vâslim. Aşa-i mai greu să fim văzuţi.

Vremea se menţinu frumoasă. Nopţile erau negre ca smoala. Cei doi pregătiseră proviziile. Bond avea să ia pe el o pereche de jeanşi negri, ieftini, o cămaşă albastru închis şi în picioare pantofi cu talpă de sfoară.

Ajunseră, în sfârşit, în ultima seară. Bond era nerăbdător să plece. Făcuse numai un singur drum afară din casă pe toată perioada antrenamentului, atunci când mersese după provizii şi pentru a rezolva asigurarea lui Quarrel. Se

simțea ca un cal de curse care stătuse prea mult în grajd. Era conștient că aventura aceasta îl incita. Conținea toate ingredientele necesare – efort fizic, mister și un inamic fără scrupule. Avea un partener de nădejde și o cauză justă. Putea obține și satisfacția de a-i da peste nas lui M cu „vacanța la soare". Chiar îl deranjase remarca. Lui Bond nu-i plăcea să fie menajat. Soarele de vacanță apunea delicat dincolo de orizont.

Bond se duse în dormitor, scoase cele două arme și se uită la el. Nu simțea niciuna ca pe o parte din el, așa cum fusese Beretta – o extensie a mâinii drepte – dar știa deja că erau arme superioare. Pe care să o ia? Bond le ridică pe rând, cântărindu-le în mână. Alese revolverul Smith & Wesson, era mai greu. Nu va trage de aproape, dacă va fi nevoie să tragă pe Crab Key. Îi trebuia ceva greu, cu rază mare de acțiune, pentru orice eventualitate. Față de Warmer, revolverul grosolan, butucănos ținteа pe distanțe cu vreo douăzeci și cinci de metri mai lungi. Bond își potrivi tocul la cureaua pantalonilor și introduse în el arma. Luă încă douăzeci de cartușe de rezervă și le puse în buzunar. Exagera cu precauțiile, cărând atâta muniție după el într-o misiune care putea fi mai degrabă un picnic tropical?

Scoase din frigider o sticlă de Canadian Club Blended Rye, niște gheață și niște apă minerală și ieși în grădină pentru a admira ultimele văpăi ale apusului.

Umbrele se răspândiră din spatele casei, spre grădină, înconjurându-l. Vântul de noapte, suflând dinspre uscat înspre mare, scutura ușor vârfurile palmierilor. Broaștele începură să orăcăie prin tufișuri. Licuricii se aprinseră în întuneric și începură să transmită semnalele lor luminoase de împerechere. Pentru o clipă, Bond se simți cuprins de melancolia amurgului tropical. Ridică sticla și se uită la ea. Băuse cam un sfert. Își turnă o înghițitură mare în pahar

şi adăugă câteva cuburi de gheaţă. Oare de ce bea acum? Pentru că avea să vâslească aproape cincizeci de kilometri, noaptea, pe mare? Pentru că se avânta în necunoscut? Pentru că se apropia de Doctor No?

Quarrel veni dinspre plajă.

– E timpu', şefu'.

Bond îşi termină paharul şi veni pe plajă în spatele lui Quarrel. Canoea se clătina uşor în apă, cu prora în nisip. Quarrel se poziţionă în spate, la pupă, iar Bond între banca din faţă şi proră. În spatele lui era vela înfăşurată pe micul catarg. Bond îşi luă vâsla şi împinse, se întoarseră încet şi porniră înspre o despărţitură calmă dintre valurile spumoase, pe unde aveau să traverseze reciful. Vâsleau fără probleme, în unison. Valurile blânde clipoceau lovind canoea. Altfel, nu se mai auzea nici un sunet. Era întuneric. Nimeni nu i-a văzut plecând. Au părăsit ţărmul şi au pornit pur şi simplu pe mare.

Bond nu trebuia decât să vâslească în continuare. Quarrel se ocupa de cârmă. În dreptul recifului era un vârtej de curenţi contradictorii şi se pomeniră avansând printre vârfuri ascuţite de mărgean. Bond simţea forţa braţelor lui Quarrel în fiecare mişcare a vâslei, pe măsură ce ambarcaţiunea greoaie se clatina şi se sălta. Vâsla lui Bond se lovea încontinuu de pietre. Canoea se ciocni de o grupare masivă de coral şi se zgudui puternic. Reuşiră să lase reciful în urmă, iar barca trecea acum peste pete indigo de nisip şi odată cu ele apa dădea senzaţia solidă, uleioasă, de adâncime.

– Bine, şefu', zise Quarrel încet.

Bond îşi trase vâsla înăuntru şi îngenunche cu spatele la bancă. Auzi unghiile lui Quarrel frecându-se de pânză, în timp ce încerca să desfăşoare vela. Apoi pânza flutură zgomotos şi prinse brusc vântul. Canoea începu să avanseze drept. Se clătina încet. Vântul care îi purta era răcoros,

dar avea să se simtă tot mai rece. Bond se ghemui în barcă. Atingerea lemnului tare era neplăcută. Își dădu seama că va fi o noapte foarte lungă, deloc confortabilă.

În întunericul care se întindea în fața lui, Bond distingea cu greu marginea lumii. Apoi se formă un strat de pâclă neagră deasupra cărunii se iviră stele, întâi răsfirate, pe urmă tot mai dese, împletind un covor luminos. Calea Lactee plutea deasupra lor. Oare câte stele? Bond încercă să numere o mică parte și depăși imediat suta. Stelele trasară pe mare un drum gri, difuz, apoi lumina lor se arcui peste vârful catargului și înveli conturul întunecat a Jamaicăi. Bond se uită înapoi. Undeva, în spatele siluetei încovoiate a lui Quarrel era o aglomerare îndepărtată de lumini, Port Maria. Distanța se mărise la vreo doi kilometri. În curând, vor fi parcurs o zecime din drum, apoi un sfert, apoi, înspre miezul nopții, ar fi ajuns la jumătate. În jur de miezul nopții vor trebui să schimbe locurile la cârmă. Bond suspină, își culcă capul pe genunchi și închise ochii.

Adormise sigur pentru că fu trezit de sunetul unei vâslei izbindu-se de barcă. Ridică brațul și se uită la ceasul cu cadran luminos. Douăsprezece și un sfert. Își dezmorți picioarele, se întoarse și se întinse peste bancă.

– Scuză-mă, Quarrel. Trebuia să mă fi scuturat mai devreme, zise el. Sunetul propriei vocii i se părea ciudat..

– Nu face nimic, șefu'. Răspunse Quarrel afișând un zâmbet gri în noapte. Prinde bine somnu'.

Cu grijă, făcură schimb de locuri și Bond se așeză la cârmă și cu vâsla în mână. Vela era fixată cu un cui îndoit chiar în dreptul lui. Flutura puternic. Bond îndreptă prora contra vântului și în așa fel încât Steaua Polară să bată fix deasupra capului lui Quarrel. Pentru o vreme nu va mai fi așa plictisitor. Măcar acum avea ceva de făcut.

Noaptea rămase neschimbată, însă părea şi mai întunecată, mai pustie. Pulsul mării adormite se simțea mai lent. Valurile se unduiau mai greu, fluctuând mai adânc. Traversau un petic de apă fosforescentă ce lucea în calea lor şi lăsa sclipiri de diamant pe vâsla din mâna lui Bond. Cât de simplu era să alunece pe apă, într-o bărcuță aşa fragilă. Cât de blândă şi molcomă putea fi marea. Câțiva peşti zburători străpunseră suprafața netedă din fața lor şi împroşcară stropi în jur ca nişte cioburi de şrapnel. Unii însoțiră în continuare canoea pe o bucată de drum, sărind şi douăzeci de metri în sus înainte de a cădea înapoi în apă. Erau pesemne urmăriți de un peşte mai mare? Era canoea peştele cel mare? Sau pur şi simplu se jucau? Bond se gândi la tot întreg universul în desfăşurare, câteva sute de metri mai jos: peştii cei mari, rechinul şi baracuda, tarponul şi peştele-evantai străbătând rapid apele, apoi bancurile de scrumbii şi sardele, iar şi mai jos, în lumina crepusculară de marilor abisuri, creaturile fosforescente, gelatinoase, fără oase, nevăzute de nimeni şi caracatițe uriaşe, cu ochi cât mingile de plajă, plutind ca nişte zepeline, ultimii monştri sacri ai mărilor, ale căror dimensiuni fuseseră măsurate după rămăşițele burților de balenă. Ce s-ar întâmpla dacă i-ar răsturna un val? Cât ar supraviețui? Bond se chinui un pic cu cârma şi puse gândul deoparte.

Ora unu, ora două, ora trei, patru. Quarrel se trezi şi-şi dezmorți oasele.

Îl strigă încet pe Bond:

– Miroase a uscat şefu'.

Curând, întunericul începu să se întețească în față. Umbra joasă căpătă treptat forma unui şobolan de apă gigantic. O lună palidă se înălță încet în spatele lor. Acum insula se vedea clar la câțiva kilometri în față şi se putea auzi zgomotul distant al valurilor spărgându-se pe mal.

Făcură schimb de locuri. Quarrel coborî vela şi începură amândoi să vâslească. Un kilometru mai în faţă, calculă Bond, şi ar putea fi deja observaţi de pe ţărm. Dar în clipa de faţă nu era niciun radar care să-i poată depista. Pe ultima bucată vor trebui să se grăbească, pentru a acosta înainte de răsărit.

Acum simţea şi el mirosul de uscat. Nu era ceva specific. Doar o schimbare olfactivă, evidentă după atâtea ore petrecute pe marea imaculată. Putea distinge spuma albă a valurilor. Valurile de dedesubt formau deja mici creste.

– Acuma, şefu', strigă Quarrel, iar Bond, cu faţa brăzdată de transpiraţie, vâsli mai adânc şi mai repede. Buşteanul greoi, care avansase atât de repede împins de vânt, de abia se mai urnea. Valul de la proră era domol. Umerii lui Bond i se încordaseră dureros. Genunchiul pe care se sprijinea începea să se învinetească. Mâinile ţineau strâns mânerul zgrunţuros al unei vâsle grele ca de plumb.

Părea de necrezut, dar se apropiau de recif. Pe sub barcă se iveau petece de nisip. Acum valurile se auzeau puternic. Vâsliră de-a lungul recifului, căutând un loc de trecere. La o sută de metri, despicând ţărmul, era sclipirea unei ape curgând dinspre uscat. Râul! Deci nu greşiseră traseul. Ajunseră într-un loc fără valuri. Apăru o porţiune de apă întunecată, un curent învolburat deasupra unor capete de coral. Nasul canoei se îndreptă fix într-acolo. După o trecere zbuciumată, pluteau din nou liniştiţi, canoea se deplasa încet, pe o suprafaţă netedă, înspre ţărm.

Quarrel cârmi barca înspre un loc ferit, un promontoriu stâncos unde se sfârşea plaja. Bond se întreba de ce plaja nu strălucea alb în lumina lunii. Când ajunseră la mal şi coborâră, realiză de ce. Plaja era neagră. Nisipul era fin şi plăcut sub tălpi, dar era probabil format din rocă vulcanică, măcinată de-a lungul secolelor. Picioarele

goale ale lui Bond arătau ca niște crabi albi în constrast.

Se grăbiră. Quarrel scoase din barcă trei bețe de bambus, scurte și groase, și le puse pe nisip. Trase vârful canoei peste primul și apoi împinse, aducând-o cu totul pe uscat. După fiecare metru Bond ridica bățul rămas în urmă și îl punea în fața bărcii. Încet, încet canoea fu trecută de linia fluxului și ajunseră cu ea la stâncile acoperite de iarbă marină, printre tufele joase de struguri de mare. O mai împinseră încă vreo douăzeci de metri până la marginea terenului mlăștinos. Apoi o acoperiră cu alge uscate și bucățele de lemn adunate de flux. Quarrel tăie niște frunze de palmier și se întoarse să mătură dârele de pe nisip.

Era încă întuneric, dar dinspre est răzbea o lumină gri, tot și tot mai sidefie. Era cinci dimineața. Iar ei – morți de oboseală. Schimbară câteva vorbe și porniră înapoi spre plajă. Bond își găsi o afundătură în nisipul fin, uscat, la umbra unei tufe dese de struguri de mare. Văzu câțiva crabi-pustnici pe lângă culcuș, adună cât putu de mulți și îi aruncă înspre mlaștină. Pe urmă, fără să îi mai pese ce alte animale sau insecte ar mai fi putut împărți culcușul cu el, se lungi pe nisip și își îndoi brațul sub cap.

Adormi într-o clipă.

CAPITOLUL 8

Venus cea elegantă

Bond se trezi cu greu. Atingerea nisipului îi aminti unde se afla. Se uită la ceas. Ora zece. Soarele ardea deja printre frunzele rotunde şi groase ale tufelor de struguri de mare. O altă umbră se prelungi pe nisipul cenuşiu din dreptul său. Quarrel? Bond îşi întoarse capul şi privi prin frunzişul des care îi servea drept ascunzătoare. Înţepeni. Simţi cum inima îi se opreşte în loc şi apoi începe să bată nebuneşte, tăindu-i respiraţia. Privind printre fierele de iarbă, ochii i se îngustară devenind ageri.

Era o fată goală, cu spatele la el. Nu era chiar goală. În jurul taliei avea o centură lată de piele, cu un cuţit de vânătoare înfipt în teaca de la şold. Centura făcea ca goliciunea ei să pară extraordinar de erotică. Stătea la doar câţiva metri de el, cu picioarele în apă, uitându-se atent la ceva ce ţinea în mână. Avea postura clasică, relaxată, a unui nud, întreaga greutate sprijintă pe piciorul drept, genunchiul stâng uşor îndoit şi orientat spre interior, capul plecat într-o parte, examinând obiectul din palmă.

Avea un spate frumos. Pielea cafenie, bronzată uniform, cu o strălucire de satin. Curbura delicată a coloanei era adâncită, sugerând muşchi mai puternici decât cei ai unei femei obişnuite, iar posteriorul părea aproape la fel de ferm şi de rotund ca al unui băiat. Picioarele erau drepte, frumoase. Nu se vedea nici o urmă rozalie sub talpa, puţin ridicată. Nu era o fată de culoare.

Părul era blond cenuşiu, lung până pe umeri, cu şuviţe groase, ude, brăzdând obrazul aplecat. Pe cap avea o cască de baie ridicată deasupra frunţii, iar elasticul îi ţinea părul lipit de ceafă.

Întreagul peisaj, plaja pustie, marea verde-albastră, fata goală cu şuviţe blonde, toate îi aminteau lui Bond de ceva. Încercă să-şi amintească. Da, era Venus din tabloul lui Botticelli, privită din spate.

Cum ajunsese acolo? Ce făcea? Bond se uită de-a lungul plajei. Nisipul nu era negru, ci maro foarte închis. La dreapta, avea vedere până la gura râului, la aproximativ cinci sute de metri distanţă. Plaja era pustie, nimic nu ieşea în evidenţă, cu excepţia unor pete împrăştiate, mici şi rozalii. Erau destul de multe, probabil un fel de scoici, presupuse Bond. Împodobeau estetic fundalul brun. Privi în stânga, unde, la vreo douăzeci de metri, începea terenul stâncos. Se vedea o adâncitură în nisip, pe unde fusese împinsă o canoe, probabil una uşoară, altfel nu ar fi putut să o care singură. Sau poate că fata nu era singură. Dar nu erau alte urme de paşi dinspre stânci înspre mare şi apoi dinspre mare înspre plajă, unde se oprise ea acum, cu tălpile în apă. Locuia aici, sau vâslise din Jamaica noaptea trecută? Mare lucru pentru o fată. Dar în orice caz, ce Dumnezeu *făcea* aici?

Drept răspuns, fata aruncă un pumn de scoici pe jos. Erau siclam şi păreau să semene cu cele din jur. Fata privi în stânga şi începu să fluiere încet, numai pentru ea. Se simţea o notă de triumf în melodie. Fluiera „Marion", o baladă calypso cunoscută şi în afara Jamaicăi. Fusese întotdeauna una din preferatele lui Bond:

Toată ziua, toată noaptea, Marion,
Pe plajă, alegând nisipul...

Fata îşi întinse braţele şi căscă. Bond zâmbi discret. Îşi umezi buzele şi fredonă refrenul:

Pe apa din ochii ei putea pluti o corabie
În părul ei – un cuib de vrabie...

Își lăsă brațele să cadă pe lângă corp. Mușchii fesieri i se încordară. Parcă auzise ceva. Capul, ascuns de șuvițele dese, i se înclină într-o parte.

Începu ezitant să fluiere din nou, dar sunetul se risipi imediat. La primul ecou al vocii lui Bond, fata se întoarse brusc. Cu o mână își acoperi șoldurile, dar pe cealaltă o duse în dreptul nasului și nu la piept. Îl privea cu ochi speriați.

– Cine-i acolo? urmă o șoaptă înspaimântată.

Bond se ridică în picioare și ieși din tufiș. Se opri la distanță. Îi arătă că nu avea nimic în mâini și zâmbi vesel.

– Sunt doar eu. Tot un intrus. Nu te speria.

Fata își lăsă mâna jos și se pregăti să apuce cuțitul de la centură. Degetele i se fixară pe mâner. Bond se uită la fața ei. Își dădu seama de ce și-o acoperise cu mâna. Era o față frumoasă, cu fruntea lată, ochi foarte albaștri, mărginiți de gene blonde. O gură mare, cu buze pline, chiar dacă acum erau încordate de spaimă. Avea o față serioasă, cu bărbia și pomeții bine conturați – fața unei fete care știa să se apere singură. Dar Bond constată că odată nu reușise să se apere atât de bine – nasul era spart, turtit ca al unui boxeur. Îl trecu un fior gândindu-se la ce i se întâmplase acestei fete extraordinar de frumoase. Nu era de mirare că se jenase de asta și nu de sânii fermi pe care Bond îi putea privi în toată splendoarea lor.

Ochii îl cercetară intens.

– Cine ești? Ce cauți aici? Se simțea o notă slabă de accent jamaican. Vocea era puternică, genul de voce care poruncește.

– Sunt din Anglia. Mă interesează păsările.

– Ah, zise ea. Nu părea convinsă. Încă ținea mâna pe cuțit. De cât timp te uiți la mine? Cum ai ajuns aici?

– De zece minute, dar nu-ți mai zic nimic, până nu-mi spui cine eşti.

– Nu prea contează. Sunt din Jamaica. Adun scoici.

– Eu am venit într-o canoe. Şi tu tot aşa?

– Da, unde ți-ai dus canoea?

– Mai este un prieten cu mine. Am ascuns-o înspre mlaştină.

– Nu e nicio urmă pe plajă.

– Am avut grijă. Le-am şters, spre deosebire de tine. Bond arătă înspre stânci. Ar trebui să fii mai atentă. Ai ținut vela ridicată când ai trecut de recif?

– Normal. De ce n-aş fi avut? Întodeauna o ridic.

– Înseamnă că ştiu că eşti aici. Au un radar.

– Nu m-au prins niciodată până acum.

Luă mâna de pe cuțit, îşi scoase casca de baie şi o scutură. Părea că se lămurise în privința lui Bond. Continuă pe un ton mai blând:

– Cum te cheamă?

– Bond. James Bond. Pe tine?

După o pauză răspunse:

– Rider.

– Şi mai cum?

– Honeychile.

Bond zâmbi.

– Ce tot râzi?

– Nu râd. Honeychile Rider. E un nume drăguț.

Păru mai destinsă.

– Mi se spune „Honey".

– Îmi pare bine.

Banala frază îi aduse aminte de goliciunea ei. Roşi şi zise sfios:

– Trebuie să mă îmbrac. Se uită la scoicile de la picioare. Era clar că voia să le ridice, dar poate că îşi dădea seama că ar fi fost şi mai indecent să se aplece. Îi spuse din scurt:

– Să nu te atingi de ele cât lipsesc.

Bond zâmbi la amenințarea ei copilărească.

– Stai liniştită, o să am grijă de ele.

Fata îl privi neîncrezător, se întoarse, mergând foarte țeapăn înspre stânci, apoi dispăru în spatele lor.

Bond făcu câțiva paşi pe plajă, se aplecă şi luă una din scoici în mână. Era încă vie, iar cele două jumătăți erau lipite strâns între ele. Cochilia cu multe striații era de o culoare mov spre roz. Din locul în care se uneau jumătățile ieşeau mai mulți țepi subțiri. Lui Bond nu i se părea o scoică extraordinară. O puse cu grijă la loc, lângă celelalte.

Se uita la scoici şi se întreba dacă fata venise într-adevăr pentru ele. Aşa se părea. Dar de ce ar risca atât de mult pentru nişte scoici – să plece singură într-o canoe şi înapoi. Şi părea să fie conştientă că insula era un loc periculos. „Nu m-au prins niciodată până acum." Ce mai fată! Bond simți cum i se înmoaie inima şi i se întețesc simțurile, gândindu-se la ea. Deja uitase de nasul spart, cum obişnuia de obicei să uite defectele fizice ale oamenilor. Pur şi simplu îl trecuse cu vederea, gândindu-se în schimb la ochii ei, la buzele ei şi la corpul atât de frumos. Atitudinea impunătoare şi uşurința cu care părea gata să atace îl intrigau. Felul în care fusese gata să se apere cu cuțitul! Era ca un animal care îşi păzea puii. Unde locuia? Cine erau părinții ei? Părea să aibă ceva sălbatic – ca un câine pe care nu vrea nimeni să îl mângâie. Cine era?

Bond îi auzi paşii pe nisip. Se întoarse să o privească. Era îmbrăcată aproape în zdrențe – o cămaşă maro decolorată, cu mânecile rupte şi o fustă maro de bumbac, peticită, lungă până la genunchi, prinsă de şolduri cu centura de piele. Avea un rucsac de pânză pe umăr. Arăta ca o prințesă naufragiată.

Se apropie de el şi, brusc, se puse în genunchi şi adună scoicile vii în rucsac.

Bond întrebă:

– Sunt rare?

Se ghemui şi-l privi atent, studiindu-i faţa. Avea o faţă mulţumită.

– Promiţi să nu spui la nimeni? Juri?

– Promit, zise Bod.

– Da, sunt rare. Foarte rare. Poţi să iei cinci dolari pe un specimen perfect. În Miami. Acolo le trimit. Se numesc *Venus Elegans* – Venus cea Elegantă.

Ochii îi sclipiră de entuziasm.

– În dimineaţa asta am găsit ce căutam. Colonia lor. Arătă înspre mare. Să nu crezi c-o s-o găseşti, preciză ea protectiv. E la mare adâncime şi ascunsă bine. Nu cred că ai fi în stare să te scufunzi până acolo. Şi oricum, părea fericită, o să le iau pe toate azi. O să le găseşti numai pe cele imperfecte, dacă o să vii după.

Bond râse.

– Promit că nu o să fur niciuna. Chiar nu ştiu nimic despre scoici. Jur.

După ce termină de adunat, se ridică.

– Şi cu păsările cum stă treaba? Ce fel de păsări? Valorează ceva? Oricum n-aş putea să-mi dau seama. Adun numai scoici.

– Se numesc lopătari roz, zise Bond. Sunt un fel de berze roz cu cioc turtit. Ai văzut vreuna?

– Ah, *alea*, spuse ea cu dispreţ. La un moment dat erau cu miile aici. Dar n-au prea mai rămas multe. Le-au gonit.

Se aşeză pe nisip cu mâinile pe genunchi, mândră de câte ştia şi sigură că nu avea de ce să se teamă de Bond.

Bond se aşeză şi el la o mică distanţă. Se întinse şi se întoarse spre ea, cu capul sprijinit în mână. Voia să păstreze atmosfera de picnic şi să încerce să afle mai multe despre fata aceasta ciudată, frumoasă. Spuse calm:

– Serios? Ce s-a întâmplat? Cine le-a gonit?

Ridică plictisită din umeri.

– Oamenii de aici. Nu ştiu cine sunt. E un chinez. Nu-i plac păsările. Are un dragon. A trimis dragonul după păsări şi le-a gonit. Tot dragonul a ars şi cuiburile. Erau mai demult doi oameni care aveau grijă de păsări. I-a gonit şi pe ei, sau i-a omorât.

Povestea ca şi cum ar fi fost ceva obişnuit. Îi spusese totul cu indiferență, privind înspre mare.

Bond continuă:

– Dragonul ăsta? Cum e exact? L-ai văzut vreodată?

– Da, l-am văzut. Se strâmbă de parcă înghiţise un medicament amar. Se uită sincer la Bond, încercând să-i împărtăşească sentimentul.

– Vin aici de aproape un an, umblând după scoici. Am găsit astea, arătă înspre plajă, doar acum o lună, data trecută când am fost. Dar am mai găsit altele, bune, grămadă. Chiar înainte de Crăciun m-am gândit să explorez râul. M-am dus până la izvor, unde fusese tabăra oamenilor cu păsările. Era distrusă. Se făcuse târziu, aşa ca am zis să rămân peste noapte acolo. M-am trezit în toiul nopții. Dragonul era numai la vreo sută de metri de mine. Avea ochii aprinşi şi un bot lung. Avea un fel de aripi şi o coadă ascuțită. Era auriu cu negru. Se încruntă uitându-se la Bond. Era lună plină, am putut să-l văd bine. A trecut pe lângă. Scotea un fel de zbiarăt. A traversat mlaştina, s-a cățărat prin tufişuri şi a mers mai departe. I-a apărut în față un stol întreg de păsări şi a început dintr-o dată să scuipe foc pe gură şi au sărit şi alte păsări din copacii din jur. A fost groaznic. N-am văzut ceva mai groaznic.

Fata se aplecă pe o parte şi e uită în ochii lui Bond. Apoi se ridică în picioare şi privi fix înspre mare.

– Să ştii că-mi dau seama că nu mă crezi, spune pe un ton mâhnit, tensionat. Eşti de la oraş. Nu crezi nimic! exclamă ea cu un fior neplăcut în glas.

Bond zise amiabil:

– Honey, pur şi simplu nu există dragoni. Ai văzut ceva ce semăna cu un dragon. Mă întreb totuşi ce era.

– De unde ştii tu că nu există dragoni?

Acum chiar se supărase.

– Nu e nimeni în capătul ăsta de insulă. Poate trăiesc aici de sute de ani. Şi chiar aşa, ce crezi că ştii tu despre animale şi tot? Eu trăiesc printre şerpi de când eram mică. Singură. Ai văzut tu cum îşi mănâncă călugărița soțul, după ce fac dragoste? Ai văzut vreodată cum dansează mangusta? Sau caracatița? Cât de lungă e limba la pasărea colibri? Ai avut ca animal de casă un şarpe care suna din clopoțeii de la gât ca să-ți dea deşteptarea? Ai văzut cum o ia razna scorpionul şi se înțeapă singur? Ai văzut vreun covor de flori sub apă, noaptea? Ştii că un corb poate să miroasă o şopârlă moartă de la un kilometru..?

Fata îl bombardase cu întrebări, fiecare din ele – o împunsătură plină de dispreț. Se opri să-şi tragă sufletul. Fără să-şi mai dea silința, îi spuse:

– Eşti un orăşean că toți ceilalți.

– Honey, nu te supăra, o rugă Bond. Ce-i al tău e al tău. Nu e vina mea că stau la oraş. Mi-ar plăcea să ştiu şi eu aşa ceva. Dar am trăit o altfel de viață. Ştiu alte lucruri. De exemplu...

Bond rămase pe gânduri. Nu îi venea în minte nimic la fel de interesant ca ceea ce-i spusese ea. Încheie jenat:

– De exemplu, ştiu că tipul ăsta, chinez, o să fie mai interesat de tine de data asta. O să încerce să te prindă. După o pauză adaugă: Şi pe mine, de altfel.

Se întoarse şi îl privi curioasă.

– Da? De ce? Oricum nu prea contează. Te ascunzi ziua şi pleci noaptea. A trimis şi câinii după mine, o dată m-a urmărit cu un avion. Dar nu m-a prins.

Se uită la Bond cu un altfel de interes.

– După tine o să vină, nu?

– Cam aşa ceva, recunoscu Bond. Mă tem că da. Noi ne-am coborât vela la vreo trei kilometri de ţărm ca să nu ne detecteze radarul. Cred că ne aştepta la o vizită din partea mea. Vela ta sigur a fost detectată şi probabil că o să creadă că era vorba de canoea mea. Ar fi cazul să-l trezesc pe prietenul cu care am venit, să discutăm toţi trei. O să-ţi placă de el. E din Insulele Cayman. Îl cheamă Quarrel.

– Bine, îmi pare rău că..., începu ea, dar nu-şi termină propoziţia – pentru o persoană atât de defensivă, scuzele nu erau ceva obişnuit. Dar până la urmă nu aveam cum să ştiu, nu?

Se uită la Bond atent.

Bond îi zâmbi, privind în ochii ei albaştri întrebători. O linişti:

– Bineînţeles că nu. Am avut ghinion, şi noi şi tu. Nu cred că îi pasă aşa tare de o fată singuratică care vine să adune scoici. Sigur ţi-a găsit urmele şi şi-a dat seama de ce vii. Arătă înspre scoicile împrăştiate de pe plajă. Dar mă tem că are altă părere despre mine. Acum o să încerce să vină după mine cu artileria grea. Mi-e teamă să nu păţeşti tu ceva din cauza asta. În orice caz, zise el liniştitor, să vedem ce are şi Quarrel de spus. Rămâi aici.

Bond se ridică în picioare. Merse înspre stânci şi uitându-se după el. Se ascunsese bine. Lui Bond i-a luat cinci minute să îl găsească. Zăcea întins într-o crăpătură acoperită de iarbă, între două stânci, sub o bucată gri de lemn plutitor. Dormea buştean pe o parte, cu braţele sub cap. Bond fluieră uşor şi zâmbi, Quarrel deschise ochii dintr-o dată. Îl văzu pe Bond şi se ridică poticnit, simţindu-se parcă vinovat. Îşi frecă palmele de faţă, ca şi cum s-ar fi spălat pe ochi.

– Neaţa, şefu', zise el. Am cam dormit. M-a vizitat chinezoaica în vis.

Bond zâmbi.

– Eu am dat de altceva, spuse el. Se aşezară şi Bond îi povesti de Honeychile Rider şi de scoicile ei, şi de toată încurcătura în care ajunseseră acum.

– E deja ora unsprezece, adăugă Bond. Ne trebuie neapărat un plan nou.

Quarrel se scărpină în cap. Aruncă un ochi spre Bond.

– Nu mai bine o lăsam baltă pe fată? întrebă el pe un ton plin de speranţă. Ce treabă avem noi cu... Dintr-o dată se opri. Întoarse capul şi rămase holbându-se în zare. Gesticulă înspre Bond să nu scoată niciun sunet şi ascultă atent.

Bond îşi ţinu respiraţia. De undeva de la mare depărtare, dinspre est, se auzea un zumzet surd, constant.

Quarrel sări în picioare.

– Repede, şefu', zise el alarmat. Vin încoa'.

CAPITOLUL 9

Pe muchie de cuțit

Zece minute mai târziu nu mai era nici urmă de ei în golf. Valurile mici încrețeau alene apa cristalină a recifului, iar apoi se revărsau pe plaja întunecată cu sclipiri mov de scoici, ca niște unghii învinețite. Grămăjoara de scoici adunate dispăruse și nu mai rămăsese nicio urmă de pașilor. Quarrel tăiase crengi și măturase mergând cu spatele, netezind la fiecare pas. Acolo unde măturase, nisipul era de o consistență diferită, dar nu atât de diferită încât să fie evident de la distanță. Duseseră canoea fetei într-un loc mai ferit printre stânci și o acoperiseră cu alge și bucăți de lemn.

Quarrel se întorsese la promontoriu. Bond și cu fata se ascunseseră în tufișurile de struguri de mare și priveau în liniște apa și colțul din care urma să apară barca.

Barca părea să fie la vreo cinci sute de metri distanță. Judecând după pulsul lent al motoarelor duble, Bond își dădu seama că cercetau extrem de atent fiecare părticică a țărmului. Părea să fie o barcă puternică. Cel mai probabil, un iaht mare. Ce echipaj era pe ea? Cine conducea patrula de căutare? Doctor No? Puțin probabil. Nu s-ar deranja cu asemenea muncă polițienească.

Dinspre vest, apăru un stol de cormorani, zburând jos, aproape de nivelul mării, dincolo de recif. Bond se uită la ei. Erau prima dovadă a coloniei de guanay pe care o vedea de când ajunsese pe insulă. Aceștia, potrivit lui Pleydell-Smith,

pândesc la suprafața apei orice strălucire argintie. Pe măsură ce Bond îi privea, începură într-adevăr să se avânte tot și tot mai aproape, în plonjeuri scurte, crestând din loc în loc oglinda apei. Aproape dintr-o dată un alt șir se ivi din aceeași direcție, apoi încă unul și încă unul, formând un flux continuu de păsări negre. Timp de câteva minute, întunecară cerul, apoi se lăsară la suprafață, învăluind o zonă mai mare, cârâind și zbătând din aripi, scufundând capul în apă în căutare de anșoa, ciugulind cu disperarea unor pești piranha care se înfruptă dintr-un cal înecat.

Fata atinse ușor umărul lui Bond și gesticulă, indicându-i cu privirea.

– Găinile chinezului la boabe.

Bond cercetă atent fața ei frumoasă, fericită. Nu părea îngrijorată de apropierea patrulei de căutare. Pentru ea era doar un joc de-a v-ați-ascunselea pe care îl mai jucase și înainte. Bond spera că nu va avea un șoc.

Zgomotul motoarelor se auzea tot mai puternic. Aveau să apară imediat de după stâncă. Bond înconjură cu privirea micul golf pașnic încă o dată, apoi întoarse capul spre locul din care așteptau să se ivească barca.

Apăru întâi prora, urmată de zece metri de punte pustie, un parbriz, o cabină joasă cu o sirenă și o antenă radio scurtă, silueta unui om la cârmă, apoi pupa cu un etambou lung și plat și o inscripție mare, roșie. *Converted MTB*, proprietatea guvernului britanic?

Bond observă doi bărbați la pupă. Erau negri, cu pielea nu foarte închisă la culoare. Purtau haine kaki, centuri late și șepci cu cozoroace mari, pe care se vedea o stea galbenă. Stăteau țepeni unul lângă altul, încercând să nu se dezechilibreze. Unul dintre ei ținea în mână un megafon lung, negru, de care atârna un fir. Celălalt avea o mitralieră fixată pe un tripod. Din câte vedea Bond, părea a fi un Spandau.

Megafonul fu pus de o parte, iar bărbatul luă în mână un binoclu şi începu să scaneze plaja. Bond putea auzi murmurul conversaţiei din barcă suprapus peste zbârnâitul continuu al motoarelor.

Bond urmări traseul binoclului, pornind de la promontoriu şi apoi de-a lungul fâşiei de nisip. Perechea de lentile zăbovi în dreptul stâncilor o clipă, apoi trecu mai departe. Reveni însă asupra locului. Murmurul conversaţiei se înteţi. Binoclul fu pasat celui cu mitraliera, acesta se uită rapid şi îl înapoie. Strigară la timonier. Vasul se opri şi o luă înapoi. Erau exact în dreptul tufişului în care se ascundeau Bond şi fata. Binoclul fu îndreptat din nou înspre stâncile unde fusese ascunsă canoea lui Honey. Se auzi din nou un schimb de replici agitat. Binoclul ajunse încă o dată în mâinile celui cu mitraliera. După ce se uită, încuviinţă hotărât din cap.

Bond se gândi: am cam pus-o. Oamenii ăştia ştiu ce au de făcut.

Mitraliera fu încărcată îndată. Bond recunoscu sunetul specific, în ciuda motoarelor care huruiau.

Cel cu binoclul luă megafonul în mână şi îl porni. Staţia emise un ecou ascuţit ce tulbură liniştea apei. Barbatul duse megafonul la gură. Vocea răsună ca un tunet în micul golf:

– Haideţi, oameni buni! Ieşiţi de acolo şi nimeni nu o să păţească nimic.

Era vocea unei persoane educate. Nu se simţea nici o urmă de accent american.

– Haideţi odată, bubui din nou, mai repede! V-am văzut acostând. Am văzut barca dintre stânci. Nu suntem proşti şi nici nu ne prostim. Nu vă opuneţi. Ieşiţi pur şi simplu cu mâinile sus. O să fie în regulă.

Se lăsă tăcerea. Valurile se spărgeau delicat pe mal. Bond îi putea auzi respiraţia fetei. Cormoranii cârâiau undeva la distanţă. Motoarele

huruiau inconstant, pe măsură ce valurile clătinau barca.

Bond trase uşor de mâneca lui Honey.

– Vino lângă mine, şopti el. O să fim mai greu de ţintit.

Simţi căldura corpului ei mai aproape, obrazul fetei aproape lipit de braţul lui.

– Lasă-te mai jos în nisip. Ghemuieşte-te, contează fiecare centimetru, îi spuse el în şoaptă.

Începu cu grijă să se afunde în adâncitura din nisip. Lângă el, Honey făcea acelaşi lucru. Privi în depărtare, scrutând orizontul.

Bărbatul din barcă ridică din nou megafonul. Vocea tună din nou:

– Bine, oameni buni! Dar să ştiţi că nu am luat chestia asta cu noi ca să ne dăm mari.

Îi făcu semn celui cu mitraliera, iar acesta o îndreptă înspre vârfurile copacilor de dincolo de plajă. Urmă un bubuit scurt pe care Bond nu îl mai auzise decât în tranşeele nemţilor din Ardennes. Sunetul gloanţelor semăna cu cel al unui stol de porumbei speriaţi. Apoi se lăsă iarăşi tăcerea.

În depărtare, Bond privi cum norul negru de cormorani se înălţa tot mai sus, începeau să zboare în cercuri. Apoi îşi aţinti ochii asupra bărcii. Bărbatul cu mitraliera verifica dacă se încălzise ţeava. Urmă un schimb scurt de replici între cei doi şi imediat megafonul reluă:

– Bine, atunci, spuse dur bărbatul. Aţi fost avertizaţi. Asta e.

Bond urmări vârful ţevii întorcându-se. Aveau să înceapă cu barca dintre stânci.

– Ok, Honey. Nu te mişca. Lipeşte-te de pământ. Nu o să dureze mult.

Honey îl strânse de braţ. Se gândi: săraca fată, a ajuns aici din cauza mea. Apoi se aplecă peste ea, îi acoperi capul şi îşi îngropă cât putu faţa în nisip.

De data aceasta zgomotul fu asurzitor. Gloanţele ţiuning în rafale, zumzetul haotic al cioburilor

de stâncă împrăştiindu-se pe nisip, ricoşeurile răsunând în toate direcţiile şi, mai puternic decât toate, bubuitul continuu al mitralierei.

Apoi se opri. Schimbă cartuşul, gândi Bond. Acum e acum! Fata se lipise de el şi tremura. O luă în braţe şi o strânse cât putu de tare.

Arma începu să duduie din nou. Gloanţele ricoşau în nisip chiar în dreptul lor. Urmă o succesiune de bubuituri rapide, extrem de aproape. Tufişul de deasupra lor era făcut ferfeniţe. Fâş. Fâş. Fâş. Ca şi cum un bici de oţel l-ar fi tăiat în bucăţi. Rămăşiţele se împrăştiau peste ei. Bond simţea aerul mai rece, nu mai rămăsese nimic din tufiş. Erau, oare, acoperiţi de frunze şi nisip? Continuară să tragă de-a lungul malului. În mai puţin de un minut, zgomotul se opri.

În urechi ţiuia liniştea. Fata suspină uşor. Bond o linişti şi o strânse mai tare.

Megafonul tună iarăşi.

– Bine, oameni buni. Dacă mai aveţi urechi, să ştiţi că o să venim să culegem rămăşiţele. Şi o să aducem câini. Pe curând.

Huruitul lent al motoarelor se înteţi. Urmă o acceleraţie bruscă, iar prin frunzişul răvăşit, Bond văzu cum pupa se înclină şi barca porni în viteză spre vest. În câteva minute, nu se mai auzi nimic.

Bond se ridică precaut. Golful era liniştit, plaja părea la fel. Totul era neschimbat, cu excepţia mirosului de carbit şi de piatră sfărâmată. O ajută pe Honey să se ridice. Pe obraji avea urme de lacrimi. Îl privea pierdută.

– A fost îngrozitor, spuse solemn. De ce-au făcut asta? Puteau să ne omoare.

Bond îşi dădu seama că era o fată care ştia să se apere, dar doar împotriva naturii. Cunoaştea lumea animalelor, a insectelor şi a peştilor şi îi e mai bine printre ele. Dar era o lume mică, mărginită de soare, de lună şi de anotimpuri. Nu cunoaştea lumea largă a încăperilor pline de fum, a seifurilor

cu lingouri de aur, a coridoarelor şi a sălilor de aşteptare din ministere, a întâlnirilor discrete pe bănci în parc – nu ştia nimic despre lupta pentru putere şi bani dintre oamenii puternici cu bani.

– E în regulă, Honey, spuse el. Sunt nişte oameni răi care se tem de noi. Putem să le ţinem piept.

Bond o cuprinse pe după umeri.

– Şi te-ai descurcat perfect. Eşti extrem de curajoasă. Haide, o să-l căutăm pe Quarrel şi o să încropim un plan. Oricum, trebuie să mâncăm ceva. Tu ce mănânci în expediţiile tale?

Merseră amândoi înspre promontoriu. La un moment dat, Honey îi vorbi pe un ton explicativ:

– Păi, e o grămadă de mâncare pe aici. Arici de mare mai ales. Şi banane sălbatice şi alte chestii. De obicei, dorm şi mănânc timp de două zile înainte să vin. Nu am nevoie de nimic.

Bond o strânse mai tare, dar îşi retrase braţul când îl văzu pe Quarrel ivindu-se în zare. Quarrel păşea cu grijă printre stânci. Se opri şi se uită în jos. Cei doi urcară înspre el. Canoea fetei era ciuruită de gloanţe. Când o văzu se sperie. Se întoarse disperată spre Bond:

– Barca mea! Cum o să mă mai întorc?

– Stai liniştită, don'şoară. Quarrel îşi dădea seama mai bine ce însemna canoea pentru fată. Era probabil averea ei cea mai de preţ.

– O să-ţi ia şefu' alta. Şi te întorci cu noi. Avem o barcă numa' bună în mlaştină. Nu e spartă deloc. M-am dus să văd.

Quarrel se uită la Bond. Avea o privire îngrijorată:

– Da' şefu', vedeţi cum e cu oamenii ăştia. Nu e de glumit cu ei. Câinii ăia îs câini de poliţie – le zice pinscheri. Ditamai câinii. Mi-a zis un prieten că au vro douăzeci sau mai mulţi. Ar fi bine să facem un plan repede – şi bine.

– Sigur, Quarrel. Dar mai întâi să mâncăm ceva. Şi naiba să mă ia, dacă mă gonesc ei de aici,

fără să apuc să arunc o privire. Honey o să vină cu noi.

Se întoarse spre ea:

– E în regulă, Honey? O să avem grijă de tine. Şi o să plecăm împreună înapoi.

Fata îl privi îndoielnic.

– Nu cred că am de ales. Adică, mi-ar plăcea să merg cu voi, dacă nu o să vă stau în cale. Şi nu vreau nimic de mâncare. Dar să mă duceţi înapoi cât de repede posibil. Nu vreau să mai dau de oamenii ăia. Cât timp o să umbli după păsările astea?

Bond răspunse evaziv:

– Nu mult. Trebuie oricum să aflu ce s-a întâmplat cu ele şi de ce. Pe urmă plecăm. Se uită la ceas.

– E ora doişpe. Aşteaptă aici. Du-te şi înoată dacă vrei. Nu lăsa urme de paşi pe nisip. Haide, Quarrel, să ascundem barca aia.

Se făcuse deja ora unu până terminară treabă. Bond şi Quarrel umpluseră canoea cu pietre şi nisip şi o scufundaseră în mlaştină. Apoi şterseseră urmele de paşi. Gloanţele răvăşiseră atât de mult pe ţărm încât ar fi putut să păşească numai pe frunze şi crengi rupte. Mâncaseră câte ceva, cu poftă – fata mult mai puţin – şi trecuseră dincolo de stânci, prin apa mică. Apoi porniseră spre gura râului urmând cursul apei pe o distanţă de trei sute de metri.

Era foarte cald. Dinspre nord-est, se înteţise un vânt aspru, fierbinte. Quarrel le spuse că vântul acesta bătea în fiecare zi, tot anul. Era extrem de important pentru guaneră. Usca mormanele de guano. Strălucirea mării şi a frunzelor verzi de mangrovă era orbitoare. Bond se bucura că apucase să îşi obişnuiască pielea cu soarele.

La gura râului era un baraj de nisip şi un lung bazin natural de apă stătătoare. Aveau de ales între a se uda sau a se dezbrăca. Bond se întoarse spre fată:

– Honey, nu ne permitem să fim pudici în misiunea asta. O să rămânem cu cămăşile pe noi pentru că bate soarele. Scoate de pe tine ce crezi tu că-i de cuviinţă şi mergi în spatele nostru.

Fără să mai aştepte vreun răspuns din partea ei, cei doi bărbaţi îşi scoaseră pantalonii. Quarrel îi împachetă şi îi îndesă în rucsac, cu restul proviziilor şi arma lui Bond. Intrară în bazin, Quarrel mergea în faţă, apoi Bond, iar la urmă fata. Apa îi ajungea până la talie lui Bond. Un peşte mare argintiu sări din bazin şi căzu la loc stropind în jur. La suprafaţă sclipeau săgeţi din loc în loc, iar alţi peşti fugeau din calea lor.

– Tarpon, preciză Quarrel.

Bazinul se îngusta treptat, fiind înconjurat de tot mai multe mangrove. Pentru un timp se strecurară printr-un culoar rece, apoi râul se lăţi, devenind un canal larg cu apă mai vâscoasă, curgând molcom printre rădăcinile încâlcite. Fundul era mâlos, iar cu fiecare pas, picioarele li se afundau tot mai tare în noroi. Pe sub picioare, li se strecurau peşti mici şi creveţi, iar din când în când trebuiau să se oprească să desprindă câte o lipitoare, înainte să apuce să se fixeze de tot. Dar altfel, trecerea era uşoară şi era răcoare printre tufe, iar Bond cel puţin, era bucuros că nu îl mai bătea soarele în cap.

Curând, pe măsură ce se îndepărtau de mare, începu să miroasă a ou clocit – hidrogen sulfurat de mlaştină. În aer roiau tot mai mulţi ţânţari şi muşte de nisip. Erau atrase de trupul proaspăt al lui Bond. Quarrel îi sfătui să se stropească cu apă din râu.

– Le place carnea mai sărată, explică el vesel.

Bond îşi scoase tricoul şi făcu cum i s-a spus. După un timp, era mai bine. Nările lui Bond se obişnuiseră şi cu mirosul de mlaştină, cu excepţia momentelor când paşii lui Quarrel tulburau mâlul, trimiţând la suprafaţă bule care ajungeau să plesnească fix sub nasul lui.

Erau din ce în ce mai puține mangrove în jur, iar treptat în fața lor se ivi râul. Apa era mai puțin adâncă, iar fundul mai ferm. Nu trecu mult timp și ajunseră la o cotitură de unde aveau o vedere largă.

– Ar fi bine să avem grijă de aici încolo. O să fim mai ușor de depistat. Continuă așa încă vreun kilometru. Apoi se îngustează înspre lac. Pe urmă e plaja unde au avut tabăra îngrijitorii.

Se opriră la umbra unei mangrove și priviră în depărtare. Râul curgea anevoios spre centrul insulei. Malurile, împrejmuite de copaci mici de bambus și tufe de struguri de mare nu ar fi fost un refugiu sigur. Malul de vest avea o porțiune ușor ridicată, apoi una mult mai înaltă, orientată către muntele de guano, aflat la vreo trei kilometri depărtare. La poalele muntelui se vedeau câteva barăci împrăștiate. O dâră argintie în zig-zag făcea legătura între munte și barăci. O mocăniță, ghici Bond, transporta guano-ul la concasare și separare. Culmea muntelui era albă, părea înzăpezită. Vârful părea învăluit într-o perdea groasă de pulbere de guano. Bond putea zări cormoranii, ca niște puncte negre, în contrast cu fundalul. Roiau în jur ca albinele pe lângă stup.

Bond privi lung înspre muntele strălucitor de găinați din depărtare. Așadar, acesta era regatul lui Doctor No! Bond nu credea să mai fi văzut în viața lui un peisaj mai dezolant.

Examină întinderea dintre râu și munte. Părea să aibă o culoare gri obișnuită, de coral mort, acolo unde era câte un petec de pământ, pe lângă o tufă sau un palmier. Mai mult ca sigur exista un drum care ducea de la poalele muntelui la lac și la mlaștini. Altfel, părea aproape imposibil de traversat. Bond observă că toată vegetația era orientată spre vest. Își închipui viața de zi cu zi de aici, în bătaia vântului fierbinte, nesfârșit, ce scorojea insula, împrăștiind

mirosurile de mlaştină şi de guano. Nicio colonie de deportare nu putea fi fost mai groaznică decât Crab Key.

Bond privi înspre est. Mangrovele din mlaştini păreau a fi mai puţin încâlcite. Formau un covor uniform verde, ale cărui contururi se topeau în valul de căldură dogoritoare la orizont. Deasupra lor, un stol dens de păsări roia dintr-o parte în alta, urcând şi coborând. Ţipătul lor era purtat de vântul aspru.

Vocea lui Quarrel îi întrerupse şirul gândurilor:

– Au pornit, şefu'.

Bond se uită în direcţia indicată. O camionetă pornise dinpre barăci, lăsând în urma ei un nor de praf. Bond o urmări cu privirea timp de zece minute, până când dispăru în desişul mangrovelor de la căpătul râului. Ascultă. Se auzeau câinii lătrând în depărtare.

– O să vină pe râu în jos, şefu', zise Quarrel. Îşi dau sama că numa' p-acolo putem s-o luăm, dacă mai suntem în viaţă, încă. O să vină sigur la plajă să ne caute. Şi pormă [sic!] o să vină barca să ia oamenii cu câinii. Adică io aşa aş face dacă aş fi în locu' lor.

– Asta au făcut şi când m-au căutat pe mine, zise Honey. Nu e aşa rău. Poţi să tai o bucată de bambus şî când se apropie, te bagi sub apă şi respiri prin ea până trec.

Bond îi zâmbi lui Quarrel.

– Să zicem că tu faci rost de bambus până mă uit eu după nişte mangrove unde ne putem ascunde.

Quarrel dădu din cap, ezitant. Porni contra curentului, după bambus. Bond se strecură printre rădăcinile mangrovelor.

Încerca să nu se uite la fată. O auzi spunându-i:

– Nu te mai sfii atâta. Chestiile astea nu contează într-o situaţie ca asta. Chiar tu ai zis.

Bond se întoarse spre ea. Bluza zdrenţăroasă se udase parţial. În apă se întrezărea vag

conturul coapselor ei. Pe fața frumoasă se așternu un zâmbet. Nasul spart părea să se potrivească cu decorul sălbatic al mangrovelor, îi conferea un caracter animalic.

Bond o privi lung, iar ea înțelese. Se întoarse și porni la vale. Fata îl urmă.

Găsi ceea ce căuta, o crăpătură în peretele de rădăcini care părea să fie mai adâncă. O atenționă:

– Ai grijă să nu rupi vreo creangă.

Se strecură cu capul plecat. Canalul continua încă vreo zece metri. Picioarele li se adânceau tot mai mult în noroiul moale. Peretele solid de rădăcini se înfunda la un moment dat și nu mai puteau merge mai departe. Apa maro curgea moleșom dintr-un iaz din capăt. Bond se opri. Fata veni lângă el.

– Ne jucăm de-a v-ați-ascunselea de-adevăratelea, zise ea timid.

– Da, chiar așa.

Bond se gândea la arma lui. Se întreba cât de bine mai funcționa după o baie în râu – câți câini și oameni avea să împuște până vor fi găsiți. Era neliniștit. Avusese ghinion să se intersecteze cu fata. În luptă, vrei nu vrei, o fată ca ea e ca o a doua inimă. Inamicul are două ținte, iar tu nu ai decât una.

Bond își aduse aminte că îi era sete. Își făcu palmele căuș și lua o gură de apă. Era sălcie și avea gust de pământ. Dar mai bună decât nimic. Luă încă o gură. Fata îl opri.

– Nu bea prea mult. Clătește-ți gura și scuipă. O să te ia cu frisoane.

Bond o privi tăcut și îi urmă sfatul.

Quarrel fluieră de undeva dinspre râu. Bond strigă și porni într-acolo. Se întoarseră împreună. Quarrel stropi cu apă rădăcinile de magrovă acolo unde se atinseseră de ele din greșeală.

– Să nu ne miroasă câinii, explică el.

Scoase un mănunchi de nuiele de bambus și începu să le cioplească. Bond verifică arma

şi muniţia de rezervă. Rămaseră nemişcaţi, cu picioarele în iaz, atenţi ca nu mai sară apa dimprejur.

Lumina soarelui se strecura prin acoperişul gros de frunze. Creveţii le ciupeau uşor tălpile. Tensiunea creştea în tăcere, iar aerul era înăbuşitor.

Lătratul câinilor răsună aproape ca o uşurare.

CAPITOLUL 10

Urmele dragonului

Patrula cobora în viteză de-a lungul râului. Erau doi chinezi-negri, în slip şi cizme de cauciuc. Alergau în spatele câinilor, încercând să țină pasul. Amândoi erau bine făcuți şi înarmați. Din când în când, mai strigau unul la altul sau înjurau. În fața lor, haita de dobermani înota şi se zbătea prin apele râului, lătrând tare. Mirosiseră ceva şi căutau frenetic, urechile ascuțile li se ciuliseră ca nişte antene.

– Poate-i un crocodil, ce dracu'?, se auzi cel din față, urlând în învălmăşală. Avea în mână un bici scurt, din care plesnea din când, ca un plugar.

Celălalt bărbat veni înspre el. Strigă nerăbdător:

– Pun pariu că-i englezoiul! Se ascunde sigur printre rădăcini. Să nu cădem dracu' într-o ambuscadă!

Bărbatul îşi scoase pistolul şi îl puse la subraț, fără a lua mâna de pe mâner.

Se îndepărtau de cursul răului, apropiindu-se de mangrove[1]. Unul din ei avea un fluier care îi țâşnea dintre buze ca un chiştoc de trabuc. Suflă brusc în el. Câinii se opriră schelălăind, curentul lent îi deruta. Cei doi îşi scoaseră

[1] Formație vegetală tropicală, alcătuită din arbuşti şi arbori, caracteristică țărmurilor maritime mlăştinoase (*n.trad.*).

armele şi începură să îşi croiască încet drum printre rădăcinile încâlcite.

Cel din faţă ajunse în dreptul culoarului pe care îl găsise şi Bond. Apucă un câine de zgardă şi îl azvârli înăuntru. Câinele porni înainte prin apă, gâfâind nerăbdător. Privirea bărbatului cerceta fugitiv pereţii de rădăcini, căutând urme de zgârieturi.

Ajunseră la micul iaz din locul în care canalul se înfunda. Bărbatul se uită în jur dezgustat. Apucă câinele de zgardă şi îl trase înapoi. Câinele era agitat şi se opuse. Bărbatul plesni apa cu biciul.

Celălalt îl aştepta la căpatul canalului. Primul se ivi dintre rădăcini, făcându-i semn că nu era nimic şi porniră amândoi mai departe pe râu în jos. Câinii, acum mai potoliţi, mergeau în faţă.

Treptat, lătratul haitei se îndepărtă, până ce nu se mai auzi deloc.

Timp de încă cinci minute, nimic nu se clinti în înfundătura din tunel, apoi, într-un colţ, printre rădăcini, un tub subţire de babmus răsări încet din apă. Se ivi faţa lui Bond, cu părul ud lipit de frunte, ca un cadavru înecat. În mâna dreaptă, sub apă, avea pregătită arma. Ascultă cu atenţie. Tăcere de mormânt, nu se auzea nimic. Sau parcă se auzea ceva... Ce era cu foşnetul subtil care venea dinspre râu? Cineva care înainta încet prin apă? Sub apă, Bond întinse mâinile atingând uşor celelalte două siluete care se ascundeau printre rădăcini. Văzând feţele ieşind la suprafaţă, Bond duse un deget la gură. Era prea târziu, Quarrel tuşi şi scuipă în apă. Bond indică alarmat din priviri înspre ieşirea din tunel. Toţi trei ascultară cu atenţie. Linişte totală. Apoi se auzi iarăsi foşnetul uşor. Orice ar fi fost, venea categoric înspre ei. Cele trei capete cu tubuşoare de bambus în gură se afundară din nou.

Sub apă, Bond îşi sprijinea capul de nisip, strângându-şi nările între degete şi buzele în jurul tubului. Ştia că ajunseseră înainte aici. Simţise câinele lipăind haotic prin apă. Nu îi găsiseră. Ar putea să scape încă o dată? Nu mai era timp ca noroiul pe care îl tulburaseră să se aşeze la loc. Dacă cineva ar vedea o pată întunecată în apă, ar trage într-acolo, sau ar înfige cuţitul? Ce arme aveau la ei? Bond se hotărî că nu putea să rişte. La prima mişcare pe care o va simţi lângă el, în apă, va sări în picioare şi va trage, fie ce-o fi.

Bond îşi concentră toate simţurile. Era un chin să îşi controleze respiraţia, iar ciupiturile creveţilor mici deveniseră aproape insuportabile. Din fericire niciunul dintre ei nu avea vreo rană deschisă, altfel i-ar fi mâncat de vii. Ideea fetei fusese totuşi bună. Dacă nu s-ar fi ascuns sub apă, câinii i-ar fi găsit cu siguranţă.

Bond se trase înapoi brusc. Simţise talpa unei cizme de cauciuc pe gambă. O să creadă oare că era doar o creangă? Bond nu putea să rişte. Se ridică dintr-o mişcare, scuipând băţul de bambus.

Apucă să observe în viteză un bărbat masiv deasupra şi coada puştii acestuia. Ridică mâna stângă defensiv şi pară cu braţul o lovitură dureroasă. În acelaşi timp, cu mâna dreaptă apucă arma, lipi gura ţevii de pieptul ferm şi lucios al bărbatului şi apăsă trăgaciul.

Şocul exploziei se răsfrânse în trupul masiv şi aproape că îi rupse încheietura lui Bond. Bărbatul se prăvăli în apă ca un copac tăiat în pădure. Bond observă o rană uriaşă într-o parte a pieptului semi-scufundat. Cizmele de cauciuc plesniră zgomotos apa, iar la suprafaţă se ivi un cap de chinez negru, cu ochii daţi peste cap şi cu apa curgându-i din gura care parcă scotea un ţipăt mut. Apoi capul se se scufundă la loc şi tot ce se mai putea vedea era o spumă

murdară şi o pată roşie din ce în ce mai difuză, purtată tot mai departe de curent.

Bond se scutură, apoi se întoarse. Quarrel şi fata erau în spatele lui, apa curgând în şiroaie pe ei. Quarrel zâmbea cu gura larg, dar fata îşi dusese mâinile la gură. În ochii ei, ațintiți asupra petei din apă, nu se putea citi decât groază.

Bond spuse scurt:

– Îmi pare rău, Honey. Nu am avut de ales, era fix deasupra noastră. Hai să mergem.

O apucă brusc de mână şi o trase de acolo, împingând-o pe canal tot înainte. Se opriră doar când ajunseră la gura tunelului.

Peisajul părea pustiu din nou. Bond se uită la ceas. Se oprise la ora trei. Soarele căpătase deja o traiectorie vestică. Era cel mai probabil ora patru. Cât mai aveau de mers? Bond se simți dintr-o dată obosit. Totul era compromis. Chiar dacă nimeni nu auzise împuşcătura – corpul bărbatului şi spațiul închis estompaseră sunetul – lipsa lui va fi constatată odată ce se vor strânge laolaltă – după cum bănuia Quarrel – la gura râului unde îi aştepta o barcă. Se vor întoarce să-l caute? Probabil că nu. Nu vor ştii sigur că lipseşte decât după lăsarea serii. Vor trimite o patrulă de căutare dimineața. Câinii or să adulmece cu siguranță cadavrul. Iar pe urmă?

Fata îl trase de mânecă şi îi spuse furioasă:

– Ar cam fi cazul să-mi zici despre ce e vorba! De ce încearcă toată lumea să se omoare? Şi cine eşti tu, de fapt? Mă îndoiesc că toată chestia asta are de a face cu păsările. Nu iei cu tine un revolver din ăla când umbli după păsări.

Bond privi în ochii ei mari şi mânioşi.

– Îmi pare rău, Honey. Mi-e teamă că te-am băgat într-o mică încurcătură. O să-ți povestesc totul diseară, când ajungem la tabăra îngrijitorilor. Am avut ghinion să ne intersectăm aşa. Duc un fel de război cu oamenii ăştia. Se

pare că vor să mă omoare. Acum tot ce mă interesează e să părăsim toți insula teferi. Am aflat suficient, iar următoarea dată când o să vin nu va mai trebui să mă strecor.

– Cum adică? Eşti un fel de polițist? Vrei să-l arestezi pe chinezoi?

– Cam aşa ceva, îi zâmbi Bond. Măcar tu eşti de partea îngerilor. Şi poți să-mi spui cât mai este până la tabără?

– Oh, în jur de o oră.

– Ne putem ascunde acolo? Ne-ar găsi uşor?

– Ar trebui să traverseze lacul sau să vină pe râu în sus. O să fie în regulă atâta timp cât nu trimit dragonul după noi. Poate să meargă pe apă. L-am văzut cu ochii mei.

– Bine atunci, răspunse Bond diplomat, să sperăm că o să-l doară coada sau ceva de genul ăsta.

Fata pufni. „Bine, domnule ştie-tot", zise ea înfuriată. Numai să vezi tu.

Dintre mangrove, apăru Quarrel. Avea cu el o puşcă. Se scuză spunându-i lui Bond:

– N-ar strica înc-o puşcă, şefu'. Pare c-o s-avem nevoie.

Bond o luă în mână. Era o carabină Remington, 300 din armata americană. Oamenii erau să fie bine echipați. I-o înapoie.

Quarrel gândea cu voce tare:

– Oamenii ăştia-s şireți, şefu'. Omu' ăla a venit el pe furiş în spate la ceilalți, după ce-or trecut cu câinii. Şiret ca o vulpe, Doctoru' ăsta.

Bond răspunse gânditor:

– E un om care nu se joacă. Hai să mergem, zise el abandonând şirul gândurilor. Honey a zis că mai e încă o oră până la tabără. Să avem grijă să rămânem pe malul din stânga, e mai ferit. E posibil să aibă fie cu ochii pe râu.

Bond îi înmână arma lui Quarrel, care o puse în rucsacul ud. Porniră din nou, Quarrel

mergând în față, iar Bond şi fata unul lângă altul.

Malul vestic era umbrit de tufe şi bambus, dar mergând de-a lungul lui, vântul fierbinte le sufla în față cu toată puterea. Se stropiră cu apă pentru a se răcori. Bond avea ochii înroşiți, iar brațul îl durea îngrozitor acolo unde fusese lovit cu coada puştii. Nu era nerăbdător să mănânce pâine şi brânză udă cu carne de porc afumată. Cât vor putea dormi? Era obosit de noaptea trecută şi se părea că nici în noaptea aceasta nu avea să aibă parte de mai mult somn. Cât despre fată? Ea nu dormise deloc. El şi Quarrel vor trebui să stea la pândă. Şi apoi mâine. Iarăşi printre mangrove, croindu-şi cu grijă drumul înapoi până la canoe, dincolo de capătul estic al insulei. Aşa se părea. Apoi trecerea pe mare în noaptea următoare. Bond îşi închipui comparativ cei opt kilometri de străbătut printre mangrove. Ce mai bucurie! Înainta cu sârguință, gândindu-se la „vacanța la soare" promisă de M. Ce i-ar fi plăcut să fi venit şi M cu el în vacanța aceasta.

Râul se îngustă pe parcurs, până ce ajunse un şuvoi subțire, curgând prin desişul de bambus. Apoi se lărgi într-un estuar mlăştinos, dincolo de care se întindeau cei treisprezece kilometri de lac cu apă mică, formând o oglindă gri denivelată, până în capătul celălalt al insulei. Dincolo de lac, se vedea o licărire a pistei de avion, iar lumina soarelui se reflecta pe acoperişul unui singur hangar de lângă ea. Fata le spuse să meargă spre est, şi încet îşi croiră drum printre tufe.

Brusc Quarrel se opri şi, ca un câine de vânătoare, îşi fixă privirea asupra unei porțiuni de teren mlăştinos din fața lui. Două urme adânci, paralele, se puteau vedea în noroi, şi încă una mai şterşă pe mijloc.. Erau urmele a ceva care

coborâse din deal şi traversase mlaştina înspre lac.

Fata spuse cu indiferenţă în glas.

– Pe aici a trecut dragonul.

Quarrel o fixă cu privirea.

Bond păşi încet pe lângă urme. Cele din margini erau destul de netede şi un pic curbate. Ar fi putut fi făcute de roţi, dar erau late de aproape un metru. Cea din mijloc avea aceeaşi formă, dar în jur de zece centimetri lăţime, cam cât o roată de motoretă. Nu părea să mai fi călcat nimeni în jur şi erau cât de cât proaspete. Continuau în linie dreaptă, iar tufişurile prin care trecuseră erau complet aplatizate, ca şi cum le-ar fi strivit un tanc.

Bond nu-şi putea da seama ce fel de vehicul ar fi putut face asta şi dacă era un vehicul. Când fata îl înghionti uşor şi îi şopti convinsă „ţi-am zis eu", nu putu decât să-i răspundă gânditor:

– Ei bine, Honey, dacă nu e un dragon, înseamnă că e altceva ce n-am mai văzut niciodată.

Un pic mai încolo, fata îl trase alarmată de mânecă.

– Uite, şopti ea. Arătă înspre un mănunchi de tufe pe lângă care treceau urmele. Nu aveau nici o frunză şi erau înnegrite. În mijloc se aflau rămăşiţele carbonizate ale unui cuib de păsări.

– A suflat peste ele, zise ea tulburată.

Bond merse până în dreptul tufelor şi le examină.

– Aşa se pare, recunoscu el. De ce fuseseră arse fix acele tufe? Totul era foarte ciudat.

Urmele continuau înspre lac şi dispăreau pe mal. Bond ar fi vrut să le urmărească, dar nu îşi permitea să se abată de la drumul ferit. Merseră înainte, fiecare cu gândurile lui.

Încet, ziua începu să se stingă în spatele muntelui şi, în sfârşit, fata arătă înspre o fâşie lungă de nisip ducând înspre lac, prin frunzişul din faţa

lor. Era împrejmuită de tufe dense de struguri de mare, iar la jumătate, cam la o sută de metri de mal, se puteau vedea rămăşiţele unei colibe de stuf. Părea un loc rezonabil în care să petreacă noaptea, protejaţi de apă din ambele părţi. Vântul încetase, iar apa era fină şi ispititoare.

Cât de minunat se vor simţi după ce vor lepăda hainele lor mizerabile şi le vor spăla în lac, iar după ore şi ore de lipăit prin noroiul duhnind a râu şi a mlaştină, vor putea să stea întinşi pe nisipul tare şi uscat!

Soarele revărsa o lumină galbenă pe măsură ce se ascundea în spatele muntelui. Ziua nu se sfârşise încă în capătul estic al insulei, dar umbra neagră a muntelui cuprindea treptat lacul şi avea să acapareze şi restul. Se treziră broaştele, mult mai zgomotoase ca în Jamaica, punând stăpânire strident peste apus. De partea cealaltă a lacului, un broscoi imens începu să orăcăie. Sinistrul sunet era ceva între o bubuitură şi un urlet de maimuţă. Trimitea semnale scurte, înăbuşite brusc. După un timp, încetă. Găsise ceea ce căuta.

Trecură de baza fâşiei de nisip şi avansară pe o cărare îngustă. Ajunseră în sfârşit la luminişul unde se afla coliba distrusă. Misterioasele urme mari ieşeau din apă şi traversau luminişul, trecând peste tufişurile din apropiere, ca şi cum creatura, orice ar fi fost ea, răvăşise locul. Cele mai multe din tufişuri erau arse sau carbonizate. Se vedeau urmele unui foc de tabără, câteva oale şi conserve goale împrăştiate. Căutară printre dărâmături şi Quarrel găsi câteva conserve Heinz de porc şi fasole, nedesfăcute. Fata găsi un sac de dormit mototolit. Bond ridică din nisip un portofel mic de piele în care erau cinci dolari, trei lire jamaicane şi nişte arginţi. Cei doi plecaseră într-o fugă, cu siguranţă.

Lăsară locul în urmă şi merseră un pic mai departe de-a lungul fâşiei de nisip. Printre

tufişuri puteau vedea sclipiri de lumină la suprafaţa apei, reflectate dinspre munte, la câţiva kilometri depărtare. Înspre est nu era decât apă lină şi neagră sub cerul aproape întunecat.

Bond zise:

– Atâta timp cât nu aprindem vreun foc, ar trebui să fim în siguranţă aici. Primul lucru – trebuie să ne spălam bine. Honey, ai la dispoziţie restul plajei, noi o să mergem înspre margine. Ne vedem la masă în juma' de oră.

– O să fiţi îmbrăcaţi? se amuză ea.

– Categoric, răspunse Bond. Cu pantaloni.

– Şefu', cât mai e lumină deschid io conservele astea şi aranjez pentru la noapte, zise Quarrel. Scormoni în ruscac. Aici îs pantalonii şi arma. Pâinea nu pare prea bună, da' e numa' udă. E ok de mâncat, da poate se uscă până mâine. Cre' că mai bine mâncăm conserve acuma şi păstrăm brânza şi porcu'. Conservele alea-s grele şi avem o droaie de cărat.

– Bine, Quarrel, spuse Bond. Te ocupi tu de meniu.

Luă arma şi pantalonii uzi şi porni prin apa puţin adâncă, pe unde veniseră. Găsi o porţiune de nisip tare şi uscat, îşi scoase cămaşa, întră înapoi în apă şi se întinse. Apa era fină şi, îndeosebi, caldă. Luă câte un pumn de nisip în palme şi se frecă pe tot corpul, folosindu-l pe post de săpun. Apoi zăcu un timp, bucurându-se dn plin de linişte şi de faptul că era singur.

Stelele începură să strălucească fad, stele care îi aduseseră pe insula aceasta acum o noapte, acum un an; stelele care aveau să-i ducă departe de insula aceasta mâine noapte, peste un an. Ce mai excursie! Dar putea deja să spună că a meritat. Avea destule dovezi şi suficienţi martori să se poată întoarce la guvernator şi să ceară ca activităţile lui Doctor No să fie anchetate ca la carte. Nimeni nu trage cu mitraliera aşa, nici măcar în intruşi. Şi, continuând

în acelaşi spirit, ce era creatura aia a lui Doctor No care invadase zona în arenda celor de la Audubon Society, creatura aceea care le-a distrus proprietatea şi posibil să le fi omorât unul din îngrijitori? Şi asta trebuia investigat. Şi ce va găsi când se va întoarce pe insulă pe căi oficiale, pe un distrugător probabil, şi cu un detaşament de militari? Care va fi răspunsul la ghicitoarea lui Doctor No? Ce ascundea? De ce se temea? De ce e aşa important să se izoleze, încât să ucidă din nou şi din nou, pentru asta? Cine *era* Doctor No?

Bond auzi apa împroşcându-se mai departe, în dreapta sa. Se gândi la fată. Chiar aşa, cine era Honeychile Rider? Asta, decise el ieşind din apă, era ceva ce putea afla înainte ca noaptea să ia sfârşit.

Trase pe el pantalonii umezi, se aşeză pe nisip şi îşi demontă pistolul. Şterse cu cămaşa fiecare parte şi fiecare cartuş. Apoi îl reasamblă şi apăsă trăgaciul în gol. Sunetul era sănătos. Nu ruginea el aşa uşor. Îl încărcă şi îl puse în toc, pe interiorul taliei pantalonilor, apoi se ridică şi se porni înspre ei.

Umbra lui Honey se apropie de el şi îl trase de mână.

– Haid' odată, zise ea, murim de foame. Am luat una din oale, am curăţat-o şi am turnat fasolea în ea. Fiecare primeşte câteva linguri şi o bucată de pâine. Şi nu mă simt vinovată că vă mănânc mâncarea, pentru că am făcut mult mai mult efort decât în mod normal. Hai, întinde mâna.

Bond zâmbi la auzul glasului ei autoritar. Putea să-i distingă silueta în semiîntuneric. Capul părea să fie mai neted. Se întreba cum arăta părul ei când era pieptănat şi uscat. Cum arătau, oare, hainele curate pe corpul ei frumos? Şi-o putea închipui traversând grădina din Beau Desert. Ar fi Rățuşca cea Urâtă

uimitor de frumoasă, răpitoare. De ce nu își îndreptase niciodată nasul spart? Era o operație simplă. Atunci ar putea fi cea mai frumoasă fată din Jamaica.

Simți atingerea ușoară a umărului ei. Bond desfăcu palma în poala fetei, iar ea o ridică și îi turnă fiertura rece de fasole.

Dintr-o dată, simți mireasma ei de animal sălbatic. Era atât de senzuală încât, pentru o clipă, fu cuprins de un fior și se sprijini ușor de ea, cu ochii închiși.

Fata râse scurt, un râs în care se putea simți timiditate, dar și mulțumire, tandrețe. Îi spuse mămos „Uite" și îi împinse înapoi mâna cu mâncare.

Capitolul 11

Printre trestiile străine

Trebuia să fie în jur de ora opt, gândi Bond. În afară de orăcăitul de fundal al broaştelor, totul era foarte liniştit. În colţul îndepărtat al luminişului putea să vadă conturul întunecat al siluetei lui Quarrel. Demonta şi ştergea puşca Remington, iar metalul clinchenea uşor

Reflectate printre tufe de la mare depărtare, luminile galbene ale guanerei trasau o cărare pe suprafaţa întunecată a lacului. Oribilul vânt nu bătea, iar peisajul odios era înecat în întuneric. Era răcoare. Hainele lui Bond se uscaseră pe el. Porţia de mâncare îi încălzise stomacul. Se simţea confortabil, moleşit şi împăcat. Mai era mult până mâine şi în afară de efortul fizic prelungit, nu se aştepta la alte probleme. Viaţa părea dintr-o dată uşoară şi plăcută.

Fata zăcea lângă el în sacul de dormit, întinsă pe spate, cu mâinile sub cap şi privirea pierdută printre stele. Faţa ei ovală, palidă, se distingea cu greu în întuneric.

– James, spuse ea. Mi-ai promis că-mi zici care-i treaba. Hai, te rog. Nu mă culc până nu-mi zici.

Bond râse.

– Îţi zic, dacă îmi zici şi tu. Vreau să ştiu care e treaba cu tine.

– Nu mă deranjază. N-am niciun secret. Dar mai întâi tu.

– Bine atunci. Bond se ghemui şi-şi propti bărbia de genunchi. Treaba stă în felul următor.

Sunt un fel de polițist. Sunt trimis de la Londra să investighez ciudățenii prin lume atunci când nu se ocupă nimeni de ele. Nu demult, unul din oamenii guvernatorului din Kingston, un tip pe nume Strangways, a dispărut. Secretara lui, care era o fată frumușică, a dispărut și ea. Majoritatea oamenilor au crezut că au fugit împreună. Eu nu. Eu...

Bond îi expuse povestea în termeni simpli, cine erau oamenii buni și cine erau oamenii răi, ca într-o aventură scoasă dintr-o carte.

– Înțelegi Honey? E doar o chestiune de a ajunge înapoi în Jamaica mâine noapte, toți trei în canoe, și guvernatorul o să asculte ce avem de zis și o să trimită o grămadă de soldați după chinezul ăsta, ca să dea niște explicații. Bănuiesc că vor vrea să-l bage la închisoare. Și el știe asta și de-asta încearcă să ne pună bețe-n roate. Asta-i tot. Acum e rândul tău, încheie el.

– Se pare că ai o viață foarte palpitantă, zise fata. Nu prea cred că soției tale îi place să fii așa mult plecat. Nu-și face griji pentru tine?

– Nu sunt casătorit. Singurii oameni care își fac griji pentru mine sunt cei de la compania de asigurări.

– Dar presupun că ai relații, adăugă ea curioasă.

– Nu de lungă durată.

– Oh!

Urmă o pauză. Quarrel se apropie de ei.

– Șefu', stau io de gardă primu', dacă vreț'. O să fiu în capăt. Mă-ntorc io să vă chem pe la miezu' nopții și rămâneț' pân' pe la cinci, pormă pornim toț'. Tre' să fim departe de locu' ăsta pân' se luminează.

– Îmi convine, zise Bond. Trezește-mă dacă vezi ceva. Pușca e în regulă?

– Numa' bună, răspunse Quarrel încântat. Somn ușor, donșoară, adăugă el cu o urmă de ironie în glas și dispăru silențios în întuneric.

– Îmi place de Quarrel, zise fata. Rămase tăcută un moment, apoi continuă: Chiar vrei să ştii despre mine? Nu e ceva foarte palpitant.

– Sigur că vreau să ştiu. Spune-mi tot.

– Nu e mai nimic de spus. Ai putea să-mi povesteşti toată viaţa pe spatele unei cărţi poştale. În primul rând, n-am ieşit niciodată din Jamaica. Toată viaţa mi-am petrecut-o într-un loc pe nume Beau Desert pe Coasta de Nord, lângă Morgan's Harbour.

Bond râse.

– Ce chestie. Şi eu la fel. Cel puţin pentru moment. Nu te-am observat. Stai într-un copac?

– Ah, presupun că ai închiriat casa de pe plajă. Nu mă apropii niciodată de locul ăla. Locuiesc la conac.

– Dar n-a mai rămas nimic din el. E o ruină în mijlocul câmpului de trestie de zahăr.

– Stau în pivniţă de când aveam cinci ani. Atunci a ars conacul şi părinţii mei au murit în incendiu. Nu-i mai ţin minte deloc, aşa că nu trebuie să-ţi pară rău. La început am stat acolo cu bona mea negresă. Dar de cinci ani stau singură.

– Doamne! Bond era şocat. Dar nu a fost nimeni să aibă grijă de tine? Părinţii tăi nu ţi-au lăsat niciun ban?

– Absolut nimic.

Nu se simţea vreo urmă de amărăciune în vocea fetei – poate doar mândrie.

– Vezi tu, familia Rider a fost una din vechile familii jamaicane. Primul Rider care a sosit în Jamaica primise pământurile din Beau Desert de la Cromwell, ca răsplată pentru că semnase condamnarea la moarte a Regelui Carol[1]. El a construit conacul şi a pus bazele familiei acolo. Dar apoi industria de zahăr s-a prăbuşit, presupun că nici locul nu a fost bine administrat şi tot ce a

[1] Regele Carol I al Angliei (1600-1649), executat din ordinul lui Oliver Cromwell (*n.trad.*).

mai moştenit tatăl meu au fost datoriile – ipoteci şi tot. Apoi, când tata şi mama au murit, proprietatea a fost vândută. Nu am suferit. Eram prea mică. Nanny a fost extraordinară. A vrut să mă ia în grijă mai multă lume, pastorul, cei de la stat, dar Nanny a adunat bucăţile de mobilă rămase şi ne-am aciuit printre ruine. După un timp nu a mai venit nimeni să întrebe de noi. Din când în când, Nanny găsea de lucru ca spălătoreasă sau croitoreasă prin sat şi cultiva banane, nu multe, iar lângă casa veche era şi un arbore de pâine. Am mâncat ce se mănâncă prin Jamaica. Iar peste tot în jur era zahăr şi în fiecare zi pescuiam cu un năvod încropit. Ne-am descurcat. Aveam destule de mâncat. Cumva, m-a învăţat să scriu şi să citesc. Rămăseseră câteva cărţi vechi după incendiu. Era şi o enciclopedie. Am deschis-o la litera A când aveam în jur de opt ani. Am ajuns pe la mijlocul lui T, spuse ea cu mândrie. Pun pariu că ştiu mult mai multe ca tine despre o grămadă de lucruri.

– Te cred. Bond era fascinat de imaginea unei fetiţe bălaie, zbânţuindu-se printre ruine, în timp ce o voce hotărâtă de negresă o striga să vină să-şi facă lecţiile, care probabil că erau o necunoscută la fel de mare şi pentru ea.

– Bona ta trebuie să fi fost o persoană minunată.

– Mi-a fost foarte dragă. Era o afirmaţie dureroasă. Am crezut că mor atunci când am rămas singură. Nu mi-a mai fost aşa de uşor pe urmă. Înainte, dusesem o viaţă de copil, apoi dintr-o dată a trebuit să cresc şi să fac totul singură. Şi au fost bărbaţi care au încercat să pună mâna pe mine, să mă rănească. Îmi ziceau că vor să facă dragoste cu mine. Tăcu. Eram frumuşică, pe vremea aia.

Bond îi spuse cât se poate de sincer:

– Eşti una din cele mai frumoase fete pe care le-am văzut.

– Cu nasul ăsta? Fii serios.

– Nici nu-ți dai seama.

Bond încerca să-şi găsească cuvintele, în aşa fel încât fata să îl creadă.

– Evident că se vede că ai nasul spart. Dar de azi dimineață, de abia l-am observat. Când te uiți la cineva, te uiți la ochi sau la gură. De acolo vine expresivitatea feței. Un nas spart contează la fel de puțin ca o ureche strâmbă. Nasul şi urechile sunt ca nişte bucăți de mobilă pe față. Unele sunt mai frumoase, altele mai urâte, dar nu sunt aşa de importante față de restul. Sunt doar o parte din fundal. Dacă ai avea un nas la fel de frumos ca celelalte trăsături ale tale, ai fi cea mai frumoasă fată din Jamaica.

– Vorbeşti serios? întrebă ea stăruitor. Crezi că aş putea fi frumoasă? Ştiu că nu sunt aşa de urâtă, dar când mă uit în oglindă tot ce văd e un nas spart. Sunt sigură că şi alți oameni, cum să le zic, oarecum diformi, pățesc la fel.

– Nu eşti diformă! îi zise Bond exasperat. Nu spune asemenea prostii. Şi ai putea oricum să ți-l îndrepți printr-o operație simplă. Ar trebui doar să te duci în America şi s-ar rezolva totul într-o săptămână.

Îi răspunse înfuriată:

– Şi cum crezi că aş putea eu să fac asta? Am în jur de cinşpe lire sub o piatră în pivnița unde locuiesc. Am trei fuste şi trei cămăşi, un cuțit şi un năvod. Ştiu şi eu de operațiile astea. S-a interesat doctorul din Port Maria pentru mine. E un om de treabă. A trimis o scrisoare în America. Ştii că m-ar costa în jur de cinci sute de lire, cu biletul până la New York şi şederea în spital şi tot.

Vocea ei părea complet lipsită de speranță.

– De unde îți închipui că aş putea să fac rost de atâția bani?

Bond se hotărâse deja în privința asta. Pentru moment, îi vorbi cu tandrețe:

– Presupun că există variante. Dar, în sfârşit, continuă povestea. E foarte palpitantă – mult

mai interesantă ca a mea. Ajunsesei la partea când murise Nanny. Ce s-a întâmplat pe urmă?

Fata reluă ezitant.

– E vina ta că m-ai întrerupt. Şi n-ar trebui să vorbeşti de lucruri pe care nu le înțelegi. Probabil că lumea îți spune că arăți bine. Bănuiesc că poți să cucereşti orice fată vrei. Închipuie-ți că n-ar mai fi aşa dacă te-ai uita cruciş sau dacă ai avea o buză de iepure sau ceva. De fapt, cred că o să mă duc la obeah[1] când ne întoarcem şi o să-l rog să te blesteme cu ceva de genul ăsta, glumi ea şi adăugă cu glas mic: Poate aşa o să avem mai multe în comun.

Bond se întinse înspre ea. Mâinile li se atinseră uşor.

– Am alte planuri, zise el. Dar hai. Vreau să aud restul poveştii.

– Ei bine, suspină fata, trebuie să revin la ceva. Vezi tu, întreaga proprietate e un câmp de trestie de zahăr şi casa e în mijloc. Cam de două ori pe an, trestiile sunt secerate şi trimise la moară. Şi când se întâmplă asta toate animalele şi insectele de pe câmp intră în panică şi multe din culcuşurile lor sunt distruse, iar ele mor. La seceriş unele dintre ele se ascundeau de obicei printre ruinele casei. Nanny era îngrozită de ele, de manguste şi de şerpi, de scorpioni şi multe altele, dar eu am aranjat câteva cămăruțe în pivniță ca un fel de adăposturi pentru ele. Nu mi-era frică şi nu m-au atacat niciodată. Cred că înțelegeau că aveam grijă de ele. Probabil că le-au spus prietenilor lor pentru că după un timp se obişnuiseră să se adune în camere şi să stea acolo până când începea să crească trestia nouă la loc. Pe urmă plecau toate şi se întorceau pe câmp. Le dădeam ce puteam de mâncare când stăteau la noi şi se purtau foarte frumos, atâta că mirosea un pic şi se mai certau între ele. Dar toate s-au îmblânzit

[1] Denumire caraibeană pentru vraci (*n.trad.*).

în preajma mea, şi puii la fel, şi puteam face ce voiam cu ele. Bineînţeles că secerătorii au aflat de asta şi m-au văzut cum umblau cu şerpi încolăciţi de gât şi le-a fost frică de mine, au crezut că sunt obeah. Aşa că ne-au lăsat de tot în pace.

Urmă o pauză.

– Aşa am aflat multe despre animale şi insecte. Petreceam mult timp şi pe lângă mare, am aflat şi de lumea de acolo. Dacă ştii ce le place să mănânce şi de ce se tem, şi petreci tot timpul cu ei o să poţi să-ţi faci mulţi prieteni. Se uită la Bond. Pierzi multe neştiind despre chestiile astea.

– Mă tem că da, zise el sincer. Bănuiesc că sunt multe mai cumsecade şi mai interesante ca oamenii.

– N-aş putea să-ţi zic, răspunse gânditor fata. Nu ştiu prea mulţi oameni. Majoritatea celor pe care i-am cunoscut au fost plini de ură. Dar presupun că şi ei pot fi interesanţi. Tăcu. Nu m-am gândit niciodată că ar putea să-mi placă, cum îmi plac animalele. În afară de Nanny, bineînţeles. Până când... Se opri, râzând timid. În sfârşit, am trăit fericite până când am împlinit cincisprezece ani şi Nanny a murit, iar apoi totul a fost mai dificit. Era un tip, Mander. Un tip groaznic. Era supraveghetorul alb angajat de proprietari. Tot venea la mine. Voia să mă mut cu el lângă Port Maria. Îl uram şi, de obicei, mă ascundeam când îl auzeam venind călare printre trestii. Într-o noapte a venit pe jos şi nu l-am auzit. Era beat. A coborât în pivniţă şi ne-am certat pentru că nu voiam să fac cum voia el. Ştii de ce e în stare un bărbat nebun după o femeie.

– Da...

– Am încercat să-l omor cu cuţitul, dar era mult mai puternic, mi-a tras una cât de tare a putut şi mi-a spart nasu'. Mi-am pierdut cunoştinţa şi apoi cred că mi-a făcut ceva. De fapt ştiu că mi-a făcut ceva. A doua zi am vrut să mă sinucid

când mi-am văzut fața și mi-am dat seama ce mi-a făcut. Credeam că am rămas însărcinată. M-aș fi sinucis sigur dacă aș fi făcut un copil cu omul ăla. În sfârșit, nu a fost cazul. M-am dus la doctor și a făcut ce-a putut cu nasul și nu mi-a cerut niciun ban. Nu i-am zis și restul poveștii. Mi-era prea rușine. Tipul nu s-a mai întors. Am așteptat și nu am făcut nimic până la următorul seceriș. Aveam un plan. Așteptam să vină în casă văduvele negre, la adăpost. Și într-o zi au venit. Am prins cea mai mare femelă și am închis-o într-o cutie fără mâncare. Femelele sunt alea periculoase. Apoi am așteptat o noapte întunecată, fără lună. Am luat cutia cu păianjenul și m-am dus la casa lui. Era întuneric beznă afară și mi-era frică să nu dau de câinii de pază pe drum, dar nu am văzut niciunul. Am așteptat în grădină, printre tufe, să văd când se duce la culcare. Pe urmă m-am suit într-un copac și am sărit la el în balcon. Am așteptam până l-am auzit sforăind și m-am strecurat pe fereastră. Dormea gol pe pat, sub plasa de țânțari. Am ridicat o margine, am deschis cutia și am scuturat păianjenul pe pieptul lui. Apoi am plecat și am venit acasă.

– Doamne sfinte! exclamă Bond admirativ. Ce s-a întâmplat cu el?

Răspunse încântată:

– A murit după o săptămână. Cred că s-a chinuit îngrozitor. Sunt oribile muşcăturile astea, știi? Vracii zic că nu se compară cu nimic. Apoi tăcu.

Văzând că Bond nu spune nimic, îl întrebă tulburată:

– Crezi că am facut ceva rău, nu-i așa?

– Nu e ceva cu care ar trebui să te obișnuiești, răspunse Bond calm. Dar nu cred că aș putea să te învinuiesc în situația asta. Ce s-a întâmplat pe urmă?

– Pe urmă... mi-am văzut din nou de viață. Vocea ei devenea tot mai exactă. Trebuia să am

grijă să fac rost de mâncare şi, desigur, voiam foarte mult să strâng bani pentru operaţia la nas. Continuă pe un ton persuasiv: chiar era un nas destul de frumos înainte. Crezi că doctorii ar putea să-l facă aşa cum era?

– Pot să-i facă ce formă vrei tu, zise Bond cu certitudine. Cum te-ai apucat să strângi bani?

– Citisem în enciclopedie că sunt oameni care colecţionează scoici. Poţi să vinzi scoici rare. Am vorbit cu învăţătorul din sat, bineînţeles, fără să-i spun de secretul meu, şi a aflat că există o revistă americană, *Nautilus*, petru colecţionarii de scoici. Aveam fix cât trebuia ca să mă abonez la ea şi am început să caut scoici pentru anunţurile din revistă. I-am scris unui comerciant din Miami şi a început să cumpere de la mine. Era grozav! Bineînţeles, am făcut o grămadă de greşeli la început. Credeam că oamenii vor să cumpere cele mai frumoase scoici, dar nu e aşa. De cele mai multe ori le vor pe cele mai urâte. Şi apoi, când am găsit scoici rare le-am curăţat şi le-am şlefuit să arate mai bine. Mare greşeală. Vor scoicile exact cum sunt culese din mare, cu animalul înăuntru cu tot. Aşa că am luat nişte formol de la doctor, pentru scoicile vii, ca să nu mai miroasă urât şi le-am trimis la omul ăsta din Miami. Am început să mă prind abia acum vreun an şi am strâns deja cincisprezece lire. Mă lămurisem ce voiau, şi, cu noroc, aş fi făcut cam cincizeci de lire pe an. Iar în zece ani aş fi putut să mă duc în America să mă operez. Dar apoi, chicoti încântată, am avut un mare noroc. M-am dus pe Crab Key. Mai fusesem aici, dar înainte de Crăciun am găsit scoicile astea mov. Nu păreau cine ştie ce. Am trimis totuşi una la Miami şi tipul mi-a scris imediat că ar putea să cumpere oricâte am la cinci dolari bucata, scoica întreagă. Mi-a zis că trebuie să păstrez secret locul de unde am luat, pentru că altfel, o să avem „concurenţă" şi preţul ar scădea. E ca şi cum aş avea

propria mină de aur. Acum aş putea să strâng banii în cinci ani. De-asta mi-ai părut aşa suspect când te-am văzut pe plaja mea. Credeam că veneai după scoicile mele.

– Şi tu m-ai cam şocat. Am crezut că eşti prietena lui Doctor No.

– Mulţumesc de compliment.

– Şi după ce o să-ţi faci operaţia, ce o să faci atunci? Nu poţi să rămâi singură într-o pivniţă toată viaţa.

– M-am gândit să mă fac damă de companie. Rosti cuvintele de parcă ar fi spus asistentă medicală sau secretară.

– Oh, ce înţelegi prin asta?

Poate auzise expresia şi nu ştia ce însemnă.

– O fată din aia care are un apartament frumos şi haine drăguţe. Ştii tu, spuse ea pierzându-şi răbdarea. Oamenii le caută la telefon şi vin şi fac dragoste şi plătesc. Primesc o sută de dolari pe client, la New York. Acolo m-am gândit că o să încep. Bineînţeles, recunoscu ea, ar trebui să cer mai puţin la început. Până mă perfecţionez. Cât plătiţi la cele fără experienţă?

Bond râse.

– Chiar nu mai ţin minte. A trecut ceva vreme de când am apelat la vreuna.

Suspină.

– Da, tu probabil poţi avea câte femei doreşti fără să plăteşti. Presupun că numai bărbaţii urâţi plătesc. Dar n-am ce-i face. Orice slujbă din oraşele mari cred că e îngrozitoare. Macar se câştigă mai bine ca damă de companie. Pe urmă aş putea să mă întorc în Jamaica şi să cumpăr Beau Desert. Aş fi suficient de bogată să-mi găsesc un soţ bun şi să fac copii. Acum că am găsit scoicile astea Venus am calculat că aş putea să mă întorc în Jamaica până să împlinesc treizeci de ani. N-ar fi minunat?

– Îmi place ultima parte a planului. Dar nu sunt prea sigur de prima. În sfârşit, cum de ai

aflat de damele astea de companie? Erau la litera D în enciclopedie?

– Bine înțeles că nu. Fii serios. A fost un scandal mare cu ele în New York acum vreo doi ani. Un tip cu bani pe nume Jelke întreținea o grămadă de fete. Au scris mult în *Gleaner*. Au scris şi de prețuri şi de tot. Oricum sunt câteva mii de fete din astea în Kingston, dar nu sunt aşa pricepute. Iau numai în jur de cinci şilingi şi n-au unde să meargă cu clienții decât prin tufişuri. Nanny mi-a zis de ele. Mi-a zis să nu ajung ca ele pentru că o să fiu foarte amărâtă. Înțeleg că pentru cinci şilingi, dar pentru o sută de dolari...!

– Nu i-ai păstra tu pe toți, spuse Bond. Ar trebui să ai un manager care să-ți facă rost de clienți şi ar trebui să mituieşti polițiştii ca să te lase în pace. Şi ai putea ajunge foarte uşor la închisoare, dacă se întâmplă ceva. Chiar nu cred că ți-ar plăcea aşa ceva. Uite ce, cu toate lucrurile pe care le ştii despre animale şi insecte ai putea să-ți găseşti o slujbă minunată la o grădină zoologică din America. Sau, de ce nu, la Institutul Jamaica? Sigur ți-ar plăcea mai mult. Şi ai avea tot atâtea şanse să găseşti un soț bun. Nu trebuie să te mai gândeşti că o să devii damă de companie. Ai un corp frumos. Păstrează-l pentru bărbații pe care îi iubeşti.

– Asta spun oamenii prin cărți, zise ea şovăielnic. Problema e că nu e niciun bărbat pe care aş putea să-l iubesc în Beau Desert. Continuă timid: eşti primul englez cu care am vorbit vreodată. Mi-a plăcut de tine de la început. Nu mă deranjează să-ți spun lucrurile astea. Probabil că sunt mulți alți oameni de care mi-ar plăcea, dacă aş putea să scap.

– Sigur că sunt. O grămadă. Iar tu eşti o fată minunată. Mi-am dat seama din prima clipă când te-am văzut.

– Vrei să zici, când m-ai văzut din spate.

Vocea părea mai somnoroasă, dar şi foarte senzuală.

Bond râse.

– Da, un spate minunat. Dar şi cealaltă parte este minunată.

Tresăltă la amintirea trupului ei. Brusc, îi spuse:

– Acuma haide, Honey. Ar fi cazul să dormim. O să avem tot timpul să povestim când ne întoarcem în Jamaica.

– Sigur? spuse ea moţăind. Promiţi?

– Promit.

O auzi răsucindu-se în sacul de dormit. Se uită înspre ea. Cu greu distingea profilul palid din dreptul lui. Suspină adânc, ca un copil gata să adoarmă.

În jurul lor era linişte. Se făcea tot mai frig. Bond îşi lăsă capul pe genunchi. Ştia că nu avea rost să încerce să adoarmă. Mintea îi era îmbătată de memoria zilei care trecuse şi de această Fată-Tarzan care intrase în viaţa lui. Era ca şi cum s-ar fi legat de el un animal frumos. Nu putea rupe legăturile până ce nu îi rezolva toate problemele. Simţea asta. Bineînţeles, nu îi stătea aproape nimic în cale. Putea rezolva operaţia şi, cu ajutorul unor prieteni, chiar şi o slujbă decentă şi o casă pentru ea. Avea suficienţi bani. I-ar cumpăra rochii, i-ar aranja părul, ar ajuta-o să se pună pe picioare în lumea cea mare. Ar fi drăguţ. Dar cum rămânea cu celelalte sentimente? Cum rămânea cu atracţia fizică pe care o simţea faţă de ea? Nu putea face dragoste cu un copil. Dar era oare un copil? Trupul şi personalitatea ei nu aveau nimic copilăresc. Era o femeie în toată regula, foarte inteligentă în felul ei şi mult mai capabilă de a-şi purta singură de grijă faţă de orice altă fată pe care o cunoscuse Bond.

Simţi cum e tras uşor de mânecă, iar şirul gândurilor se întrerupse. Se auzi glasul ei mic:

– De ce nu dormi? Ţi-e frig?

– Nu, mi-e bine.

– E cald şi moale în sacul de dormit. Nu vrei să vii lângă mine? E destul loc.

– Nu, mersi, Honey. Chiar mi-e bine.

Urmă o pauză, apoi, aproape şoptit:

– Dacă te gândeşti că... adică – nu trebuie să faci dragoste cu mine... Am putea adormi pe o parte, ştii tu, ca două linguri.

– Honey, draga mea, culcă-te. Ar fi minunat, dar nu în seara asta. Oricum trebuie să schimb garda cu Quarrel în curând.

– Da, înțeleg. Vocea părea dezamăgită. Poate când ne întoarcem în Jamaica.

– Poate.

– Promiți? Nu mă culc până nu promiți.

Bond răspunse cu disperare:

– Normal că promit. Acuma culcă-te, Honeychile.

Vocea şopti triumfător:

– Acum îmi eşti dator. Mi-ai promis. Noapte bună, dragul meu James.

– Noapte bună, draga mea Honey.

Capitolul 12

Arătarea

Mâna de pe umărul lui Bond îl zgâlțâi insistent. Imediat, sări în picioare.

– Vine ceva pe apă, şefu'! E dragonu' sigur! şopti Quarrel înspăimântat.

Honey se trezi. Întrebă neliniştită:

– Ce s-a întâplat?

– Stai aici, Honey! Nu te mişca. Vin imediat, zise Bond, apoi străpunse tufişurile şi traversă în fugă, cot la cot cu Quarrel, cei douăzeci de metri până la capătul fâşiei de nisip.

Se ascunseră printre tufele de la marginea apei. Bond despărți frunzişul cu mâna şi aruncă o privire.

Ce era exact? La aproape un kilometru depărtare, înainta pe apă o arătare amorfă, cu ochi roşu-aprins şi pupile negre. Între ochi părea să aibă o gură care sufla flăcări albastre lungi, unduitoare. Strălucirea gri a stelelor dezvăluia un cap în formă de cupolă, încadrat de două aripi scurte, ca de liliac. Arătarea scotea un geamăt prelung, suprapus unui alt zgomot – o bufnitură gravă, ritmică. Părea să se îndrepte înspre ei cu o viteză de cincispreze kilometri la oră, formând un jet spumos de apă.

– Doamne, şefu'! Ce-i drăcovenia asta? şopti Quarrel.

Bond se ridică. Răspunse scurt:

– Nu ştiu exact. Un fel de tractor, modificat s-arate înfricoşător. Merge pe un motor diesel,

așa că poți să uiți de dragon. Acum să vedem. Bond vorbea mai mult pentru el. N-are rost să fugim. Chestia asta e prea rapidă și știm că poate să meargă peste mangrove și mlaștină. Trebuie să-i facem față aici. Care ar fi punctele slabe? Piloții. Bineînțeles, o să aibă echipament de protecție. Nu știm exact ce. Quarrel, începe să tragi în cupola de deasupra când ajunge la două sute de metri. Țintești cu grijă și tragi încontinuu. Eu o să încerc să nimeresc farurile când ajunge la cincizeci de metri. Nu merge pe șenile. Trebuie să aibă un fel de roți, roți de avion probabil. O să-ncerc să le nimeresc. Rămâi aici. Mă duc mai încolo. S-ar putea să riposteze și trebuie să ținem gloanțele departe de față. OK? Bond îl bătu pe umăr. Nu-ți face griji. Uită de dragoni. E doar o mașinărie de-a lui Doctor No. O să omorâm piloții și ne întoarcem cu ea până pe coastă. Ne scutește de-un efort, nu?

Quarrel râse ușor.

– Bine, șefu'. Cum ziceț'. Da' sper că Ăl de Sus știe și el că nu-i dragon!

Bond se făcu nevăzut printre tufișuri. Își croi drum până când găsi un loc bun din care putea ținti. Strigă încet:

– Honey!

– Da, James, veni răspunsul din apropiere. I se putea citi ușurarea din glas.

– Fă o groapă în nisip ca pe plajă. Caută cele mai groase rădăcini. Ghemuiește-te acolo și nu te mișca. S-ar putea să tragă. Nu-ți face griji, că nu-i niciun dragon. E doar o mașinărie pictată, o pilotează oamenii lui Doctor No. Nu-ți fie frică. Sunt prin preajmă.

– Bine, James. Ai grijă! Vocea părea înspăimântată.

Bond se lăsă pe un genunchi în frunziș și își fixă privirea în depărtare.

Acum arătarea era la doar vreo trei sute de metri distanță, iar lumina farurilor se reflecta

pe nisip. Încă împrăştia flăcări albastre în jur. Ţâşneau dintr-o ţeavă lungă camuflată de o gură căscată ameninţător, conturată cu auriu, în formă de bot de dragon. Un aruncător de flăcări! Asta explică şi tufişurile arse şi povestea îngrijitorilor. Flăcările albastre ieşeau probabil dintr-un fel de cameră de ardere[1]. Părea să fie reglat la nivel mediu. Oare ce rază putea atinge atunci când dădeau drumul la compresie?

Bond se simţi nevoit să recunoască că era o arătare înspăimântătoare, aşa cum o vedea gemând din ce în ce mai aproape prin apa mică. Fusese în mod evident concepută pentru a înfricoşa. L-ar fi speriat şi pe el dacă nu ar fi auzit torsul binecunoscut de motor. Nişte intruşi din părţile locului nu ar avea nicio şansă împotriva ei, dar oare cât era de vulnerabilă în faţa unor oameni calmi şi înarmaţi?

Răspunsul veni imediat. Se auzi bubuitura puştii lui Quarrel. Din dreptul cupolei se sări cu un clinchet metalic o scânteie. Quarrel mai trase încă o dată, apoi urmă o rafală. Gloanţele ricoşau fără niciun efect în cabină. Nu părea să încetinească deloc. Avansa în continuare, părând să caute sursa focurilor de armă. Bond îşi potrivi pistolul Smith & Wesson şi ţinţi cu grijă. Bufnitura puternică a armei acoperi huruitul puştii Remington. Nimerise unul dintre faruri, imediat se stinse. Mai trase încă de patru ori înspre celălalt şi reuşi abia cu al cincilea cartuş, ultimul din cilindru. Arătarea nu părea să fie afectată. Mergea direct înspre ascunzătoarea lui Quarrel. Bond încărcă arma şi începu să tragă în roţile imense de sub falsele aripi aurii. Era la doar treizeci de metri şi putea să jure că nimerise roata din dreptul lui de mai multe ori. Nu avea niciun efect. Cauciuc masiv? Bond fu cuprins de un prim fior de spaimă.

[1] Camera în care se produce arderea combustibilului într-un motor (*n.trad.*).

Reîncărcă. Oare era mai vulnerabilă din spate? Să se repeadă prin apă şi să încerce să se urce la bord? Făcu un pas înainte în frunziş. Apoi rămase blocat, complet paralizat.

Din ţeava de evacuare ţâşnise brusc o flacără cu vârful galben, în direcţia ascunzătorii lui Quarrel. Focul cuprinse imediat tufele din dreapta lui Bond, iar noaptea fu străpunsă de un urlet inuman. Mulţumită de rezultat, limba mistuitoare fu înghiţită la loc. Arătarea să răsuci în jurul axei sale, apoi se opri. Gaura albastră de foc era acum îndreptată înspre Bond.

Bond rămase nemişcat, aşteptându-şi cumplitul sfârşit. Privi fălcile albstre ale morţii şi recunoscu filamentul roşu al aruncătorului de flăcări undeva în fundul tubului. Se gândi la trupul neînsufleţit al lui Quarrel – pentru că nu se mai putea gândi la Quarrel – şi îşi imagină silueta carbonizată, fumegândă, întinsă pe nisipul topit. Imediat şi el se va aprinde ca o torţă. Îi va smulge acel unic ţipăt, iar mâinile, picioarele, vor lua poziţia tragică de dans ca toate trupurile arse. Apoi va veni rândul lui Honey. Doamne, în ce îi băgase! Cum de fusese atât de nebun încât să-l provoace pe omul ăsta cu armele lui devastatoare? De ce ignorase averismentul care plutise în jurul lui peste tot în Jamaica? Bond strânse din dinţi. Mai repede, nenorociţilor. Ce-aşteptaţi?

Dintr-o dată, trâmbiţă un megafon. Vocea răsună metalic:

– Ieşi afară, englezoiule. Cu păpuşă cu tot. Mai repede sau vă prăjim pe-amândoi ca pe amicul vostru!

Pentru a se face mai bine înţeles, din ţeavă ţâşni un jet scurt de flăcări. Bond făcu un pas înapoi pentru a se feri de căldura insuportabilă. Simţi trupul fetei în spatele lui.

– N-am putut să mai stau acolo! N-am putut să mai stau! se auzi vocea ei isterică.

– Nu-i nimic Honey, rămâi în spatele meu, spuse Bond.

Se hotărâse. Nu avea de ales. Chiar dacă avea să moară mai târziu, nu putea fi o moarte mai rea ca aceasta. Bond o apucă pe Honey de mână şi o trase după el. Păşiră amândoi afară din tufişuri.

Vocea trâmbiță din nou.

– Opreşte-te acolo. Aşa băiate. Aruncă pistolul ăla de jucărie. Fără şmecherii, sau vă mănâncă crabii la micul dejun.

Bond lăsă arma din mână. S-a zis şi cu Smith & Wesson. Beretta ar fi avut aceeaşi soartă în situația asta. Fata izbucni în plâns. Bond o strânse de mână.

– Rezistă, Honey, zise el. O să ieşim cumva din asta. Bond zâmbi amar, la auzul minciunii care ieşise pe gura lui.

O uşă metalică se deschise cu zgomot. Din spatele cupolei coborî un om şi porni înspre ei prin apă. Era înarmat. Ocoli raza de acțiune a aruncătorului. Flacăra albastră pâlpâia, luminându-i fața transpirată. Era un chinez negru, un tip solid, la bustul gol. Bălăngănea ceva în mâna stângă. Când ajunse mai aproape, Bond observă că erau nişte cătuşe.

Omul se opri la câțiva metri.

– Întindeți mâinile. Încheieturile împreunate. Apoi veniți înspre mine. Întâi tu, englezoiule. Încet sau te trezeşti cu un buric în plus.

Bond făcu aşa cum i se spuse. Când ajunse lângă el, bărbatul îşi luă pistolul în dinți şi prinse cătuşele de încheiturile lui Bond. Bond îl privi în față, în lumina flăcărilor albastre părea să aibă o culoare plumburie. Avea un chip brutal, încruntat. Îi zâmbea disprețuitor.

– Fraiere, zise bărbatul.

Bond se întoarse cu spatele la el şi se îndepărtă. Voia să vadă trupul neînsuflețit al lui Quarrel. Trebuia să-şi ia rămas bun. Se auzi explozia

unei împuşcături. Un glonț răscoli nisipul foarte aproape de el. Bond se opri şi se întoarse încet.

– Nu vă agitați, zise el. Vreau doar să arunc o privire la cel pe care tocmai l-ați ucis şi pe urmă mă întorc.

Bărbatul lăsă arma jos. Râse grosolan.

– Bine. Distracție plăcută. Scuze că n-am adus coroane de flori. Să te întorci repede că altfel prăjim păpuşica. Două minute.

Bond merse înspre tufişurile fumegânde. Se uită în jos şi se cutremură. Da, era exact cum îşi închipuise. Mai rău, de fapt. Spuse încet:

– Iartă-mă, Quarrel.

Scobi cu piciorul în pământ şi adună în mâinile încătuşate un pumn de nisip pe care îl împrăştie peste ce-i mai rămăsese din ochi. Apoi se întoarse încet lângă Honey.

Bărbatul le făcu semn cu arma să avanseze. Merseră toți trei în spatele maşinăriei. Avea o uşă mică patrată. Se auzi o voce dinăuntru,

– Intrați şi aşezați-vă pe podea. Nu atingeți nimic sau vă rupem degetele.

Se înghesuiră în cabina de metal. Era loc doar cât să stea chirciți. Bărbatul cu arma întră în urma lor şi trânti uşa. Aprinse o lumină şi se aşează într-un scaun tractabil de metal, lângă pilot.

– OK, Sam. Hai să mergem. Poți să stingi aruncătorul. E destulă lumină afară cât să ne descurcăm.

Un rând de butoane şi manete era aliniat pe panoul de control. Pilotul împinse câteva dintre ele. Băgă maşinăria în viteză şi îşi fixă privirea pe mica despărțitură din peretele metalic din fața lui. Bond simți cum maşinăria se întoarce. Apoi se auzi pulsul accelerat al motorului şi porniră.

Fata se sprijinea cu un umăr de el.

– Unde ne duc? şopti ea tremurat.

Bond întoarse capul spre ea. Îi vedea pentru prima dată părul uscat. Acum era încâlcit de la somn, dar şuvițele nu mai arătau ca nişte cozi

de şobolan. Atârna drept până pe umeri, apoi se ondula uşor spre interior. Era cea mai palidă nuanţă de blond cenuşiu, cu străluciri aproape argintii la lumina becurilor. Pielea din jurul ochilor şi a gurii se albise de spaimă.

Bond ridică din umeri cu indiferenţă, cu toate că nu aşa simţea.

– Presupun că mergem la Doctor No. Nu-ţi face griji, Honey. Oamenii ăştia sunt nişte gangsteri mărunţi. Doctor No nu o să fie aşa. Când o să ne întâlnim cu el, să nu zici nimic, vorbesc eu pentru amândoi, spuse el. Şi se sprijini la rândul lui de umărul ei. Îmi place cum îţi aranjezi părul. Mă bucur că nu e tuns scurt.

Tensiunea de pe chipul fetei dispăru parţial.

– Cum poţi să te gândeşti la lucruri ca astea? îi zâmbi ea cu jumătate de gură. Mă bucur totuşi că-ţi place. Îl spăl cu ulei de cocos o dată pe săptămână. Gândindu-se la lucrurile mărunte din viaţa ei, ochii i se umplură de lacrimi. Şopti aproape numai pentru ea: o să încerc să fiu curajoasă. O să fie bine atâta timp cât o să fii tu cu mine.

Bond se trase mai aproape. Îşi duse mâinile încătuşate în dreptul ochilor şi se uită cu atenţie. Era un model de cătuşe de poliţie din America. Îşi încordă mâna stângă, care era mai subţire, şi încercă să o strecoare prin inelul de oţel. Cu toate că era transpirat, nu avea niciun efect. Degeaba.

Cei doi bărbaţi stăteau în scaunele lor metalice, cu spatele la ei, complet indiferenţi. Ştiau că totul era sub control. Bond nu avea cum să le creeze probleme. Bond nu se putea ridica în picioare pentru a aduna suficientă forţă în braţe, în aşa fel încât să îi lovească în cap, din spate, cu cătuşele. Dacă prin absurd Bond ar fi reuşit să deschidă chepengul şi să sară în apă, unde ar fi putut ajunge? Ar simţi imediat curentul rece în spate, ar opri şi s-ar întoarce să-l prindă din nou sau să-l pârjolească. Bond era deranjat de faptul că nici măcar nu se sinchiseau să se uite la el, ştiind că

sunt complet stăpâni pe situație. De asemenea, nu îi plăcea ideea că bărbații aceştia erau suficient de inteligenți încât să-şi dea seama că el nu reprezenta niciun pericol. Alții mai proşti l-ar fi păzit cu o armă, l-ar fi imobilizat şi pe el şi pe fată cum ar fi putut, i-ar fi lovit, posibil, făcându-i să îşi piardă cunoştința. Dar aceştia doi ştiau ce aveau de făcut. Erau profesionişti, sau fuseseră pregătiți special.

Cei doi nu vorbeau între ei. Nu trăncăneau agitați despre cât de deştepți fuseseră ei, despre locul în care mergeau, sau despre cât de obosiți erau. Pilotau maşinăria în linişte, eficient, ducându-şi misiunea la capăt.

Bond tot nu ştia ce anume era ciudățenia. Sub vopseaua neagră şi aurie, şi restul brizbrizurilor, părea să fie un fel de tractor, dar unul de care nu mai văzuse şi nu mai auzise niciodată. Roțile, cu anvelopele mari erau aproape de două ori cât el ca înălțime. Fiind întuneric, nu văzuse nici un nume de firmă pe anvelope, dar în mod sigur erau din cauciuc solid sau poros. La spate avea o rotiță în plus pentru stabilitate, iar pe ea fusese pictată o coadă de dragon cu negru şi auriu. Apărătoarele înalte luaseră forma unor aripi scurte în zbor. Un cap de dragon, din metal, fusese alipit radiatorului din față, iar farurile aveau în mijloc o pată neagră, în aşa fel încât să pară o pereche ochi. Acesta era întreg misterul. Cu excepția cupolei şi a aruncătorului de flăcări care fuseseră adăugate, era exact cum bănuise Bond, un tractor, modificat astfel încât să înspăimânte şi să ardă – deşi nu îşi putea explica de ce avea un aruncător de flăcări şi nu o mitralieră. În mod evident, era singurul vehicul care putea traversa toată insula. Roțile sale uriaşe puteau trece peste mangrove, prin mlaştini şi prin lac. Ar fi putut trece şi peste piatra denivelată de coral din partea superioară a insulei, iar cum nu făcea decât ronduri de noapte, căldura din cabina metalică era tolerabilă.

Bond era impresionat. Întotdeauna era impresionat de profesionalism. Doctor No era clar un om care își dădea silința. În curând avea să îl cunoască. În curând avea să se confrunte cu secretul lui Doctor No. Şi apoi? Bond zâmbi amar numai pentru el. Nu ar avea cum să scape cu ceea ce aflase. Ar fi cu siguranță omorât, dacă nu ar reuşi să evadeze sau să-i convingă să îl elibereze. Cât despre fată? Ar putea oare să-i dovedească nevinovăția şi să fie cruțată? Posibil, dar nu ar lăsa-o să părăsească insula. Ar trebui să rămână aici pentru tot restul vieții, ca amanta sau soția unuia din bărbați, sau chiar a lui Doctor No, dacă o va plăcea.

Denivelările de sub roți întrerupseră şirul gândurilor lui Bond. Traversaseră lacul şi mergeau la deal, pe cărarea care ducea la barăci. Cabina se înclină, iar maşina porni în sus. În cinci minute aveau să fie acolo.

Copilotul se uită peste umăr la Bond şi la fată. Bond îi zâmbi voios.

– O să primeşti o medalie pentru asta.

Ochii oblici îl priviră impasibil. Buzele vinete, cărnoase luară forma unui rânjet mocnind de ură:

– Taci dracu' din gură. Bărbatul întoarse capul.

Fata se lipi de el

– De ce sunt atât de nesimțiți? şopti ea. De ce ne urăsc în halul ăsta?

Bond îi zâmbi.

– Probabil pentru că i-am făcut să se teamă de noi. Poate încă le e teamă. Pentru că noi nu părem să ne temem de ei. Aşa trebuie să rămânem.

Fata se ghemui şi mai mult la pieptul lui.

– O să încerc.

Acum panta devenea mai abruptă. O lumină gri răzbea prin fantele armurii. Soarele răsărea. Afară, începea încă o zi nesuferit de caldă, cu

acelaşi vânt oribil şi acelaşi miros de mlaştină. Bond se gândi la Quarrel, curajosul uriaş care nu mai apuca să o vadă, omul cu care ei ar fi trebuit să pornească acum prin desişul nesfârşit al mangrovelor. Îşi aduse aminte de asigurarea de viaţă. Quarrel îşi adulmecase moartea. Şi totuşi, l-a urmat pe Bond fără să clintească. Încrederea lui în Bond fusese mai puternică decât frica. Iar Bond îl dezamăgise. Oare şi fata va sfârşi aşa din cauza lui?

Pilotul apăsă un buton în bord. Din faţă se auzi un ţiuit scurt, ca o sirenă de poliţie. Se răsfrânse într-un geamăt slab. După un minut, maşinăria se opri, rămânând în repaos. Bărbatul apăsă un întrerupător şi luă în mână microfonul agăţat într-un cui lângă el. Vorbi la el, iar Bond putea auzi ecoul unui megafon de afară.

– OK, am prins englezoiul şi fata. Celălalt e mort. Asta-i tot. Deschide.

Bond auzi o poartă pe şine trasă la o parte. Pilotul apăsă ambreiajul şi înaintă câţiva metri, apoi se răsmase pe loc. Opri motorul. Cu un sunet metalic, chepengul se deschise. Un jet de aer proaspăt şi o baie de lumină invadară cabina. Bond fu apucat de mai multe mâini şi târât cu spatele pe o podea de ciment. Se ridică în picioare. Simţi ţeava unei arme în coastă.

– Rămâi pe loc. Fără şmecherii, se auzi o voce. Bond se uită înspre el. Era încă un chinez negru, de aceeaşi teapă cu ceilalţi.

Ochii galbeni îl examinară curios. Bond întoarse nepăsător capul. Un alt bărbat o ameninţa pe Honey cu arma.

– Lăsaţi-o pe fată în pace, spuse Bond aspru şi se duse lângă ea. Cei doi bărbaţi păreau surprinşi. Rămăseseră confuzi, cu armele în mână.

Bond privi în jur. Se aflau într-una din barăcile lungi pe care le zărise de pe malul râului. Era un garaj-atelier. „Dragonul" fusese parcat deasupra unei gropi în podea pentru inspecţia tehnică.

Pe una din bănci era un motor demontat. Tavanul era brăzdat de tuburi lungi de neon. În aer se simţea mirosul de ulei şi gaze de eşapament. Pilotul şi tovarăşul său examinară maşinăria, apoi se întoarseră agale printre ceilalţi.

– Am transmis mesajul, spuse un gardian. Ni s-a spus să-i ducem mai departe. A decurs totul bine?

Copilotul, care părea singurul superior prezent, îi răspunse:

– Sigur. Au tras un pic. Am rămas fără faruri. Poate nişte găuri în roţi. Anunţă-i pe băieţi – inspecţie completă. Îi duc eu p-ăştia doi şi pe urmă trag un pui de somn.

Se întoarse către Bond.

– OK, hai mişcă-te, spuse bărbatul, gesticulând înainte.

Bond îi răspunse:

– Mişcă-te tu. Ai grijă cum îmi vorbeşti. Şi spune-le maimuţelor alea să ia armele de pe noi. Poate descarcă vreunul din greşeală. Par suficient de proşti încât să li se întâmple asta.

Bărbatul se apropie. Ceilalţi trei veniră în spatele lui. Ura le sclipea în priviri. Conducătorul ridică pumnul strâns în dreptul nasului lui Bond. Se controla cu greu. Îi vorbi încordat:

– Uite ce-i domnu', câteodată suntem lăsaţi şi noi să participăm la distracţia de pe urmă. Nici nu ştii cât îmi doresc să fie una din dăţile alea. Odată, am prelungit-o o săptămână. Să dea dracu să pun mâna pe tine...

Se întrerupse. În ochi se citea cruzimea. Îşi întoarse privirea spre fată. Ochii bărbatului se transformaseră parcă în două guri hămesite. Îşi şterse mâinile de pantaloni. Vârful limbii se întrezări între buzele uşor despărţite.

– Ce ziceţi, băieţi? îi întrebă el pe ceilalţi.

Cei trei se uitau, de asemenea, la fată. Dădeau din cap fără să spună nimic, ca nişte copii în faţa unui pom de Crăciun.

Bond ar fi făcut orice să se repeadă la ei, să îi lovească peste față cu încheieturile încătușate, acceptând răzbunarea sângeroasă. Dacă nu era fata, ar fi făcut asta. Nu reușise decât să o înspăimânte prin cuvintele lui curajoase.

– Bine, bine. Voi sunteți patru, noi suntem doi și avem mâinile legate. Haideți. Nu o să vă facem nimic. Dar nu ne bruscați atâta. Doctor No s-ar putea să nu fie mulțumit, spuse Bond.

La auzul numelui, fețele li se schimbară. Trei perechi de ochi priviră înspre lider. Timp de un minut, acesta se uită suspicios la Bond, mirându-se, încercând parcă să-și închipuie cum ar fi putut Bond să-l aibă la mână pe șeful lui. Căută să răspundă, dar se răzgândi. Continuă cu jumătate de gură:

– OK, OK. Glumeam numa'. Se întoarse înspre ceilalți pentru confirmare. Nu-i așa?

– Așa! Da, da! Bombăniră ei neconvingător. Pe urmă se uitară în altă parte.

Lideru' zise scurt:

– Pe aici, domnule.

Porni înainte.

Bond o luă pe fată de mână și merseră după el. Era surprins să afle cât de mult cântărea numele lui Doctor No. Trebuia să țină minte asta, în caz că vor mai avea de a face cu personalul.

Bărbatul ajunse la o ușă de lemn în capătul barăcii. În dreptul ei era o sonerie. Apăsă butonul de două ori și așteptă. Se auzi un clic și ușa se deschise, dezvăluind un culoar în piatră, lung de vreo zece metri, cu un covor pe podea, la capătul căruia se afla o altă ușă, bej, mai elegantă.

Bărbatul păși la o parte.

– Fix înainte, domnule. Bateți la ușă. O să vă preia recepționista. Nu se simțea nicio urmă de ironie în vocea lui, iar ochii îi erau impasibili.

Bond o lăsă pe Honey să intre prima. Auzi ușa închizându-se în urma lor. Se opri și se uită în ochii fetei.

– Acum ce facem?

– Îmi place cum se simte covorul sub picioare, zâmbi ea temător.

Bond o apucă de încheietură. Merse înainte până în dreptul uşii bej şi ciocăni.

Uşa se deschise. Bond intră primul, urmat de fată. Nici nu simți când fata se ciocni de el. Rămăsese pur şi simplu blocat, holbându-se.

Capitolul 13

Închisoarea căptuşită în blănuri de nurcă

Sala de recepție părea decupată din birourile președintelui unei mari corporații americane, cu sediul într-un zgârie-nori din New York. Era o încăpere plăcut proporționată, peste treizeci de metri pătrați. Podeaua era acoperită de o mochetă roşie ca vinul, iar tavanul şi pereții fuseseră zugrăviți cenuşiu. Litografii color ale unor schițe cu balerine de Edgar Degas erau grupate din loc în loc pe pereți, iar mai multe lampadare înalte, moderne, cu abajururi elipsoide de mătase verde închis, asigurau iluminatul.

În dreapta lui Bond se afla un birou mare de mahon, învelit în piele verde, cu mobila de birou asortată şi un interfon extrem de sofisticat. Două scaune de epocă aşteptau primitor vizitatorii. În partea opusă a camerei era o masă lungă, îngustă, cu reviste împrăştiate, şi alte două scaune. Atât pe birou cât şi pe masă erau vaze înalte cu flori de hibiscus, proaspăt culese. Încăperea era aerisită, răcoroasă, iar în jur se simțea discret un parfum scump.

Înăuntru se aflau două femei. În spatele biroului, cu un stilou în mână deasupra unei foi imprimate, stătea o chinezoaică tânără, tunsă scurt, cu breton şi ochelari cu rame groase. Pe chip i se putea citi un zâmbet standard de recepționistă – ager, săritor şi curios.

Ținând ușa deschisă și așteptând ca ei să treacă pragul, era cea de a doua femeie, respectabilă, mai în vârstă, având probabil în jur de patruzeci și cinci de ani. Avea, de asemenea, trăsături chinezești. Înfățișarea ei, viguroasă, împlinită, competentă, era aproape excesiv de amabilă. Rama pince-nez-ului pătrățos strălucea în lumină, părând să reflecte dorința gazdei de a îi face să se simtă ca acasă.

Amândouă femeile erau îmbrăcate în haine albe, imaculate, cu ciorapi albi și pantofi albi din piele întoarsă, asemenea unor asistente din saloanele cosmetice de lux din Statele Unite. Aveau pielea lor fină și ușor incoloră și părea să nu fi văzut de mult lumina soarelui.

În timp ce Bond cuprindea cu privirea decorul, femeia de lângă ușă înșira urări convenționale de bun venit, ca și cum ar fi întâmpinat niște invitați prinși într-o furtună care întârziaseră la o petrecere.

– Dragii de voi. Nu știam când o să ajungeți. Ni s-a tot zis că sunteți pe drum. Mai întâi ieri la ceai, apoi la cină, apoi acum o jumătate de oră am auzit că o să ajungeți la timp pentru micul dejun. Cred că sunteți hămesiți. Haideți, ajutați-o pe Sora Rose să vă completeze formularele și apoi o să vă trimit direct în pat. Trebuie să fiți tare obosiți.

Trăncănind inofensiv în continuare, închise ușa și pofti înspre birou. Îi așeză pe cele două scaune și continuă să le vorbească.

– Eu sunt Sora Lili, iar ea este Sora Rose. Are doar câteva întrebări pentru voi. Acum, să vedem, doriți o țigară?

Scoase o tabacheră de piele. O deschise și o puse pe birou. Avea trei compartimente: Degetele ei mici indicau:

– Acestea sunt americane, acestea sunt Player, iar acestea turcești.

Bond întinse mâinile încătușate după o țigară turcească.

Sora Lily tresăltă îngrozită:

– O, Doamne. Părea sincer jenată. Soră Rose, aduceți cheia, repede. Am zis de nu știu câte ori că pacienții nu trebuie aduși așa. În glas i se putea citi aversiunea și nemulțumirea. Personalul extern, zău! Ar fi cazul să stea cineva de vorbă cu ei.

Sora Rose era la fel de revoltată. Imediat scormoni într-un sertar și îi înmână o cheie Sorei Lily, care, cu o gingășie maternă, îi descătușase pe amândoi și aruncă apoi cătușele în coșul de gunoi din spatele biroului, ca pe niște comprese murdare.

– Mulțumesc, spuse Bond, văzându-se incapabil de a reacționa altfel și nevoit să le facă jocul. Întinse mâna după o țigară și o aprinse. Întoarse privirea spre Honeychile Rider, care părea complet confuză, ținându-se strâns de brațele scanului. Bond îi zâmbi liniștitor.

– Acum, dacă puteți. Sora Rose se aplecă asupra unui lung formular imprimat pe hârtie de lux. Vă promit că o să fim gata cât se poate de repede. Numele dumneavoastră, domnule...

– Bryce, John Bryce.

Completă atent.

– Domiciliul permanent?

– Sediul Societății Zoologice Regale, Regent's Park, Londra, Anglia.

– Profesia.

– Ornitolog.

– Aoleu, zâmbi ea, arătându-și gropițele din colțul gurii, ați putea să-mi spuneți cum se scrie?

Bond se conformă.

– Mulțumesc foarte mult. Acum, ia să vedem, scopul vizitei?

– Păsări, zise Bond. Reprezint, de asemenea, Audubon Society din New York. Dumnealor au închiriat o parte din insulă.

– Așa, deci. Bond urmări stiloul notând exact ceea ce spusese. După ultimul cuvânt, Sora Rose închise delicat o paranteză.

– Iar, Sora Rose zâmbi politicos înspre Honeychile, soția dumneavoastră? Este şi ea interesată de păsări?

– Într-adevăr.

– Şi prenumele dumneaei?

– Honeychile.

Sora Rose părea încântată.

– Ce nume frumos! Îl scrise atent. Iar acum să-mi spuneți care este cea mai apropiată rudă şi cu asta am terminat.

Bond menționă numele adevărat al lui M ca cea mai apropiată rudă pentru amândoi. Îl descrise ca fiind „un unchi" şi preciză o adresă: „Director General, Universal Export, Regent's Park, Londra".

Sora Rose încheie şi spuse:

– Gata, am terminat. Vă mulțumesc foarte mult, domnule Bryce şi vă urez amândurora şedere plăcută.

– Mulțumim foarte mult. Va fi cu siguranță. Bond se ridică. Honeychile Rider îl urmă, fața ei era complet inexpresivă.

– Acum vă rog să veniți cu mine, dragilor, spuse Sora Lily. Merse înspre o uşă din perete şi se opri cu mâna pe clanța din sticlă şlefuită. Oh, Doamne, am uitat numerele camerelor dumnealor! Apartamentele Crem, nu-i aşa, Soră?

– Da, da. Paisprezece şi cinsprezece.

– Mulțumesc, draga mea. Iar acum urmați-mă, vă rog, spuse ea deschizând uşa. Mi-e teamă că o să avem ceva de mers.

Închise uşa după ei şi porni înainte.

– Doctorul a zis de multe ori că ar vrea să instaleze o scară din aceea automată, dar ştiți cum e când un om e ocupat, râse ea voios. Are atâtea altele pe cap.

– Da, îmi dau seama, zise Bond politicos.

Bond o luă pe Honey de mână şi amândoi urmară silueta mămoasă şi grijulie de-a lungul

unui coridor cu tavan înalt, lung de vreo sută de metri, ce părea să fie decorat în același stil cu sala de recepție și luminat din loc în loc de aplice discrete de lux.

Bond răspundea monosilabic la comentariile Sorei Lily, ciripite ocazional peste umăr. Nu-și putea scoate din minte circumstanțele neobișnuite ale întâmpinării lor. Era convins că cele două femei nu se prefăceau. Nu existase niciun cuvânt nela-locul lui. Totul era bineînțeles un fel de fațadă, dar una solidă, susținută meticulos de decor și distribuție. Lipsa de rezonanță a sălii de așteptare și a coridorului pe care avansau sugera că din baracă trecuseră în interiorul muntelui, iar acum mergeau la baza lui, posibil, înspre vest – spre fațada stâncoasă din capătul insulei. Nu se vedea nicio urmă de condens pe pereți, iar aerul era răcoros și proaspăt, o briză destul de puternică sufla înspre ei. Întreaga construcție părea foarte ingenioasă și costisitoare. Paloarea fețelor celor două sugera că își petreceau tot timpul aici. Din ceea ce spusese Sora Lily, putea deduce că ele făceau parte din personalul intern care nu avea nicio legătură cu trupele de voinici de afară, și, probabil, nici măcar nu își dădeau seama cel fel de oameni erau aceia.

Bond realiza că totul era grotesc, periculos de grotesc, pe măsură ce se apropiau de ușa din capătul coridorului, dar nu avea rost să se gândească prea mult la asta. Nu putea decât să urmărească replicile acestui scenariu elegant. Măcar era mai plăcut decât în culisele insulei, afară.

Ajunși în dreptul ușii, Sora Lily sună. Cineva îi aștepta. Ușa se deschise imediat. O chinezoaică încântătoare îmbrăcată într-un kimono mov înflorat îi întâmpină zâmbind, cu o plecăciune, după obiceiul asiatic.

– Iată-i în sfârșit, May! exclamă Sora Lily. Domnul și doamna Bryce. Și amândoi

extenuați, trebuie să-i ducem direct în camerele lor pentru micul dejun și odihnă.

Se întoarse spre Bond.

– Ea este May. O scumpete de fată. Se va ocupa de voi amândoi. Orice doriți, sunați după May. Este favorita tuturor pacienților noștri.

Pacienți, gândi Bond. Era a doua oară când folosea cuvântul. Zâmbi politicos înspre fată.

– Ne pare bine. Da, desigur, vrem amândoi să ajungem în camerele noastre.

May îi preluă zâmbind călduros.

– Sper că le veți găsi confortabile, domnule Bryce. Mi-am permis să comand micul dejun pentru dumneavoastră de cum am auzit că veniți. Așadar, să mergem, vorbi ea pe un ton languros, îmbietor.

Mai multe coridoare porneau de ambele părți ale liftului cu uși duble din fața lor. Fata îi conduse la dreapta. Bond și Honeychile o urmară, Sora Lily mergând în spatele lor.

Pe coridor erau uși numerotate. Acum decorul era roz deschis, cu o mochetă cenușie. Numerele de pe uși erau de oridinul zecilor. Coridorul se sfârși brusc cu două uși una lângă alta, 14 și 15. May deschise ușa cu numărul 14, iar ei o urmară înăuntru.

Era o cameră dublă încântătoare, decorată în stil Miami, cu pereți verde închis, podea lustruită de mahon, din loc în loc preșuri albe și mobilă din bambus atent finisată, a cărei tapițerie de creton ieșea în evidență prin trandafirii roșii pe fundalul alb. Existau alte două uși, una dădea într-o garderobă mult mai masculină, iar cealaltă într-o baie extrem de luxoasă, modernă, cu o cadă în podea și bideu.

May privi încrezător când la unul, când la altul.

Bond se întoarse spre Honeychile. Îi zâmbi.

– Pare foarte confortabil, nu-i așa, scumpo?

Fata mototolea tivul fustei între degete. Dădu din cap afirmativ, fără să se uite la el.

Cineva bătu sfios la uşă. O altă fată, la fel de drăguță ca May, intră încet, balansând o tavă încărcată într-o mână. O aşeză pe centrul mesei şi trase două scaune. Trase la o parte şervetul impecabil care acoperea farfuriile şi se strecură afară din cameră. În aer pătrunse mirosul delicios de slănină prăjită şi cafea.

May şi Sora Lily se retraseră înspre uşă. Femeia mai în vârstă se opri în prag.

– Iar acum vă lăsăm singuri, dragilor. Dacă aveți nevoie de ceva, nu trebuie decât să sunați. Soneriile sunt lângă pat. Şi, apropos, o să găsiți o grămadă de haine curate în dulap. Port chinezesc, însă, adăugă ea, scuzându-se. Sper că sunt măsura potrivită. Cei de la garderobă au primit măsurătorile abia ieri seară. Doctorul a dat ordine stricte să nu fiți deranjați. Va fi încântat dacă îl veți putea însoți la cină diseară.Vrea să vă rămână restul zilei pentru voi – să vă instalați aici, înțelegeți. Se opri şi privi de la unul la altul, zâmbind întrebător, să îi spun că...?

– Da, vă rog, zise Bond. Spuneți-i doctorului că ne va face plăcere să cinăm cu el.

– Oh, va fi atât de încântat.

Cu o ultimă urare, cele două femei se retraseră discret şi închiseră uşa după ele.

Bond se întoarse spre Honeychile. Părea jenată. Îi evita privirile. Bond îşi dădu seama că fata nu mai avusese niciodată parte de o astfel de primire şi de un asemenea lux. Pentru ea, toate acestea erau probabil mult mai terifiante decât ceea ce se petrecuse afară. Stătea în picioare, trăgând de tivul fustei jerpelite. Pe față avea urme de transpirație uscată, sare şi praf. Picioarele ei goale erau murdare şi Bond observă că îşi mişca uşor degetele, îngropându-le în mocheta pufoasă.

Bond râse. Râse cu poftă văzând că teama ei fusese înecată de banala chestiune a hainelor şi

a bunelor maniere, şi râse de halul în care arătau amândoi – ea în zdrenţe, iar el în cămaşa albastră murdară, jeanşii negri şi pantofii de pânză plini de noroi.

Se îndreptă spre ea şi îi cuprinse mâinile. Erau reci.

– Honey, parcă suntem două sperietori. Avem o singură problemă acum. Servim micul dejun cald sau ne dăm jos zdrenţele astea, facem amândoi o baie şi îl mâncăm mai târziu rece? Nu-ţi face griji pentru nimic altceva. Suntem în casuţa asta primitoare şi asta e tot ce contează. Aşadar, cum facem? zise el.

Zâmbetul ei era neîncrezător. Ochii albaştri cercetau chipul lui Bond, căutând un semn de încurajare liniştitor.

– Nu eşti îngrijorat pentru noi? Se uită de jur împrejul camerei. Nu crezi că totul e o capcană?

– Dacă e o capcană, am căzut deja în ea. Nu mai putem face nimic acum, decât să înghiţim momeala. Întrebarea este dacă o vom înghiţi caldă sau rece. Îi strânse mâinile. Serios, Honey. Lasă-mă pe mine să-mi fac griji. Numai aduţi aminte unde eram acum o oră. Nu e mai bine aici? Hai, cum rămâne cu dilema noastră? O baie sau micul dejun?

– Păi, dacă tu crezi că... Adică – aş prefera să mă spăl întâi, răspunse ezitant, apoi adăugă imediat, dar trebuie să mă ajuţi. Arătă înspre uşa de la baie. Nu ştiu cum se foloseşte... Ce trebuie să faci?

Bond îi răspunse serios:

– E destul de simplu. Pregătesc eu totul pentru tine şi cât timp faci baie, o să iau micul dejun. Îl păstrez pe al tău cald. Bond deschise larg uşa garderobei. Erau mai multe kimonouri, unele de mătase, altele de in. Scoase unul de in la întâmplare.

– Dezbracă-te şi pune ăsta pe tine, eu o să pregătesc cada. Mai târziu poţi să alegi ceva de dormit şi ceva de purtat la cină.

– Oh, James. Dacă poți doar să-mi arăți... zise ea recunoscător și începu să-și descheie cămașa.

Bond fu cât pe ce să o ia în brațe și să o sărute. În schimb, spuse abrupt,

– Nu-i nimic, Honey. Intră în baie și deschide robinetele.

În baie se găsea tot ce trebuia – esență de toaletă Floris Lime pentru bărbați, granule de baie Guerlain pentru femei. Zdrobi o granulă în apă și dintr-o dată încăperea fu cuprinsă de un parfum de orhidee. Săpunul Sapoceti de la Guerlain – *Fleurs des Alpes*[1]. În cabinetul din spatele oglinzii de chiuvetă erau periuțe și pastă de dinți, scobitori Steradent, apă de gură cu aromă de trandafiri, ață dentară, aspirină și lapte de magneziu. Se găseau, de asemenea, și un aparat de ras electric, o sticlă de aftershave Lentheric și perii și piepteni din nilon. Totul era nou-nouț, sigilat.

Bond se privi în oglindă cu un zâmbet sumbru, văzându-și fața bronzată, murdară, nebărbierită, de naufragiat. Învelișul fin, zaharos era atât de dulce. Se aștepta ca miezul să fie un medicament groaznic de amar.

Se întoarse la cadă și își înmuie degetele în apă. Era prea fierbinte pentru cineva care nu mai făcuse o baie caldă până atunci. Lăsă să curgă mai tare jetul de apă rece. Aplecat deasupra căzii, simții două brațe în jurul umerilor. Se ridică în picioare. Trupul ei auriu strălucea în contrast cu plăcile albe de faianță. Îl sărută apăsat și neîndemânatic pe buze. El o cuprinse în brațe și o strânse cât putu de tare, inima îi bătea nebunește. Ea îi șopti la ureche, dintr-o suflare:

– Rochia chinezească era cam ciudată. Și oricum, i-ai spus femeii ăleia că suntem căsătoriți.

Bond îi strânse în palmă sânul stâng. Sfârcul se întărise, pasional. Abdomenul ei era lipit de el. De ce nu? De ce nu? Nu fi prost! E un moment total

[1] „Florile Alpilor" (fr.; *n.trad.*).

nepotrivit. Amândoi sunteți în pericol de moarte. Păstrează-ți calmul sau nu o să mai fie nicio șansă de scăpare. Mai încolo! Mai încolo! Nu fi slab.

Bond luă mâna de pe sânul ei și îi mângâie delicat gâtul. Își lipi obrazul de al ei și apoi o sărută prelung pe gură.

Făcu un pas în spate. Pentru un moment, se uitară amândoi unul la altul cu ochii aprinși de dorință. Respirația ei era agitată, dinții îi străluceau printre buzele ușor despărțite. Bond îi zise neconvingător:

– Honey, treci în cadă până nu mă enervez.

Îi zâmbi. Fără să mai spună altceva, se așeză în cadă și se întinse cât era de lungă. Apoi se uită în sus spre el. Corpul ei, acoperit de puf bălai, sclipea în apă ca aurul topit. Îi zise provocator:

– Trebuie să mă speli tu. Nu știu cum se face. Trebuie să-mi arăți.

Bond răspunse disperat:

– Termină, Honey. Gata cu cochetăria. Ia săpunul, buretele și curăță-te. Ce naibii! Nu ăsta-i momentul să facem dragoste. Mă duc să mănânc! Apăsă clanța și deschise ușa.

– James! o auzi strigându-l. Se întoarse spre ea, moment în care fata îi arătă limba. Se strâmbă înapoi la ea și ieși trântind ușa.

Bond intră în garderobă și rămase acolo așteptând să i se potolească bătăile inimii. Se frecă la ochi și scutură din cap încercând să-și ia gândul de la ea.

Ca să-și limpezească mintea inspectă atent ambele camere, căutând ieșiri, potențiale arme, microfoane – orice i-ar fi putut folosi. Nu găsi nimic. Pe perete era un ceas electric care indica opt treizeci, iar lângă patul dublu era un șir de sonerii. Aveau inscripțiile „Room Serive", „Coafor", „Manichiură", „Cameristă". Nu era niciun telefon. Sus, în colțurile ambelor camere era câte un grilaj de aerisire mic. Nu îi ajuta cu nimic. Ușile păreau să fie dintr-un metal ușor, vopsite

în aceeaşi nuanţă cu pereţii. Bond se izbi cu toată greutatea de una din ele. Nu cedă nici măcar un milimetru. Îşi frecă umărul. Locul era o închisoare – o închisoare de lux. Nu avea rost să opună rezistenţă. Fuseseră prinşi cu totul în capcană. Tot ce mai puteau face era să profite de momeală.

Bond se aşeză la masă. Pe tavă era un pahar mare cu suc de ananas într-un bol argintiu cu gheaţă pisată. Îl bău dintr-o înghiţitură şi apoi ridică capacul de pe farfuria lui cu mâncare. Ouă-ochiuri cu pâine prăjită, patru felii de slănină, un rinichi la grătar şi ceea ce părea a fi un cârnat englezesc de porc. Mai erau încă două felii fierbinţi de pâine prăjită, chifle învelite în şervetel şi marmeladă, miere, gem de căpşuni. Cafeaua din termos era clocotită, laptele părea proaspăt.

În baie, Honey fredona „Marion". Bond ignoră cântecul şi înfipse furculiţa în ouă.

Zece minute mai târziu, Bond auzi uşa de la baie dezchizându-se. Puse pe farfurie pâinea prăjită cu marmeladă şi îşi ascunse faţa în mâini. Honey râse.

– E un laş. Îi e frică de-o fătucă.

Bond o auzi scormonind prin dulapuri. Continua să vorbească mai mult pentru ea.

– Mă întreb de ce-i e frică? Dacă m-aş lua la trântă cu el, aş câştiga, normal. Poate de-asta îi e frică. Poate că nu e foarte puternic. Deşi pare să aibă un piept şi nişte braţe puternice. Dar n-am văzut cum arată în rest. Poate că e slab. Da, cred că asta e. De-asta nu se dezbracă în faţa mea. Hm, să vedem, oare i-ar plăcea cum arăt în asta? Ridică vocea: James, dragule, ţi-ar plăcea să mă vezi în albastru pal cu păsări zburătoare?

– Da, ce naiba, Honey, zise Bond printre degete. Acuma termină cu bombănitul şi vino să mănânci. Mi se face somn.

Fata chiui uşor:

– Oh, adică e vremea să ne băgăm în pat. Sigur că o să mă grăbesc.

Urmă un tropăit rapid şi Bond o auzi aşezându-se în faţa lui. Îşi luă mâinile de la ochi. Honey îi zâmbea. Era fermecătoare. Părul – perfect pieptănat, o parte îi venea în ochi, iar cealaltă era prinsă pe după ureche. Pielea îi sclipea de prospeţime, iar în ochii albaştri i se citea bucuria. Bond iubea acum şi nasul ei spart. Devenise o parte a gândurilor sale despre ea şi îşi dădu seama că i-ar părea rău dacă ar deveni o fată impecabil de frumoasă, exact ca toate celelalte fete impecabil de frumoase. Dar ştia că nu avea rost să încerce să o convingă. Stătea, aparent sfioasă, cu mâinile în poală şi sânii pe jumătate deszgoliţi de un decolteu adânc în formă de V, până la buric.

Bond îi vorbi sever:

– Uite ce, Honey. Arăţi minunat, dar nu aşa se poartă un kimono. Strânge-l bine şi leagă-l, nu mai încerca să arăţi ca o damă de companie. Nu se cade la micul dejun.

– Eşti un boşorog arţăgos. Îşi drese un pic kimonoul. De ce nu-ţi place să ne jucăm? Vreau să ne jucăm de-a soţul şi soţia.

– Nu la micul dejun, zise Bond ferm. Haide, mănâncă. E foarte bun. Oricum, sunt jegos. Mă duc să mă bărbieresc şi să fac o baie.

Se ridică, ocoli masa şi o sărută pe frunte.

– Cât despre joacă, aşa cum îi zici tu, aş vrea să mă joc cu tine mai mult decât îţi poţi imagina. Dar nu acum.

Fără să mai aştepte răspunsul, întră în baie şi închise uşa după el.

Bond se bărbieri, făcu baie, apoi duş. Era groaznic de adormit. Somnul îl cuprindea în valuri, făcându-l să se ghemuiască din când în când cu capul pe genunchi. Când ajunse la spălatul pe dinţi, de abia mai era în stare să ţină periuţa în mână. Acum recunoştea simptomele, fusese sedat. Cafeaua sau sucul de ananas? Nu conta. Nimic nu mai conta. Tot ce voia să facă era să se întindă pe podea şi să închidă ochii. Bond se

împletici ca un beţiv până la uşă. Uitase că era dezbrăcat. Nici asta nu mai conta. Oricum fata terminase de mâncat. Era în pat. Ajunse cu greu până acolo, agăţându-se de mobilă. Kimonoul zăcea aruncat grămadă pe podea, iar ea dormea adânc, goală sub cearşaf.

Bond privi ca prin vis la perna de lângă ea. Nu! Găsi întrerupătorul şi aprinse lumina. Se târî pe podea până în camera cealaltă. Ajunse la pat şi urcă în el cu greu. Cu o mână încercă să nimerească întrerupătorul veiozei de lângă. Nu reuşi, iar lampa căzu zgomotos pe podea şi se sparse. Cu un ultim efort, Bond se întoarse pe o parte şi se lăsă cuprins de somn.

Afişajul digital al ceasului electronic din cameră indica ora nouă treizeci.

*

La ora zece uşa camerei duble se deschise încet. Pe coridor se profilă umbra unei siluete înalte, subţiri. Era un bărbat. Părea să aibă aproape doi metri. Stătea în prag, cu braţele încrucişate, ascultând. Mulţumit, intră încet în cameră şi merse până în dreptul patului. Se aplecă şi ascultă respiraţia liniştită a fetei. După o clipă, apăsă un buton pe piept. O lumină difuză de lanternă se aprinse. Lanterna era prinsă de un ham pe care îl ţinea pe piept. Se aplecă în aşa fel încât raza să bată exact pe faţa ei.

Nou-venitul îi examină atent chipul, timp de câteva minute. Cu o mână apucă cearşaful şi îl trase complet la o parte. Mâna care apucase cearşaful nu era o mână. Era o articulaţie de oţel, în formă de cleşte, sudată în capătul unei bare de metal ce răsărea dintr-o mânşetă de mătase neagră. Era o mână mecanică.

Bărbatul privi o vreme trupul gol al fetei, luminându-l cu lanterna de pe piept, din cap până în picioare. Apoi gheara apăru din nou şi agăţă

delicat un colț al cearşafului şi o acoperi la loc. Bărbatul mai rămase un moment privind fața adormită, apoi stinse lanterna şi se apropie încet de uşa deschisă care făcea legătura cu camera lui Bond.

Bărbatul petrecu mai mult timp lângă patul lui Bond. Examină fiecare bucățică, fiecare umbră a feței întunecate, aparent nemiloase care zăcea fără vlagă pe pernă. Îi urmări pulsul de la gât, numărând bătăile, apoi, după ce trase cearşaful la o parte, făcu acelaşi lucru examinându-i pieptul. Măsură grosimea bicepşilor şi a coapselor lui Bond şi privi atent puternicul abdomen plat. Se aplecă până şi asupra palmei sale deschise, inspectând liniile şi crestăturile.

În final, cu mare grijă, gheara de oțel trase cearşaful până la gât. Timp de încă un minut, silueta înaltă rămase în dreptul patului în care dormea Bond, pe urmă se strecură discret afară din cameră şi înapoi pe coridor, iar uşa se închise cu un clic.

Capitolul 14

Poftiți la mine în salon

Ceasul electronic din camera răcoroasă, întunecată din inima muntelui arăta ora patru treizeci.

Dincolo de munte, pe Crab Key, năduşala şi duhoarea încă unei zile se apropiau de final. La capătul de est al insulei, mulțimea de păsări, bâtlani, pelicani, năvodari, fugaci, egrete, flamingo şi puținii lopătari roz rămaşi, continuau să îşi clădească cuiburi şi să pescuiască la apă mică, în lac. Majoritatea păsărilor fuseseră izgonite atât de des în ultimul an încât renunțaseră la ideea de a mai construi. În ultimele luni, monstrul nocturn le pârjolise constant culcuşurile şi începuturile de cuiburi. Anul acesta multe dintre ele nu se mai înmulțeau. Se organizau în stoluri migratoare confuze, iar multe dintre ele mureau de isteria nervoasă instalată în urma haosului din colonie.

La celălalt capăt al insulei, deasupra minei de guano care făcea ca muntele să pară înzăpezit, roiul dens de cormorani încheia încă o zi obişnuită după ce se îmbuibaseră şi îşi răsplătiseră stăpânul şi protectorul cu o cantitate de îngrăşământ prețios. Nimic nu perturbase sezonul *lor* de împerechere.

Acum scormoneau zgomotos prin grămăjoarele de surcele amestecate, din care aveau să îşi facă cuib – grămăjoarele aşezate la exact şaizeci de centimetri una de alta, pentru că pasărea

gaunay e certăreață, iar cei șaizeci de centimetri reprezintă distanța de siguranță. Curând, femele vor depune ouălele, iar fiecare stol va întâmpina cel puțin doi membri noi.

Mai jos de vârf, unde începeau săpăturile, câteva sute de bărbați și femei de culoare, reprezentanții forței de muncă, își încheiau programul de lucru. Încă patruzeci de metri cubi de guano fuseseră extrași. Mai jos, poalele muntelui arătau ca niște podgorii terasate din nordul Italiei, cu excepția faptului că lipsea vița de vie. Erau doar rafturi adânci, pustii, săpate în munte. Iar aici, în loc de duhoarea mlăștinoasă care înconjura insula, se simțea un miros puternic de amoniac, iar vântul fierbinte insuportabil menținea săpăturile uscate, suflând praful proaspăt, alb-maroniu în ochii și urechile săpătorilor. Dar muncitorii erau obișnuiți cu mirosul și cu praful, era o muncă ușoară, sănătoasă. Nu se plângeau.

Ultimul vagon al zilei porni pe șine la vale, ducând conținutul la concasare și separare. Se auzi fluierul, iar muncitorii își ridicară sapele pe umeri și porniră agale la vale, spre grupul de barăci de care țineau. Mâine, pe cealaltă parte a insulei, sosea transportul lunar în debarcaderul de apă adâncă pe care îl construiseră acum zece ani și pe care nu îl văzuseră niciodată. Transortul însemna provizii proaspete și bijuterii ieftine la cantină. Avea să fie o zi de sărbătoare. Se va dansa, se va bea rom și câțiva se vor lua la bătaie. Viața era frumoasă.

Viața era frumoasă și pentru personalul extern superior – chinezii negri care îl vânaseră pe Bond cu o noapte înainte. Și ei încheiaseră lucrul la garaj, în ateliere și la posturile de gardă, și se retrăseseră în apartamentele de „ofițeri". În afară de sarcinile de încărcare și supraveghere, ziua de mâine urma să fie o sărbătoare și pentru cei mai mulți dintre ei. Și ei vor bea și vor dansa, și va veni un lot nou de fete de „dinăuntru". Unele

„căsătorii" din seriile trecute aveau să rămână la fel pentru încă câteva luni sau săptămâni, în funcție de preferințele „soțului", dar pentru alții, era momentul să aleagă ceva proaspăt. Vor fi fete care fuseseră deja mame şi se întorceau acum pentru o rundă de datorii „externe", însă vor fi şi câteva tinere, care ajunseseră la vârsta „afişării" pentru prima dată. Câțiva se vor bate pe ele şi va curge sânge, dar până la urmă, apartamentele ofițerilor se vor linişti pentru încă o lună de viață la comun, fiecare cu femeia sa care îi va purta de grijă.

Adânc, în inima rece a muntelui, departe de viața disciplinată de suprafață, Bond se trezi în patul său confortabil. Cu excepția unei stări apăsătoare de somnolență, se simțea în formă şi odihnit. În camera fetei lumina era aprinsă şi o putea auzi plimbându-se dintr-o parte în alta. Se ridică în picioare şi, evitând cioburile lămpii sparte, se duse la dulap şi luă pe el primul kimono care îi pică în mână. Fata avea o grămadă de kimonouri pe pat şi le încerca pe rând în fața oglinzii. Avea pe ea unul foarte elegant, de culoare bleu-ciel. Arăta minunat în contrast cu pielea ei aurie.

– Ia-l pe-ăsta, îi spuse Bond.

Se întoarse spre el, cu mâna la gură.

– Oh, tu erai! Îi zâmbi. Credeam că nu te mai trezeşti. Am intrat să văd ce faci de câteva ori. Mă hotărâsem să te trezesc la cinci. E patru jumătate şi mi-e foame. Poți să ne comanzi ceva de mâncare?

– De ce nu? Bond păşi până în dreptul patului ei. În trecere, o cuprinse de talie şi o trase după el. Examină soneriile. Apăsă pe cea de „Room Service". Ce zici de celelalte? De ce să nu primim tot tacâmul? spuse apoi.

– Dar ce-i un manichiurist? chicoti ea.

– Cineva care-ți face unghiile. Trebuie să arătăm cât mai bine pentru Doctor No. Bond era, de fapt, disperat să facă rost de o armă

– o forfecuță era mai bună decât nimic. Orice ar fi fost bun.

Apăsă încă două butoane. Îi dădu drumul lui Honey şi aruncă o privire prin cameră. Cineva venise să strângă farfuriile de la micul dejun cât timp dormiseră. Pe o comodă, lângă perete, era o tavă cu băuturi. Bond o inspectă. Avea de toate. Două meniuri erau sprijinite de sticle, pagini duble in-folio tipărite. Ar fi putut fi de la Savoy Grill, sau de la „21", sau chiar de la Tour d'Argent. Bond citi unul din ele în diagonală. Începea cu *Caviar double de Beluga* şi se termina cu *Sorbet a la Champagne*. Între ele erau toate felurile care ar fi putut fi congelate. Bond îl lăsă din mână. Nu se putea plânge de calitatea momelii din capcană.

Se auzi o bătaie în uşă şi impecabila May intră. În spatele ei erau alte două chinezoaice amabile. Bond neglijă politeţurile lor şi comandă ceai şi pâine prăjită cu unt pentru Honeychile, apoi le spuse să se ocupe de părul şi unghiile ei. Se duse în baie, înghiţi câteva aspirine şi făcu un duş rece. Îmbrăcă din nou kimonoul, constată că arăta stupid în el, şi se întoarse în cameră. May, excesiv de binevoitoare, îl întrebă ce dorea să comande la cină pentru el şi pentru doamna Bryce. Lipsit de entuziasm, Bond alese petru el caviar, cotlete fripte de miel cu salată şi îngeri călare[1]. Văzând că Honeychile nu are nicio preferinţă, alese pepene, friptură de pui a l'Anglaise şi îngheţată de vanilie cu sirop de ciocolată, pentru ea.

May aprobă, zâmbind entuziasmată, cu gropiţe în obraji.

– Doctorul întreabă dacă ora şapte patruzeci şi cinci vă este convenabilă.

Bond încuviinţă.

[1] Fel de mâncare – scoici înfăşurate în felii de slănină, servite ca aperitiv (*n.trad.*).

– Mulțumesc foarte mult, domnule Bryce. Voi veni să vă iau la şapte patruzeci şi patru.

Bond merse lângă Honeychile, pe care cele două chinezoaice o aşezaseră la o masă de toaletă. Urmări cum degetele rapide şi delicate îi aranjau unghiile şi părul. Din oglindă, Honey îi zâmbea încântată.

– Nu le lăsa să te împopoțoneze prea tare, îi zise el scurt şi se duse în dreptul tăvii cu băuturi. Îşi turnă un whiskey tare cu sifon şi merse în cameră la el. Nu avea nicio şansă să facă rost de o armă. Forfecuțele şi pilele erau prinse de talia manichiuristei cu un lanț. La fel şi foarfecele coafezei. Bond se aşeză pe patul nefăcut şi se lăsă purtat de băutură şi de gândurile sumbre.

Femeile plecară. Fata se uită la el. Când văzu că nu se ridică, se întoarse în camera ei şi îl lăsă în pace. La scurt timp, Bond intră la ea pentru a-şi turna încă un pahar. Îi spuse mecanic:

– Honey, arăți minunat. Se uită la ceasul de pe perete, termină băutura şi se schimbă într-un alt kimono stupid – unul negru.

La timpul cuvenit, se auzi bătaia uşoară în uşă, iar cei doi părăsiră camera în linişte, ieşind pe coridorul gol. May se opri în dreptul liftului. O altă chinezoaică amabilă ținea uşile pentru ei. Intrară, iar uşile se închiseră în urma lor. Bond observă că liftul era un model Waygood Otis. Întreaga închisoare era de lux. Fu străbătut de un fior de disconfort. Observă reacția ei. Se întoarse spre fată.

– Îmi cer scuze, Honey. Mă doare un pic capul. Nu voia să-i spună că tot teatrul acesta de lux îi măcina nervii, că habar nu avea despre ce era vorba, dar că ştia că nu era un semn bun şi că nu avea nici cea mai vagă idee cum urmau să scape de acolo. Aceasta era partea cea mai rea. Nimic nu îl putea deprima mai tare pe Bond decât sen-

zația faptului că nu-i rămăsese nicio mutare, fie ea ofensivă sau defensivă.

Fata se apropie de el.

– Îmi pare rău, James. Sper să-ți treacă. Nu ești supărat pe mine, nu? îi spuse ea.

Bond mimă un zâmbet.

– Nu, draga mea. Sunt supărat pe mine. Continuă mai încet: acum, legat de seara asta. Lasă-mă pe mine să vorbesc. Fii naturală și nu-ți face griji cu Doctor No. S-ar putea să fie un pic nebun.

Fata încuviință solemn.

– O să fac tot ce pot.

Liftul se opri. Bond nu avea nicio idee cât de jos ajunseseră – treizeci de metri, șaizeci de metri? Ușile automate se deschiseră cu un fâsâit, iar Bond și Honey păşiră într-o încăpere spațioasă.

Nu era nimeni înăuntru. Tavanul era înalt, lung de vreo douăzeci de metri, încadrat de trei pereți cu rafturi de cărți ticsite până sus. La prima vedere, cel de al patrulea perete părea din sticlă neagră-albăstruie. Camera era probabil un birou combinat cu o sală de lectură. Într-un colț se afla un birou, îngropat sub foi răvășite, iar în centru o masă cu ziare și reviste împrăștiate. În jur erau răspândite mai multe fotolii tapițate cu piele roșie. Covorul era verde, iar lumina lampadarelor – difuză. Singura trăsătură ciudată era faptul că, pe mijlocul peretelui lung din sticlă, era poziționată o comodă cu o tavă cu băuturi, iar mai multe fotolii și câteva mese cu scrumiere erau aranjate într-un semicerc, în așa fel încât întreaga cameră părea să graviteze în jurul unui perete gol.

Bond întrezări o licărire fugitivă dincolo de sticla întunecată. Merse într-acolo. Câțiva pești mici urmăriți de un pește mai mare săgetară brusc fondul albastru închis, prin fața ochilor săi. Se făcură nevăzuți dincolo de ceea ce părea a fi marginea ecranului. Ce era, de fapt? Un acvariu?

Bond se uită în sus. La un metru sub tavan, mici valuri se încreţeau de partea cealaltă a sticlei. Deasupra valurilor se întrezărea o fâşie închisă la culoare, gri-albăstrui, pe care sclipeau mici puncte de lumină. Bond observă conturul constelaţiei Orion. Nu era vorba de un acvariu. Era însăşi marea, iar deasupra cerul înstelat. Întregul perete era din sticlă blindată. Se aflau la şase metri sub nivelul mării, privind fix în sufletul ei.

Bond şi fata rămaseră încremeniţi. Pe măsură ce priveau, două globuri luminoase mari se întrezăriră în apă. Luciul auriu al unor solzi se undui pentru o clipă. Să fi fost un peşte cod[1] imens? Un roi argintiu de anşoa se opri un moment, apoi dispăru. Tentaculele infinite ale unei galere portugheze plutiră încet prin dreptul ferestrei, sclipind violet în lumină. Deasupra, vintrele întunecate erau purtate de curent.

Bond merse de-a lungul peretelui, fascinat de ideea acestui film lent, fără sfârşit. Un melc cu cochilie mare îşi croia drum, lent, pe geam în sus. Un peşte înger şi un biban roşu aprins se înghesuiau într-unul din colţuri, iar un miriapod de mare ciugulea algele crescute pe exteriorul ferestrei. O umbră neagră, lungă, şovăi pe centrul, apoi înotă încet mai departe. Ar fi putut privi spectacolul la nesfârşit!

La comanda cuiva, două fascicole lungi de lumină străpunseră apa de cealaltă parte a „ecranului". Pentru o clipă, luminară în direcţii opuse, apoi unindu-se, surprinseră întâi o umbră fugară, apoi însăşi rechinul gri, lung de trei metri, în toată splendoarea lui. Bond putea observa până şi mişcările ochilor roz, privind curios în lumină şi pulsul lent al branhiilor oblice. Pentru o clipă, rechinul înotă direct pe raza reflectoarelor, căscând o gură albă, în formă de semilună. Rămase nemişcat un moment, apoi se întoarse elegant,

[1] Peşte marin din nordul Oceanului Atlantic, cu trei aripioare dorsale (*n.trad.*).

dezvăluind o coadă netedă, impunătoare, şi dispăru într-o clipită.

Reflectoarele se stinseră. Bond se întoarse încet. Se aştepta să-l vadă pe Doctor No, dar camera era la fel de goală. Părea amorţită, neînsufleţită, în comparaţie cu pulsul misterelor de dincolo de geam. Cum arăta oare în lumina zilei, când ar fi putut privi mult mai în adâncime apa? Cum arăta oare pe timp de furtună, când valurile se spărgeau de geam, amuţite, coborând nivelul apei până la podea şi urcând la fel de repede la loc? Cum arăta oare seara, când ultimele lance aurii ale soarelui luminau partea de sus a camerei, iar apele de dedesupt dansau în ritmul miilor de fire de nisip şi insecte de mare? Ce om extraordinar trebuia să fie cel care concepuse un loc de o asemenea frumuseţe şi ce triumf tehnologic incredibil reprezenta construcţia lui! Cum reuşise? Nu putea fi decât o singură cale. Construise peretele de sticlă în adâncul muntelui, apoi eliminase cu grijă straturile de stâncă din exterior, până când nu mai rămăsese decât o folie fină de coral, pe care o îndepărtaseră scafandrii. Dar cât de groasă era stânca? Câţi scafandri folosise? Cât Dumnezeu costase totul?

– Un milion de dolari.

O voce cavernoasă, cu ecou, sparse tăcerea. Se simţea o urmă de accent american.

Bond se întoarse încet, ezitant, cu spatele la geam.

Doctor No intrase pe uşa din spatele biroului. Îi privea inofensiv, cu un zâmbet subţire pe buze.

– Probabil vă întrebaţi cât a costat totul. Invitaţii mei încep să se gândească la aspectele materiale după vreo cincisprezece minute. Nu-i aşa?

– Într-adevăr.

Zâmbind în continuare (Bond urma să se obişnuiască cu zâmbetul lui), Doctor No ocoli încet biroul şi apropie de ei. Părea să plutească pe deasupra podelei. Kimonoul său neted cu

străluciri metalice cenuşii nu făcea nicio cută, iar niciun pantof nu se ivea de sub poalele lungi.

La prima impresie, Bond remarcă poziția dreaptă, silueta subțire şi înălțimea sa. Doctor No era cu cel puțin cincisprezece centimetri mai înalt decât Bond, dar postura fermă îl făcea să pară chiar mai înalt. Avea un cap coniform, alungit de creştetul complet chel şi de bărbia ascuțită, ce lăsa impresia unei picături de ploaie întoarse, sau mai degrabă, a unei picături de ulei, căci pielea era de nuanță intensă de galben translucid.

Era imposibil de ghicit ce vârstă avea Doctor No: din câte observa Bond, nu avea niciun rid pe față. Era ciudat să vezi o frunte atât de netedă, ca un creştet ras şi lustruit. Chiar şi obrajii supți de sub pometii săi proeminenți păreau acoperiți de o piele fină ca sideful. Sprâncenele aveau ceva ce-i amintea lui Bond de Salvador Dali, erau mari, negre şi ascuțite, de parcă ar fi fost pictate pe fața unui vrăjitor. Mai jos de ele, ochii oblici, negri ca smoala priveau atent. Erau nişte ochi fără gene. Arătau ca două guri de revolver, directe, fixe şi complet lipsite de expresie. Nasul subțire, bine definit, se termina abrupt deasupra gurii mari, închise ca o rană şi care, în ciuda zâmbetului schițat aproape permanent, emana doar cruzime şi autoritate. Bărbia era orientată spre interior. Mai târziu, Bond avea să observe cât de imobil era gâtul, lăsând impresia că vertebrele şi capul fuseseră sudate.

Silueta stranie, plutitoare arăta ca un vierme veninos uriaş învelit în staniol, şi Bond nu ar fi fost surprins să vădă o coadă vâscoasă târându-se în urma lui pe covor.

Doctor No se opri la câțiva paşi de ei. Gura i se deschise ca o rană.

– Îmi cer scuze că nu am să vă strâng mâna, vocea sa groasă era lipsită de inflexiuni. Îmi este imposibil.

Încet, despături faldurile mânecilor împreunate.

– Eu nu am mâini.

Cleştii de oţel cu coadă lucioasă îşi făcură apariţia, aşteptând să fie inspectaţi. Apoi mânecile se împreunară la loc.

Bond simţi spaima lui Honey, lângă el.

Pupilele negre erau acum aţintite asupra ei. Îi examinau cu atenţie chipul.

– Este o situaţie nefericită, continuă vocea plată. Îşi întoarse privirea spre Bond. Dumneavoastră îmi admiraţi acvariul. Era o afirmaţie şi nu o întrebare. Omul se bucură de animale şi de păsări. Eu am vrut să mă bucur şi de peşti. Mi se par mult mai diverşi şi interesanţi. Sunt sigur că amândoi îmi împărtăşiţi entuziasmul.

– Vă felicit. Nu o să uit niciodată această încăpere, spuse Bond.

– Nu-i aşa. Din nou, era o afirmaţie în care se simţea o urmă sardonică de adevăr. Dar avem atât de multe de discutat. Şi foarte puţin timp. Vă rog, luaţi loc. Doriţi ceva de băut? Ţigările sunt în dreptul fotoliilor dumneavoastră.

Doctor No se îndreptă spre un fotoiu înalt de piele şi se aşeză mecanic în el. Bond alese un fotoliu faţă în faţă. Honey stătea între ei, un pic mai retrasă.

Bond auzi paşi în spatele lui. Se uită peste umăr. În dreptul tăvii cu băuturi era un chinez negru scund, dar foarte solid. Era îmbrăcat în pantaloni negri şi un sacou alb, elegant. Avea o faţă plină, rotundă, cu ochi negri migdalaţi. Privirea se încrucişă cu a lui Bond, apoi se orientă nepăsător în altă parte.

– Acesta este bodyguardul meu, spuse Doctor No. Este expert în multe domnii. Nu este nici un mister în spatele apariţiei sale bruşte. Port cu mine mereu un aşa-zis walkie-talkie, arătă înspre faldurile de la piept ale kimonoului. Aşa îl pot chema când am nevoie. Fata ce doreşte să bea?

Spusese „fata" şi nu „soţia dumneavoastră". Bond se întoarse spre Honeychile. Avea ochii larg deschişi, speriaţi. Răspunse cu o voce stinsă:

– O Coca-Cola, vă rog.

Bond se simţi uşurat pentru o clipă. Cel puţin nu fusese complet copleşită de situaţie.

– Eu aş dori o Vodka Martini medie – cu o coajă de lămâie. Agitată, nu amestecată. Aş prefera vodkă rusească sau poloneză, spuse el.

Zâmbetul lui Doctor No schiţă o cută în plus.

– Observ că sunteţi un om care ştie ce vrea. De data aceasta dorinţele vă vor fi îndeplinite. Nu credeţi că aşa se întâmplă de obicei? Când cineva vrea ceva, obţine? Din câte ştiu eu, aşa este.

– În cazul lucrurilor mici, da.

– Dacă nu reuşiţi cu lucrurile mari, înseamnă că nu aveţi ambiţii mari. Concentrarea, determinarea – asta este tot. Aptitudinile se dobândesc, uneltele se fabrică singure. „Daţi-mi un punct de sprijin şi o să pun lumea în mişcare" – dar trebuie să existe dorinţa de a pune lumea în mişcare.

Aproape imperceptibil, buzele subţiri schiţară o notă dezaprobatoare în zâmbet.

– Dar astea sunt fleacuri. E o convesaţie banală. Haideţi mai bine să discutăm. Sunt sigur că amândoi preferăm o discuţie faţă de o conversaţie. Sunteţi mulţumit de Martini? Aveţi ţigări – sunt suficiente şi suficient de bune pentru sănătatea dumneavoastră? Bine. Sam-sam, adu shakerul şi încă o sticlă de Coca-Cola pentru fată. Ar trebui să fie în jur de opt şi zece. O să luăm cina la ora nouă fix.

Doctor No îşi corectă poziţia în fotoliu. Se aplecă în faţă, fixându-l cu privirea pe Bond. Pentru o clipă, camera rămase scufundată în tăcere. Apoi Doctor No spuse:

– Şi acum, domnule James Bond, agent al Serviciilor Secrete, haideţi să ne împărtăşim secretele. Mai întâlni, ca să vă dovedesc că nu am

nimic de ascuns, o să încep eu. Apoi veți continua dumneavoastră. Ochii săi negri sclipeau malițios. Dar haideți să spunem adevărul.

Din faldurile mânecii lungi ridică o gheară de metal. Urmă un moment de liniște.

– Eu așa voi face. Dar și dumneavoastră trebuie să faceți la fel. Dacă nu, ei vor ști că mințiți, spuse el, ducând gheara în dreptul ochilor.

Doctor No ciocăni în fiecare ochi, cu grijă.

Sunetul emis era un clinchet artificial.

– Ei, zise Doctor No, văd totul.

Capitolul 15

Cutia Pandorei

James Bond ridică paharul şi sorbi gânditor. Nu avea niciun sens să încerce să se prefacă . Povestea sa cu reprezentantul Audubon Society era oricum şubredă, putea fi desfiinţată de orice persoană care ştia câte ceva despre păsări. Era evident că acoperirea lui fusese compromisă. Nu-i rămânea decât să se concentreze pe soarta lui Honey. În primul rând trebuia să o liniştească.

Bond zâmbi înspre Doctor No, apoi spuse:

– Ştiu de legătura dumneavoastră la King's House, domnişoara Taro. E agentul dumneavoastră. Am consemnat situaţia, iar constatarea va fi dezvăluită la momentul potrivit, împreună cu alte constatări.

Doctor No afişa o expresie total dezinteresată.

– Dar dacă am venit să vorbim, haideţi să vorbim fără alte artificii teatrale, continuă Bond. Sunteţi un om interesant. Dar nu e nevoie să păreţi mai interesant decât sunteţi. Aţi avut nenorocul de a vă pierde mâinile. Purtaţi proteze pentru mâini – la fel ca mulţi alţi bărbaţi răniţi în război. Purtaţi lentile de contact în loc de ochelari. Folosiţi un walkie-talkie în loc de clopoţel pentru a vă chema servitorul. Sunt sigur că dispuneţi şi de alte şiretlicuri. Dar, domnule Doctor No, sunteţi tot un om care doarme, mănâncă şi defechează la fel ca noi toţi ceilalţi. Aşa că vă rog să lăsaţi de o parte şiretlicurile. Nu sunt un muncitor de la guaneră şi nu mă impresionează.

Doctor No îşi plecă capul pentru o clipă.

– Curajoase vorbe, domnule Bond. Vă accept mustrările. Cu siguranţă am dezvoltat ticuri obositoare după atâţia ani de când trăiesc printre maimuţe. Dar nu confundaţi aceste ticuri cu maniere de intimidare. Sunt un tehnician. Îmi aleg instrumentele în funcţie de material. De asemenea, am o serie de instrumente speciale pentru materiale refractare. Totuşi, Doctor No îşi împreună mânecile câţiva centimetri şi apoi le aşează în poală, să continuăm discuţia. Este o plăcere rară să am un ascultător inteligent şi voi fi încântat să vă spun povestea unuia din cei mai remarcabili oameni din lume. Sunteţi primul care o află. Nu am mai spus-o nimănui până acum. Sunteţi singura persoană pe care o cunosc şi care ar aprecia povestea şi –Doctor No se întrerupse, lăsând cuvintele să capete greutate – ar păstra-o numai pentru ea. Ultima parte a acestei observaţii se referă şi la fată, adaugă el.

Aşadar, aşa stăteau lucrurile. Bond nu se îndoise nicio clipă, de când mitraliera Spandau deschisese focul, şi chiar de dinainte, din Jamaica, unde tentativele de asasinat nu fuseseră nişte glume. Bond intuise de la început că avea de a face cu un criminal, că se vor duela până la moarte. Crezuse orbeşte însă că va ieşi învingător ca de obicei – până în momentul în care aruncătorul de flăcări fusese îndreptat spre el. Atunci începuse să se îndoiască. Iar acum ştia. Omul acesta era prea puternic, prea bine pregătit.

– Nu văd niciun sens în o implica pe fată. Nu are nicio legătură cu mine. Ne-am cunoscut ieri pe plajă, întâmplător. E din Jamaica, din Morgan's Harbour. Adună scoici. Oamenii dumneavoastră i-au distrus canoea şi a trebuit să o iau cu mine. Trimiteţi-o înapoi acasă. Nu o să spună nimic nimănui. Poate să jure.

– Ba o să spun! O să spun *totul*. Nu mă duc nicăieri. O să rămân aici cu tine, se dezlănţui Honey.

Bond se întoarse spre ea.

– Nu vreau să rămâi cu mine, spuse el cu răceală.

– Nu vă mai obosiți să faceți pe eroii. Nimeni nu a reușit să plece de pe insulă, odată ce au ajuns aici. Înțelegeți? Nimeni – nici cel mai prăpădit pescar. Acestea sunt regulile. Nu încercați să negociați cu mine sau să mă intimidați. Este complet inutil, zise Doctor No calm.

Bond îi cercetă fața. Nu se vedea nicio urmă de mânie, de îndârjire – ci doar indiferență absolută. Bond ridică din umeri, se uită apoi la fată și zâmbi.

– Bine, Honey. Știi că n-am vrut să zic asta. Nu vreau să pleci. O să rămânem amândoi să ascultăm ce are nebunul ăsta de spus.

Fata încuviință bucuroasă, ca și cum iubitul ei i-ar fi spus să iasă din sala de cinema, iar acum se răzgândise.

Doctor No continuă pe același ton calm, rezonant.

– Aveți dreptate, domnule Bond. Exact asta sunt, un nebun. Toți oamenii măreți sunt nebuni. Sunt posedați de o nebunie care îi impinge spre idealurile lor. Marii cercetători și filozofi, liderii religioși – toți au fost nebuni. Ce altceva în afară de o obsesie oarbă le-ar fi putut alimenta geniul ș i-ar fi menținut pe calea succesului? Nebunia, dragul meu Bond, la fel ca geniul, este de neprețuit. Risipa de energie, vederea fragmentată, pierderea elanului, lipsa de continuitate – acestea sunt viciile turmei. Doctor No se afundă ușor în fotoliu. Eu nu am aceste vicii. Sunt, după cum ați precizat corect, un nebun – un nebun, domnule Bond, înnebunit după putere. Acesta – pupilele, ca două găuri negre sclipiră inexpresiv din spatele lentilelor de contact – este scopul vieții. De aceea sunt în acest loc. De aceea sunteți voi în acest loc. De aceea acest loc există.

Bond ridică paharul și îl goli dintr-o înghițitură, apoi îl umplu din nou.

– Nu sunt surprins. Este vechea poveste în care cineva crede că e Regele Angliei, sau Preşedintele Statelor Unite, sau Dumnezeu. Azilele sunt pline de ei. Unica diferenţă este că în loc să fiţi închis, v-aţi construit propriul azil şi v-aţi baricadat singur în el. Dar de ce aţi făcut-o? De ce traiul izolat în această celulă vă dă iluzia puterii?

Colţul gurii subţiri zvâcni de iritare:

– Domnule Bond, puterea este suveranitate. Primul principiu al lui Clausewitz este să îţi asiguri o bază. De acolo obţi libertarea de acţiune. Împreună, acestea două alcătuiesc suveranitatea. Mi-am asigurat aceste lucruri şi multe altele. Nimeni altcineva pe lume nu dispune de ele la acelaşi nivel. Ei *nu* le pot avea. Lumea e un loc mult prea public. Pentru a obţine aceste lucruri trebuie să te izolezi. Vorbiţi de regi şi preşedinţi. Câtă putere deţin ei? Atât cât le permite poporul. Cine pe lumea aceasta are putere de viaţă şi moarte asupra supuşilor săi? Acum că Stalin a murit, puteţi să numiţi pe altcineva în afară de mine? Şi cum am dobândit acest drept, această suveranitate? Prin izolare. Prin faptul că *nimeni nu ştie*. Prin faptul că nu trebuie să dau socoteală nimănui.

Bond ridică din umeri.

– Este doar o iluzie a puterii, domnule Doctor No. Orice om cu un revolver încărcat are putere de viaţă şi de moarte asupra vecinului său. Mulţi alţi oameni în afară de dumneavoastră au ucis în secret şi au scăpat nepedepsiţi. În final, primesc de obicei ceea ce merită. Comunitatea exercită asupra lor o putere mai mare. Asta se va întâmpla şi cu dumneavoastră, domnule Doctor No. Vă spun sincer, setea dumneavoastră pentru putere este o iluzie, pentru că puterea însăşi este o iluzie.

Doctor No răspunse liniştit:

– La fel este şi frumuseţea, domnule Bond. Şi arta, şi banul şi moartea. Probabil şi viaţa.

Conceptele acestea sunt relative. Jocurile dumneavoastră de cuvinte nu mă afectează. Am cunoştinţe de filozofie, de etică, de logică – îndrăznesc să spun – mult mai bune ca ale dumneavoastră. Dar să trecem peste această dezbatere sterilă. Să ne întoarcem acolo unde începusem, la obsesia mea pentru putere, sau, dacă preferaţi, pentru iluzia puterii. Şi vă rog, domnule Bond, din nou zâmbetul fix se accentuă, să nu vă închipuiţi că o jumătate de oră de conversaţie cu dumneavoastră îmi va schimba cursul vieţii. Încercaţi mai bine să aflaţi povestea ambiţiei mele pentru această aşa-zisă iluzie.

– Continuaţi.

Bond se uită la Honey. Privirile li se încrucişară. O văzu cum duce mâna la gură, mimând un căscat. Bond îi zâmbi. Era curios să vadă ce anume va reuşi să o smulgă din starea de indiferenţă.

Doctor No continuă inofensiv:

– O să încerc să nu vă plictisesc. Faptele sunt mult mai interesante decât teoriile, nu-i aşa?

Doctor No nu aştepta niciun răspuns. Îşi aţinti privirea spre melcul cu cochilie elegantă, urcând cu greu de cealaltă parte a geamului negru. Câţiva peşti mici argintii se perindară prin abisul întunecat. O licărire fosforescentă de albastru se unduia înşelător. Sus, în dreptul tavanului, stelele străluceau mai puternic filtrate prin sticlă.

Scena artificială din interior – cei trei oameni aşezaţi în fotolii confortabile, băuturile pe măsuţă, covorul încărcat, luminile difuze – îi păru lui Bond dintr-o dată ridicolă. Chiar şi aspectele dramatice, pericolul, erau complet neglijabile în comparaţie cu eforturile melcului de dincolo de geam. Ce ar fi dacă sticla ar crăpa? Ce ar fi dacă presiunea ar fi fost prost calculată, dacă execuţia ar fi fost prost efectuată. Ce ar fi dacă marea ar alege să apese mai greu pe geam.

Doctor No începu:

– Am fost singurul fiu al unui misionar metodist din Germania şi al unei chinezoaice de familie bună. M-am născut, cum se spune, „din flori", la Peking. Eram o povară pentru ei. O mătuşă a mamei era plătită să mă crească. Doctor No se opri. Lipsa dragostei, vedeți, domnule Bond. Lipsa afecțiunii părinteşti. Apoi continuă: sămânța fusese semănată. M-am dus să caut de lucru în Shanghai. Am ajuns să mă implic în afacerile grupărilor Tong[1], cu învârtelile lor necurate. Îmi făcea plăcere să iau parte la conspirații, la spargeri, la crime, la incendierea proprietăților asigurate. Toate acestea reprezentau felul meu de a mă revolta împotriva figurii paterne care mă trădase. Iubeam moartea şi distrugerea oamenilor şi a lucrurilor. Devenisem specialist în tehnici criminale – că să le numim aşa. Apoi au intervenit problemele. Trebuia să fiu dat la o parte. Cei din Tong mă considerau prea valoros pentru a mă omorî. Am fost trecut ilegal în Statele Unite. M-am stabilit la New York. Îmi dăduseră o scrisoare de recomandare codată pentru unul din cele mai puternice grupări Tong din America – Hip Signs. Nu am ştiut niciodată conținutul scrisorii, dar m-au racolat imediat ca funcționar. La momentul potrivit, când am împlinit treizeci de ani am devenit echivalentul unui trezorier. Aveam în grijă peste un million de dolari. Visam la banii aceia. Apoi au început marile conflicte între grupările Tong de la sfârşitul anilor douăzeci. Cele două forțe dominante din New York, gruparea mea, Hip Sings, şi rivalii noştri, On Lee Ong, s-au implicat în bătălie. Trei săptămâni mai târziu, ambele tabere pierduseră sute de oameni, iar casele şi proprietățile lor arseseră până în temelii. A fost o perioadă înfloritoare pentru crime şi tortură, iar eu am participat cu mare plăcere la

[1] Nume generic pentru grupările mafiote chinezeşti (*n.trad.*).

ea. Pe urmă a intervenit brigada mobilă. Aproape întreaga forță polițienească din New York fusese mobilizată. Armatele clandestine au fost despărțite, sediile celor două grupări au fost percheziționate, iar capii au fost trimiși la închisoare. Cineva mă avertizase în legătură cu razia de la sediul nostru. Cu câteva ore înainte să ajungă, am pătruns în seif, am adunat lingourile în valoare de un milion de dolari și m-am făcut nevăzut în Harlem. Am fost naiv. Ar fi trebuit să părăsesc America, să mă fi dus în capătul celălalt al lumii. Capii grupării mele au reușit să dea de mine chiar și din spatele gratiilor celulei lor de la Sing Sing[1]. M-au găsit. M-au torturat. Nu am vrut să le spun unde am ascuns aurul. M-au torturat o noapte întreagă. Apoi, văzând că nu pot stoarce nimic de la mine, mi-au tăiat mâinile ca oricine mi-ar fi văzut cadavrul să știe că era vorba de un hoț, apoi m-au împușcat în inimă și m-au lăsat acolo. Dar ei nu cunoșteau un lucru despre mine. Faptul că sunt unul din acei rari oameni cu inima pe partea dreaptă. Șansele sunt de una la un milion. Am supraviețuit. Prin puterea voinței am supraviețuit operației și lunilor de recuperare în spital. În tot acest timp am plănuit încontinuu cum să mă fac nevăzut cu banii – cum să rămân cu ei, ce să fac cu ei.

Doctor No se întrerupse. Tâmplele păreau să îi zvâcnească ușor. Silueta sa învelită în kimono, era mult mai mai agitată. Amintirile sale îl emoționaseră. Pentru o clipă închise ochii și se liniști. Bond se gândi, acum e momentul! Aș putea să sar pe el și să-l omor? Să sparg paharul și să-i înfig în gât un ciob?

Doctor No deschise ochii.

– Sper că nu vă plictisesc? Sunteți sigur? Mi s-a părut că pentru o secundă vă gândeați la altceva.

[1] Penitenciar de maximă securitate din New York (*n.trad.*).

– Nu.

Momentul trecuse. Va mai avea altă ocazie? Bond măsură distanța dintre fotoliile lor şi observă jugulara pulsândă, deasupra gulerului de la kimono.

Buzele mov, subțiri, reluară povestea:

– Acela a fost momentul unor decizii ferme şi clare, domnule Bond. Când am ieşit din spital, m-am dus la Silber-stein, cel mai mare comerciant de timbre din New York. Am cumpărat un plic, numai unul, plin cu cele mai rare timbre poştale din lume. Mi-a luat câteva săptămâni să fac rost de toate. Dar nu mi-a păsat cât plăteam, în New York, Londra, Paris, Zurich. Voiam să îmi lichidez aurul. Am investit totul în timbre. Simțisem apropierea celui de al Doilea Război Mondial. Ştiam că va creşte inflația. Ştiam că lucrurile de calitate se vor scumpi, sau cel puțin nu se vor deprecia. Iar între timp, îmi schimbam înfățişarea. Mi-am smuls părul din rădăcini. Mi-am subțiat nasul, mi-am lărgit gura. Nu puteam deveni mai mic, aşa că m-am făcut mai înalt. Purtam pantofi cu talpă îngroşată pe interior. Au urmat săptămâni întregi de exerciții care să îmi lungească coloana. Am învățat să adopt o altă postură. Mi-am pus deoparte protezele pentru mâini şi am purtat mâini de ceară cu mânuşi. Mi-am schimbat numele în Julius No – Julius, după tatăl meu, iar No în semn de respingere, a lui şi a autorității de pretutindeni. Am renunțat la ochelari şi mi-am pus lentile de contact – una din primele perechi care se fabricaseră. Apoi m-am dus în Milwaukee, unde nu sunt chinezi, şi m-am înscris la facultatea de medicină. M-am îngropat în lumea academică, în lumea bibliotecilor şi a laboratoarelor, a sălilor de clasă şi a campusurilor. Iar acolo, domnule Bond, m-am dedicat complet studiului minții umane şi a corpului uman. Pentru ce? Pentru că trebuia să aflu de ce e în stare această bucată de țărână. Trebuia să învăț

în ce constau instrumentele mele, înainte de a mă folosi de ele în împlinirea următorului meu ideal – obținerea imunității în fața slăbiciunilor fizice, pericolelor materiale și riscurilor vieții de zi cu zi. Apoi, domnule Bond, având această bază sigură și fiind bine înarmat împotriva aversiunilor lumești, aveam să pornesc în căutarea puterii – a puterii de a îi trata pe ceilalți așa cum am fost tratat și eu, a puterii de viață și de moarte, de a decide, de a judeca, de a respinge complet autoritatea exterioară. Pentru că, domnule Bond, fie că vă place sau nu, aceasta este esența puterii seculare.

Bond umplu pentru a treia oară paharul. Privi înspre Honeychile. Părea calmă, indiferentă – ca și cum mintea i-ar fi fost în altă parte. Un zâmbet se așternu pe chipul ei.

Doctor No adăugă pe un ton blând.

– Presupun că amândoi sunteți înfometați. Aveți puțină răbdare. O să povestesc pe scurt. Așadar, după cum am zis, am ajuns în Milwaukee. Mi-am terminat studiile la timp, am părăsit America și am început să colind lumea. Mi-am dat titlul de „doctor" pentru că doctorii par de încredere și pot pune întrebări, fără a trezi suspiciuni. Căutam un loc unde să mă stabilesc. Un loc unde războiul nu avea să ajungă. Căutam o insulă, o insulă care să fie cu totul numai a mea și care să poată susține o industrie. În cele din urmă am cumpărat Crab Key. Și sunt aici de paisprezece ani. A fost o perioadă liniștită, profitabilă, fără niciun nor la orizont. Am fost intrigat de ideea de a transforma găinați în aur și am abordat chestiunea cu multă pasiune. Părea să fie o industrie ideală. Cererea era continuă. Păsările nu au nevoie decât să fie lăsate în pace. Fiecare din ele este o mașinărie de transformat pește în găinați. Extracția de guano este o simplă chestiune de a nu strica produsul, săpând prea mult. Singura problemă este costul

mâinii de lucru. Un cubanez sau un jamaican câştiga pe atunci zece şilingi pe săptămână, lucrând pe o plantaţie de zahăr. Am adus o sută de muncitori pe insulă promiţându-le doisprezece şilingi. Guano-ul se vindea pe atunci la cincizeci de dolari tona. Socotelile ieşeau foarte bine, cu condiţia ca salariul să rămână acelaşi. Am făcut în aşa fel încât să îmi izolez comunitatea de inflaţie. Din când în când a trebuit să apelez la metode dure, dar rezultatul este că oamenii mei sunt mulţumiţi de salariile lor pentru că sunt salariile cele mai mari pe care şi le pot închipui. Am cumpărat mai mulţi chinezi negri cu tot cu familii, pe post de supraveghetori. Primesc o liră pe săptămână, de om. Sunt rezistenţi şi mă pot baza pe ei. Ocazional a trebuit să fiu nemilos cu ei, dar au învăţat repede. Automat, populaţia insulei a crescut. Am adăugat câţiva ingineri şi câţiva constructori. Am început lucrările pe munte. Din când în când, aduceam şi echipe de specialişti pe salarii mari. Îi cazam separat de ceilalţi. Stăteau în munte până când le expirau contractele, iar apoi se îmbarcau pe o navă şi plecau. Au instalat aici sistemul de iluminat, ventilaţia şi liftul. Au construit camera aceasta. Am cumpărat material şi mobilă de peste tot din lume. Tot ei au construit şi faţada de sanatoriu care îmi maschează activitatea, în caz că într-o zi va naufragia vreun vas pe insulă, sau guvernatorul Jamaicăi se va trezi să îmi facă o vizită. Buzele i se arcuiră într-un zâmbet. Trebuie să recunoaşteţi că sunt capabil, atunci când vreau, să îmi întâmpin vizitatorii cu mult fast – o măsură de precauţie înţeleaptă pentru viitor! Treptat, sistematic, mi-am construit fortăreaţa, în timp ce păsările defecau şi îşi aduceau contribuţia deasupra ei. Nu a fost uşor, domnule Bond. Ochii lui negri nu păreau să caute simpatie sau laude. Dar la sfârşitul anului trecut totul a fost gata. Reuşisem să am o bază sigură, foarte bine

camuflată. Eram gata să trec la următorul pas – extinderea puterii asupra lumii exterioare.

Doctor No tăcu. Ridică brațele câțiva centimetri şi le repoziționă cu calm înapoi în poală.

– După cum spuneam, domnule Bond, nu s-a văzut niciun nor pe cer în toți aceşti paisprezece ani. Dar mereu a existat unul sub linia orizontului. Ştiți la ce mă refer? Mă refer la o pasăre, o blestemată de pasăre cunoscută sub denumirea de lopătar roz! Nu o să vă plictisesc cu toate detaliile, domnule Bond. Cunoaşteți deja o parte din circumstanțe. Cei doi îngrijitori din mijlocul lacului primeau provizii din Cuba cu o şalupă. Aceeaşi şalupă le prelua rapoartele. Ocazional, şalupa aducea ornitologi din America pentru a petrece câteva zile în rezervație. Nu mă deranja. Accesul oamenilor mei în zonă era strict interzis, iar îngrijitorii nu aveau voie să se apropie de bază. Nu exista niciun contact. De la început, stabilisem cu cei de la Audubon Society că nu aveam de gând să intru în legătură cu reprezentanții lor. Apoi, ce se întâmplă? Într-o zi, complet din senin, îmi trimit cu şalupa o scrisoare. Lopătarii roz deveniseră una din minunile ornitologice ale lumii. Audubon mă informează oficial că vor începe construcția unui hotel în spațiul administrat de ei, chiar lângă râul pe care ați venit dumneavoastră ieri. Iubitorii de păsări din toată lumea vor veni aici pentru a le admira. Se vor turna filme. Conform scrisorii lor linguşitoare şi persuasive, Crab Key avea să fie o destinație renumită.

– Domnule Bond, zise el, ridicând din nou brațele. Zâmbetul fix căpăta treptat o nuanță ironică. Vă vine a crede? Intimitatea pe care mă străduisem să o obțin! Planurile mele de viitor! Năruite de nişte pensionare cu păsările lor! Am verificat atent contractul de arendare. Am oferit un preț generos pentru rezervație. Au refuzat. Aşa că am început să mă interesez de aceste

păsări, să aflu ce obiceiuri au. Dintr-o dată, s-a conturat o soluție. Una simplă. Omul fusese mereu cea mai mare amenințare pentru aceste păsări. Lopătarii sunt extrem de timizi. Se sperie ușor. Am comandat din Florida un tanc de mlaștină – un vehicul folosit în industria petrolieră care poate merge pe orice fel de teren. L-am măsluit în așa fel încât să scuipe flăcări și să fie înfricoșător – nu numai pentru păsări, ci și pentru oameni, trebuia să mă descotorosesc și de îngrijitori. Iar în decembrie, pe timp de noapte, tancul meu a năvălit în rezervație. A distrus tabăra, amândoi îngrijitorii au fost raportați ca uciși – deși se pare că unul din ei a reușit să scape și a murit în Jamaica – cuiburile au fost arse, s-a creat panică în rândul păsărilor. Un succes total! Păsările s-au îmbolnăvit de stress. Au murit cu miile. Pe urmă primesc însă, o cerere de a aproba aterizarea unui avion pe pista mea. Avea să urmeze o anchetă. Am hotărât să accept. Părea o mișcare mai înțeleaptă. Am aranjat un accident. O camionetă care pierde controlul pe pistă exact la momentul aterizării. Avionul este distrus. Toate urmele camionetei sunt șterse. Trupurile victimelor sunt puse în sicrie, iar eu raportez tragedia. După cum mă așteptam, urmează o altă anchetă. Este trimis un distrugător pe mare. Îl întâmpin pe căpitan cu mult fast. Poftesc echipajul pe insulă. Le arăt rămășițele taberei. Oamenii mei sugerează că cei doi și-au pierdut mințile din cauza singurătății și s-au luat la bătaie. Odată ce și-a omorât colegul, cel rămas a dat foc taberei și a fugit în canoea sa de pescuit. Este examinată și pista. Oamenii mei relatează cum avionul a coborât cu viteză prea mare. Cauciucurile au explodat probabil la impactul cu solul. Predăm sicriele. Totul este foarte trist. Ofițerii sunt mulțumiți. Nava pleacă. Pe insulă domnește din nou pacea.

Doctor No tuși delicat. Privea când la Bond, când la fată.

– Iar asta, dragi prieteni, este povestea mea, sau mai degrabă, primul capitol al unei poveşti care va fi, mai mult ca sigur, lungă şi interesantă. Am reuşit să îmi asigur iaraşi liniştea. Nu mai există lopătari roz, deci nici alţi îngrijitori. Categoric, Audubon Society vor hotărî să îmi accepte oferta. Nici nu contează. Dacă încep iaraşi cu manevrele lor amărâte, multe alte nenorociri se vor abate asupra lor. Întâmplarea aceasta mi-a servit drept avertisment. De acum încolo nimeni nu mă va mai deranja.

– Interesant, spuse Bond. Interesantă istorie de caz. Aşadar, pentru asta a trebuit să îl eliminaţi pe Strangways. Ce aţi făcut cu el şi cu fata?

– Sunt pe fundul lacului Mona. Am trimis trei din cei mai buni oameni ai mei. Dispun de o maşinărie mică, dar eficientă în Jamaica. Am nevoie de ea. Sunt mereu cu ochii pe serviciile secrete din Jamaica şi Cuba. Este necesar pentru planurile şi acţiunile pe viitor. Amicul dumneavoastră, Strangways, îmi trezise suspiciuni atunci când începuse să se intereseze de noi. Din fericire, îi cunoşteam deja întregul program. Moartea sa şi a fetei a fost pur şi simplu o chestiune de a alege momentul potrivit. Sperasem că voi scăpa şi de dumneavoastră într-o manieră la fel de expeditivă. Aţi avut noroc. Dar ştiam ce fel de om sunteţi din dosarele de la King's House. Am ghicit că îmi veţi cădea în plasă, ca o muscă. Eram pregătit, iar când radarul a detectat canoea am ştiut că nu mai aveaţi cum să-mi scăpaţi printre degete.

– Radarul dumneavoastră nu e foarte eficient, spuse Bond. Au fost două canoe. Cea pe care aţi văzut-o a fost a fetei. Vă spun, încă o dată, că ea nu are nimic de a face cu mine.

– Atunci este pur şi simplu ghinionul ei. Întâmplător, am nevoie de o femeie albă pentru un mic experiment. După cum am demonstrat mai devreme, domnule Bond, de obicei obţin ceea ce vreau.

Bond îl privi gânditor. Se întreba dacă merita să încerce măcar să îi ciobească un pic scutul impenetrabil. Avea rost să îl amenințe? Să încerce un bluf? Avea pe mânecă doar un dolar de treflă. Ideea de a juca o carte așa proastă aproape că îl plictisea. Îi răspunse pe un ton indiferent, aproape neglijent:

– Atunci înseamnă că v-a părăsit norocul, domnule Doctor No. În Londra există deja un dosar cu numele dumneavoastră. Observațiile mele, analiza fructelor otrăvite, miriapodul, accidentul rutier, toate sunt la dosar. La fel și numele domnișoarelor Chung și Taro. Am lăsat instrucțiuni ca, în caz că nu mă întorc de pe Crab Key în trei zile, să mi se citească raportul și să fie luate măsuri.

Bond tăcu. Fața lui Doctor No era impasibilă. Ochii și gura nu se clintiseră deloc. Vena jugulară pulsa regulat. Bond se aplecă. Spuse încet:

– Dar pentru fată, și nu mai pentru ea, sunt dispus să cad la învoială, domnule Doctor No. În schimbul întoarcerii noastre în Jamaica nevătămați, veți avea dreptul la o săptămână în care să vă pregătiți fuga. Vă puteți urca în avion, cu clasor de timbre cu tot, și să încercați să vă faceți nevăzut.

Bond se afundă în fotoliu.

– Ce părere aveți, domnule Doctor No?

CAPITOLUL 16

Orizonturile agoniei

Din spatele lui Bond, se auzi încet o voce:

– Cina este servită.

Bond se întoarse. Era bodyguardul. Lângă el se afla un alt bărbat, care ar fi putut fi fratele său geamăn. Stăteau acolo, două pachete de muşchi, cu mânecile kimonoului trase peste degete, privind înspre Doctor No.

– A, este deja ora nouă. Doctor No se ridică încet în picioare. Urmați-mă. Putem continua discuția într-un cadru mai intim. Ați fost foarte amabili să mă ascultați cu atâta îngăduință. Sper ca modestia bucatelor şi a vinului servit să nu vă pună în continuare la încercare.

O uşă dublă se deschise în spatele celor doi bărbați îmbrăcați în alb. Bond şi fata îl urmară pe Doctor No într-o încăpere octogonală cu lambriuri de mahon, din tavanul căreia atârna un candelabru de argint cu lumânări în suporți de sticlă. Sub candelabru, pe centru, se alfa o masă rotundă mare, din lemn de mahon, aranjată pentru trei persoane. Argintul şi sticla sclipeau primitor. Covorul mat, bleumarin părea voluptuos de moale. Doctor No ocupă scaunul cu spătar înalt din mijloc, şi o pofti pe Honey în dreapta lui. Se aşezară, iar fiecare îşi aşternu în poală şervetul de mătase albă.

Bond era dezgustat de falsa ceremonie şi de luxul încăperii. Ar fi rupt şervetul în bucățele, i l-ar fi înfăşurat lui Doctor No în jurul gâtului şi ar

fi strâns până când i-ar fi crăpat lentilele în ochii săi demonici.

Cei doi bodyguarzi purtau mânuşi albe de bumbac. Serveau mâncarea cu o îndemânare delicată, ocazional ghidaţi de câte o remarcă scurtă în chineză a lui Doctor No.

La început, Doctor No, părea îngândurat. Savură pe rând trei feluri diferite de supă, ducând la gură o lingură cu mâner scurt, pe care o putea apuca cu uşurinţă între cleşti. Bond încerca să îşi ascundă temerile faţă de Honey. Stătea relaxat în scaun, forţându-se să bea şi să mănânce cu poftă. Discuta vesel despre Jamaica cu fata – despre păsări, animale şi flori, fiind un subiect pe care ea îl cunoştea foarte bine. Din când în când, picioarele li se atingeau pe sub masă. Părea aproape bucuroasă. Bond avea impresia că imitau excelent un cuplu de tineri logodiţi, la masă cu un unchi nesuferit.

Bond nu avea nicio idee dacă încercarea lui fragilă de intimidare funcţionase. Nu credea că şansele erau prea mari. Doctor No, cu povestea sa, avea o aură de invincibilitate. Biografia incredibilă părea a fi adevărată. Nu exista niciun element implauzibil. Poate că erau şi alţi oameni pe lume care îşi construiseră imperii personale – departe de ochii lumii, în locuri unde nu existau martori şi unde puteau face tot ce doreau. Dar ce anume plănuia Doctor No să facă în continuare, după ce va fi strivit muştele care îi ieşiseră în cale? Şi dacă – odată cu moartea lui Bond şi a lui Honeychille – Londra ar depista indiciile care îl aduseseră pe Bond aici? Probabil că le-ar depista. Se putea baza pe Pleydell-Smith. Pe analiza fructelor otrăvite. Dar unde ar reuşi să ajungă succesorul lui Bond? Nu foarte departe. Şi nu va exista nimic care să confirme implicarea fetei. În Morgan's Harbour vor crede că s-a înecat într-una din expediţiile ei. Era greu de crezut că putea exista

ceva care să împiedice al doilea capitol al vieții lui Doctor No, oricare ar fi acesta.

Dincolo de schimbul de vorbe dintre el şi fată, Bond se pregătea pentru ce era mai rău. Avea la dispoziție multe arme pe masă. Când i se aduseră cotletele, perfect preparate, Bond alese cu greu un cuțit, până la urmă îl preferă pe cel de pâine. Continuă discuția de la masă, trăgând discret înspre el cuțitul mare de friptură. Cu un gest larg al mâinii drepte, răsturnă paharul de şampanie, iar în fracțiunea de secundă a impactului, cu mâna stângă, reuşi să strecoare cuțitul în mâneca kimonoului. Între scuzele sale şi eforturile bodyguarzilor de a şterge lichidul vărsat, Bond ridică brațul stâng, lăsând cuțitul să alunece pe mânecă în jos, apoi pe interiorul kimonoului, până ce îi simțise atingerea rece în dreptul coastelor. Terminând cotletele, îşi potrivi mai strâns cordonul de mătase în jurul taliei, în aşa fel încât cuțitul să ajungă presat de abdomen. În contact cu pielea, lama de oțel devenea din ce în ce mai caldă.

Urmă cafeaua, apoi cina luă sfârşit. Cei doi bodyguarzi reapărură, oprindu-se în spatele scaunelelor lui Bond şi Honeychille. Stăteau cu brațele încrucişate, impasibili, imobili, ca doi călăi.

Doctor No aşează cu grijă ceaşca pe farfurie. Îşi rezemă cele două gheare metalice de masă. Postura sa părea să fie mai dreaptă. Se întoarse câțiva centimetri în direcția lui Bond. Niciun gând nu părea să îi umbrească fața. Ochii erau duri şi direcți. Gura subțire se încreți şi vorbi.

– Sunteți mulțumit de cină, domnule Bond?

Bond luă o țigară din tabachera argintie din fața lui şi o aprinse. Se juca cu bricheta argintie de masă. Presimțea că avea să se întâmple ceva rău. Trebuia cumva să sustragă bricheta. Focul putea fi folosit ca armă. Răspunse detaşat,

– Da. A fost excelentă. Se întoarse spre fată, apoi se aplecă deasupra mesei, sprijinindu-şi

coatele pe margine. Încrucişă mâinile, înşfăcând bricheta dintr-o mişcare.

– Sper că am comandat ce-ţi place, zâmbi el înspre Honey.

– Da, a fost minunată, răspunse amiabil fata. Pentru ea, petrecerea încă nu se terminase.

Bond fuma cu poftă, gesticulând excesiv din mâini, pentru a crea o atmosferă dinamică. Se întoarse spre Doctor No. Stinse ţigara, se lăsă pe spate în scaun şi îşi încrucişă braţele. Reuşise să ascundă brichetea la subraţ. Zâmbi binevoitor.

– Iar acum ce urmează, domnule Doctor No?

– Putem trece la amuzamentele de seară, domnule Bond. Bănuiesc că oferta dumneavoastră este o cacialma. Oamenii din domeniul dumneavoastră nu procedează aşa cum aţi spus. Se trimit rapoarte de rutină la sediul central. Astfel, şeful este informat constant de progresul unei anchete. Cunosc lucrurile acestea. Agenţii secreţi nu procedează aşa cum susţineţi că aţi făcut dumneavoastră. Citiţi prea multe romane de suspans. Micul discurs pe care l-aţi ţinut duhneşte a prefăcătorie. Nu, domnule Bond, nu vă accept povestea. Dacă este adevărată, sunt pregătit să înfrunt consecinţele. Aş risca prea mult să fiu întors din drum. Să vină poliţia, să vină soldaţii. Unde sunt bărbatul şi fata? Ce bărbat şi ce fată? Nu ştiu nimic. Vă rog să plecaţi. Perturbaţi activitatea de pe guaneră. Ce dovezi aveţi? Aveţi un mandat de percheziţie? Legea engleză este foarte strictă, domnilor. Duceţi-vă acasă şi lăsaţi-mă în pace cu cormoranii mei cu tot. Vedeţi, domnule Bond? Şi haideţi să presupunem că se ajunge la ce e mai rău. Că sunt trădat de unul dintre agenţii mei, ceea ce e complet improbabil (Bond îşi aminti cum rezistase domnişoara Chung). Ce am de pierdut. Încă doi morţi la socoteală. Dar domnule Bond, un om nu poate fi spânzuarat decât o singură dată.

Capul lui înalt, în formă de pară se clătina dezaprobator.

– Mai aveți ceva de adăugat? Mai aveți vreo întrebare? Vă așteaptă pe amândoi o noapte plină. Întrevederea noastră se apropie de sfârșit. Țin la orele mele de somn. Mâine acostează transportul lunar și trebuie să supraveghez încărcarea. Va trebui să petrec întreaga zi pe debarcader. Așadar, domnule Bond?

Bond se uită înspre fată. Chipul ei căpătase o paloare morbidă. Îl privea pierdută, așteptând un miracol din partea lui. Bond se uită la mâinile sale. Își examină cu atenție unghiile. Căutând să câștige timp, întrebă,

– Și apoi? Ce aveți în program după ziua de mâine în care sunteți ocupat cu găinațul? Care este următorul capitol pe care credeți că îl veți scrie?

Bond nu ridică privirea. Vocea joasă, liniștită și autoritară îi ajunse la urechi de părcă îi vorbea din cer.

„Ah, da. Probabil erați curios. Domnule Bond, aveți obiceiul de a cerceta neîncetat. Mergeți cu el până în pânzele albe. Admir asemenea calități la un om care mai are doar câteva ore de trăit. Așa că am să vă spun. Voi trece la următoarea pagină. Dacă asta vă consolează. Locul nu înseamnă doar găinat. Instinctele dumneavoastră nu v-au trădat. Insula aceasta, domnule Bond, este pe cale de a deveni cel mai mare centru tehnologic din lume".

– Chiar așa? Bond se uita în continuare în pământ.

– Cu siguranță știți că Insula Turks, la aproape cinci sute de kilometri depărtare, prin Windward Passage, este cel mai importat centru de testare a rachetelor teleghidate din Statele Unite?

– Este un centru importat, da.

– Poate că ați citit de rachetele care și-au greșit traiectoria în ultima vreme? SNARK[1], de

[1] SNARK - Model de rachetă nucleară, folosit de forțele aeriene ale Statelor Unite ale Americii (*n.trad.*).

exemplu, a ajuns în pădurile braziliene în loc să ajungă în adâncurile din sudul Atlanticului.

– Da.

– Ţineţi minte că nu a răspuns comenzilor telemetrice de a schimba traiectoria şi nici de a se autodistruge. Părea să fie posedată.

„Da, îmi amintesc".

– Au mai fost şi alte eşecuri, eşecuri decisive, dintr-o lungă listă de prototipuri – ZUNI, MATADOR, PETREL, REGULUS, BOMARC – atâtea nume, atâtea schimbări, nici nu le ţin minte pe toate. În fine, domnule Bond, Doctor No nu putea să nu strecoare o notă de mândrie în voce, poate ar fi cazul să ştiţi că marea majoritate a acelor eşecuri au fost provocate de pe Crab Key.

– Nu mai spuneţi!

– Nu mă credeţi. Nu contează. Sunt alţii care mă cred. Alţii care au fost martori la desfiinţarea unei serii întregi, rachetele MASTODONT, după repetate erori de navigaţie şi de receptare a comenzilor radio transmise de pe Insula Turks. Ruşii mă cred. Ruşii sunt partenerii mei în această aventură. Mi-au pregătit şase oameni. Doi dintre ei sunt acum la post, urmărind frecvenţele radio, în funcţie de care se deplasează aceste arme. Deasupra noastră, în galeriile săpate în stâncă, se află aparatură în valoare de un milion de dolari, domnule Bond, aparatură care transmite semnale în ionosferă, aşteptând să blocheze undele lor prin. Iar, din când în când, este lansată câte o rachetă cu o traiectorie de opt sute de kilometri spre un punct din Atlantic. Iar noi o urmărim, la fel de clar cum o urmăresc şi cei de la panoul de control de pe Insula Turks. Apoi impulsurile noastre bruiază racheta şi o ia razna, se prăbuşeşte în mare, se autodistruge, sau îşi schimbă traiectoria. Încă un test eşuat. Vina cade pe operatori, pe designeri, pe producători. Panică la Pentagon. Trebuie să încerce altceva, alte frecvenţe, alte tipuri de metal, alte

transmițătoare. Bineînțeles, continuă Doctor No sincer, avem şi noi problemele noastre. Urmărim prea multe lansări de antrenament, fără să afectăm prototipii noi. Dar în cazurile acestea luăm legătura imediat cu Moscova. Da, am primit de la ei până şi un codificator, cu frecvențe şi programe proprii. Iar ruşii analizează situația. Vin cu sugestii. Noi le încercăm. Este ca şi cum ai atrage atenția unui om în mulțime, domnule Bond. La un moment dat, sus în stratosferă racheta ne recunoaşte semnalul. Ne recunoaşte, îi putem vorbi direct şi o facem să se răzgândească.

Doctor No tăcu.

– Nu vi se pare interesantă, domnule Bond, această ramură paralelă a afacerilor mele cu guano? Vă asigur că este foarte profitabilă. Şi s-ar putea să nu se oprească aici. Poate comuniştii din China îmi vor oferi mai mult. Cine ştie. Deja mi-am pus antenele în mişcare.

Bond ridică privirea. Se uită gânditor la Doctor No. Aşadar, avusese dreptate. Chiar *era* ceva mult mai mare în spatele acestei poveşti. Era un joc serios, un joc care explica totul, un joc ancorat clar în lumea spionajului internațional, un joc cu o miză uriaşă. Ca să vezi! Acum toate piesele puzzle-ului se potriveau perfect. Pentru asta merita într-adevăr să sperii câteva păsări şi să omori câțiva oameni. Izolare? Bineînțeles că Doctor No trebuia să-i elimine pe amândoi. Putere? Asta era. Doctor No făcea afaceri serioase.

Bond se trezi privind reverențios ochii negri.

– Va trebui să omorâți mult mai mulți oameni pentru a ține situația sub control, domnule Doctor No. Valoarea este uriaşă. Aveți o proprietate foarte bună aici – mult mai bună decât aş fi crezut. Mulți oameni vor încerca să ciupească din tort. Sunt curios cine o să fie primul care o să reuşească şi o să vă omoare. Oamenii de deasupra, arătă spre tavan, cei care au fost pregătiți la

Moscova? Sunt tehnicieni. Mă întreb ce ordine primesc de la Moscova. Nici dumneavoastră nu ştiţi, nu-i aşa?

– Continuaţi să mă subestimaţi, domnule Bond. Sunteţi un om încăpăţânat, mai prost decât mă aşteptam. Sunt conştient de aceste posibilităţi. Am avut grijă ca unul din aceşti oameni să devină supraveghetorul meu secret. Are dubluri ale codurilor şi o copie a codificatorului. Locuieşte într-o altă parte a muntelui. Ceilalţi cred că a murit. Verifică toate programele. Îmi trimite evidenţa traficului. Până acum în înştiinţările de la Moscova nu a existat nici urmă de conspiraţie. Sunt precaut şi voi fi precaut în continuare. După cum spuneam, mă subestimaţi.

– Nu vă subestimez, domnule Doctor No. Sunteţi un om extrem de grijuliu, dar aveţi prea multe conturi neîncheiate. În domeniul meu, sunt în aceeaşi situaţie. Cunosc sentimentul. Dar câteva sunt chiar foarte urâte. Legătura cu chinezii, de exemplu. Nu mi-ar plăcea să am aşa ceva în spate. FBI-ul ar trebui să vă dea cele mai puţine bătăi de cap – jaf şi identitate falsă. Îar pe ruşi îi cunoaşteţi la fel de bine ca mine? Sunteţi „cel mai bun prieten" la momentul acesta. Însă ruşii nu umbă cu parteneri. Vor vrea să preia ei frâiele – să vă scoată din joc cu un glonţ. Apoi mai este dosarul Serviciilor Secrete Britanice, pentru care lucrez. Chiar vreţi să îl îngroşaţi, omorându-mă? Dacă aş fi în locul dumneavoastră, nu aş face asta. Suntem o adunătură de oameni tenace. Dacă se întâmplă ceva cu mine şi cu fata, vă veţi da seama cât de mică şi neajutorată este, de fapt, insula Crab Key.

– Nu poţi juca cu mize mari fără să îţi asumi riscuri, domnule Bond. Accept pericolele şi, atât cât am putut, m-am pregătit să le înfrunt. Vedeţi, domnule Bond, vocea joasă căpătă o nuanţă lacomă, sunt pe cale de a realiza lucruri şi mai mari. Capitolul Doi, de care am pomenit, promite o

asemenea răsplată la care numai un prost ar renunța pentru că îi e frică. V-am spus că putem controla undele după care se ghidează rachetele. Le pot face să-şi schimbe traiectoria şi să ignore comenzile radio. Ce ați zice, Domnule Bond, dacă aş merge mai departe? Dacă aş reuşi să le orientez spre apele din jurul insulei mele şi să recuperez secretele fabricației lor. În prezent, distrugătoarele americane din sudul Atlanticului recuperează aceste rachete când ajung să se paraşuteze în mare. Câteodată paraşutele nu se deschid. Câteodată nu se activează sistemele de autodistrugere. Nimeni de pe Insula Turks nu ar fi surprins dacă, din când în când, un prototip al unei serii noi ar deraia şi ar ajunge pe lângă Crab Key. La început, cel puțin, ar fi considerată o eroare mecanică. Mai târziu, e posibil să descopere că racheta se ghida după alte semnale radio în afară de ale lor. S-ar porni un război al undelor. Vor încerca să localizeze originea semnalelor false. Odată ce m-ar descoperi, mi-aş împlini o ultimă dorință. Rachetele lor ar lua-o razna. S-ar îndrepta spre Havana, spre Kingston, înapoi spre Miami. Chiar şi fără focos, domnule Bond, cinci tone de metal, deplasându-se cu o mie şase sute de kilometri la oră pot cauza pagube serioase într-un oraş aglomerat. Iar apoi? Apoi s-ar crea o stare de panică, ar urma protestele publice. Se va pune capăt experimentelor. Baza de pe Insula Turks va fi închisă. Şi cât ar plăti Rusia pentru toate acestea, domnule Bond? Cât, în plus, pentru fiecare prototip recuperat? Să spunem, zece milioane de dolari pentru întreaga operațiune? Douăzeci de milioane? Pentru ei ar fi o victorie fără de preț în cursa tehnologiei militare. Aş putea să cer un cec în alb. Nu-i aşa, Domnule Bond? Şi nu-i aşa că aceste considerente fac ca amenințările dumneavoastră să pară insignifiante?

Bond nu spuse nimic. Nu mai era nimic de spus. Dintr-o dată, era înapoi în camera liniştită,

de la etaj, în Regent's Park. Putea auzi ploaia bătând uşor la geam, iar vocea lui M, iritată, sarcastic, spunând, „ceva, o poveste nenorocită cu nişte păsări... o vacanţă la soare o să-ţi prindă bine... anchetă de rutină". Iar el, Bond, luase o canoe, un pescar şi mâncare de drum şi plecase acum câte zile, câte săptămâni? – să „arunce o privire". Ei bine, aruncase o privire în Cutia Pandorei. Primise răspunsurile, aflase secretele – iar acum? Acum urma să fie condus politicos spre propriul mormânt, îngropând cu el secretele şi pe sărmana fată care venise după el în această aventură. Bond fu copleşit de amărăciune, pentru o secundă credea că îi va fi greaţă. Luă în mână paharul de şampanie şi îl goli dintr-o înghiţitură. Spuse dur:

– În regulă, domnule Doctor No. Să înceapă odată spectacolul. Ce aveţi în program – cuţite, gloanţe, otravă, ştreang? Dar haideţi mai repede, m-am săturat de dumneavoastră.

Buzele lui Doctor No formară într-o linie mov, subţire. Ochii străluceau ca două pietre de onix, sub fruntea netedă ca o bilă de biliard. Masca de politeţe dispăruse. În scaunul înalt stătea Marele Inchizitor. Era timpul pentru *peine forte et dure*[1].

La comanda lui Doctor No, bodyguarzii făcură un pas înainte şi îi înşfăcară pe cei doi de coate, încolăcindu-le dureros mâinile de braţele scaunelor. Cei doi nu opuseră rezistenţă. Bond era concentrat pe bricheta prinsă la subsuoară. Mânuşa albă strângea braţul ca într-o menghină. Întoarse capul spre fată şi zâmbi.

– Îmi pare rău, Honey. Mi-e teamă că nu o să apucăm să ne jucăm împreună, până la urmă.

Ochii fetei, pe chipul ei palid, erau vineţi de spaimă. Buzele îi tremurau.

– O să doară? spuse ea.

[1] „Pedeaspă grea şi dură" (fr; *n. trad.*).

– Liniște! plesni vocea lui Doctor No ca un bici. Gata cu prostiile. Bineînțeles că o să doară. Sunt interesat de durere. Sunt de asemenea interesat să aflu cât de mult poate îndura corpul uman. Din când în când fac experimente pe oamenii mei care trebuie pedepsiți. Şi pe intruşi. Amândoi mi-ați pricinuit multe probleme. La rândul meu, vreau să vă pricinuiesc multă durere. O să țin evidența rezistenței voastre. Totul va fi înregistrat. Morțile voastre vor servi unui scop științific. Niciodată nu risipesc material uman. Experimentele nemților pe oameni vii, din timpul războiului au fost de mare folos științei. A trecut un an de când am omorât pe cineva prin metoda pe care a ales-o pentru tine, femeie. Era o negresă. A rezistat trei ore. A murit de frică. Voiam o fată albă pentru a face o comparație. Nu am fost surprins când mi s-a spus că ai ajuns pe insulă. De obicei obțin ceea ce vreau.

Doctor No se afundă în scaun. Ochii o fixau acum pe fată, studiindu-i reacțiile. Ea se holba înapoi la ei, aproape hipnotizată, ca un şoarece de câmp în fața unui şarpe cu clopoței.

Bond scrâşni din dinți.

– Eşti din Jamaica, aşa că ştii la ce mă refer, continuă Doctor No. Insula aceasta se numeşte Crab Key. Iar numele vine de la faptul că este infestată de crabi, crabi de pământ – jamaicanii le spun „crabi negri". Îi ştii. Cântăresc cam jumătate de kilogram şi sunt cât farfuriile de mari. În perioada aceasta a anului ies cu miile din găurile lor de pe țărm şi urcă înspre munte. Aici, în relieful de coral, se adăpostesc din nou în găuri şi se înmulțesc. Umblă în batalioane de câteva sute, deodată. Trec peste orice şi prin orice. În Jamaica trec şi prin casele care le stau în cale. Sunt ca lemingii din Norvegia. Migrează în masă, instinctiv. Doctor No tăcu. Continuă încet. Dar există o diferență. Crabii aceştia devorează tot ceea ce le iese în cale. Iar la momentul

acesta, femeie, vin în „fugă". Chiar acum, gonesc pe munte în sus, cu zecile de mii, în valuri imense de roşu, oranj şi negru, mişună răzuind suprafaţa stâncii. Iar în seara aceasta, vor găsi în mijlocul drumului, un trup gol de femeie azvârlit în faţa lor – un adevărat festin – cleştii vor simţi carnea vie şi caldă, iar unul din ei se va năpusti cu gheara şi apoi... apoi...

Fata gemu. Capul îi căzu brusc într-o parte. Leşinase. Bond încercă să sară în picioare. Scuipă printre dinţi o tiradă de înjurături. Mâinile uriaşe ale bodyguardului îl ţintuiau dureros. Nici nu se putea clinti din scaun. După un timp se potoli. Aşteptă să îşi calmeze glasul şi spuse pe un tonul cel mai veninos posibil:

– Nenorocitule. O să arzi în focurile iadului.

Doctor No schiţă un zâmbet.

– Domnule Bond, nu recunosc existenţa iadului. Poate vor începe cu gâtul feţei sau cu inima, fiind atraşi de ritmul pulsului. În cazul acesta nu ar dura mult. Consolaţi-vă cu ideea.

Spuse apoi ceva în chineză. Bodyguardul din dreptul fetei se aplecă şi o săltă din scaun peste umăr, ca pe un copil. Braţele ei lungi se bălăngăneau în jos, iar părul se revărsa în cascade aurii. Bodyguardul se îndepărtă şi ieşi din cameră, închizând silenţios uşa în urma lui.

Pentru un moment, încăperea rămase complet tăcută. Bond se gândea doar la cuţiul de la brâu şi la bricheta pe care o strângea la subraţ. La ce i-ar folosi cele două bucăţi de metal? Ar putea să ajungă în dreptul lui Doctor No?

Doctor No vorbi încet:

– Spuneaţi că puterea este o iluzie, domnule Bond. V-aţi răzgândit? Puterea mea de a alege această moarte pentru fată cu siguranţă nu este o iluzie. Totuşi, haideţi să continuăm cu sfârşitul dumneavoastră. Şi acolo se găsesc câteva elemente inovatoare. Vedeţi, domnule Bond, sunt interesat de anatomia curajului

– în contextul capacității oamenilor de a rezista. Dar cum putem măsura rezistența umană? Cum am putea face un grafic al voinței de a supraviețui, de a tolera durerea, de a învinge frica? M-am gândit mult la acest aspect şi cred că am ajuns la o soluție. Bineînțeles, este doar o metodă improvizată, dar voi învăța din experiență, pe măsură ce voi testa tot mai mulți subiecți. V-am pregătit pentru experiment cât am putut de bine. V-am dat un sedativ în aşa fel încât să aveți corpul odihnit şi v-am oferit de mâncare pentru a vă recăpăta puterile. Pe viitor, alți – cum să le spunem – pacienți, vor avea parte de acelaşi tratament. Se va porni de pe aceeaşi treaptă, din punctul acesta de vedere. Ce urmează este doar o chestiune ce ține de puterea de rezistență a fiecărui individ. Doctor No tăcu, privindu-l pe Bond în față. Vedeți, domnule Bond, tocmai am terminat de construit o cursă cu obstacole, o cursă împotriva morții. Nu voi mai dezvălui alte detalii, întrucât aspectul surpriză este unul din factorii generatori de frică importanți. Pericolele necunoscute sunt cele mai presante, cele care solicită cel mai mult rezervele de curaj. Îmi place să cred că probele pe care vi le-am pregătit sunt pline de elemente neaşteptate. Va fi deosebit de interesant, domnule Bond, ca primul meu competitor să fie un om cu asemenea calități fizice. Va fi foarte interesant să observ cât de departe veți ajunge pe traseul pe care l-am conceput. Ar trebui să stabiliți un record greu de bătut pentru viitorii alergători. Am mari aşteptări de la dumneavoastră. Veți ajunge departe, dar când inevitabilul se va produce şi nu veți reuşi să treceți de un obstacol, oamenii mei vă vor recupera trupul, iar eu voi examina cu cea mai mare atenție condiția rămăşițelor dumneavoastră pământeşti. Datele vor fi înregistrate. Veți fi primul punct de pe grafic. Este chiar o onoare, nu-i aşa, domnule Bond?

Bond nu răspunse. Ce naiba însemna asta? În ce consta testul ăsta? Exista vreo şansă de supravieţuire? Putea găsi o cale de scăpare pentru a ajunge la fată înainte de a fi prea târziu, chiar dacă ar fi însemnat să îi ia viaţa pentru a o scăpa de chinuri? Încet, Bond îşi adună curajul, protejându-şi mintea de sufocanta frică de necunoscut şi concentrându-şi întreaga fiinţă pe dorinţa de supravieţuire. Nu ştia cum, dar mai presus de orice, trebuia să se agaţe de armele pe care le avea.

Doctor No se ridică. Păşi încet înspre uşă, apoi se întoarse. Ochii negri, goi, ameninţători îl fixau pe Bond din prag. Înclină uşor capul. Buzele vinete se încreţiră din nou.

– Sper să faceţi o cursă bună pentru mine, domnule Bond. După cum se zice, vă urez *numai* bine.

Doctor No se întoarse, iar kimonoul cenuşiul dispăru silenţios în spatele uşii.

Capitolul 17

Țipătul prelung

În lift se afla un bărbat. Uşile erau deschise, aşteptând. James Bond, în continuare imobilizat, era condus înăuntru. Acum sala de mese rămăsese goală. Cât va dura până când bodyguarzii se vor întoarce să strângă farfuriile şi vor observa ce lipsea? Uşile se închiseră etanş. Liftierul stătea în dreptul butoanelor în aşa fel încât Bond nu putea vedea pe ce apăsa. Păreau să urce. Bond încercă să aprecieze distanța. Liftul se opri. Părea să fi trecut mai puțin timp față de prima dată, atunci când coborâseră. Uşile se deschiseră în capătul unui coridor gri, neamenajat, săpat în piatră. Părea lung de aproape douăzeci de metri.

– Joe, aşteaptă-mă, zise bodyguardul lui Bond liftierului. Mă întorc imediat.

Bond fu condus până în capătul opus al coridorului, trecând pe lângă uşi numerotate alfabetic. Slab, se auzea un zgomot continuu de motor, iar din spatele unei uşi, Bond auzi pentru o secundă un hârşâit de unde statice. Păreau să fie într-o sală a maşinilor, în inima muntelui. Ajunseră la uşa din capăt. Cu negru, era inscripționată litera Q. Era întredeschisă, iar bodyguardul îl împinse pe Bond înăuntru. Dincolo de uşă, se afla o celulă gri de aproximativ douăzeci de metri pătrați. Era goală, cu excepția unui scaun de lemn, pe care aşteptau, proaspăt spălați şi frumos împăturiți, jeanşii negri şi cămaşa albastră a lui Bond.

Bodyguardul îi dădu drumul. Bond se întoarse şi privi atent faţa lată, gălbuie, încadrată de părul creţ. Ochii umezi, căprui păreau să licărească de curiozitate şi plăcere. Bărbatul ţinea o mână pe clanţă.

– Ei bine, asta e, îi spuse el lui Bond. Ai ajuns la punctul de pornire. Poţi să rămâi să putrezeşti aici, sau să încerci să găseşti drumul. Cursă plăcută!

Bond hotărî că merita se încerce. Se uită înspre liftierul care îi supraveghea din celălalt capăt. Vorbi încet:

– Cum ţi-ar plăcea să câştigi zece mii de dolari, garantat, şi un bilet până oriunde vrei în lume?

Urmări expresia bodyguardului. Gura se arcui într-un zâmbet larg, în spatele căruia se iviră nişte dinţi maronii, tociţi inegal după ani întregi de ros trestii de zahăr.

– Mersi, domnu'. Dar aş prefera să nu mor.

Bărbatul se trase mai aproape de uşă. Bond şopti disperat:

– Am putea să fugim de aici amândoi.

Buzele groase rânjiră batjocoritor:.

– Scuteşte-mă! zise el. Uşa se închise cu un zgomot ferm.

Bond ridică din umeri. Aruncă un ochi înspre uşă. Era din metal solid şi nu avea clanţă pe dinăuntru. Nu se mai osteni încercând să o spargă. Trase scaunul şi se aşeză pe grămada de haine împăturite, privind în jur. Pereţii erau complet goi cu excepţia unui grilaj de ventilaţie mai lat decât umerii săi. În mod clar era calea de ieşire. În afară de aerisire, mai observă un hublou din sticlă groasă, mai îngust decât capul lui Bond, fix deasupra uşii. Reflecta lumina de pe coridor în încăpere. Nu mai era nimic altceva. Nu avea rost să mai piardă timpul. Era probabil în jur de zece treizeci. Afară, Honey era deja întinsă undeva pe un povârniş, aşteptând apropierea tumultoasă a

crabilor, lovind cu ghearele lor în stâncă. Bond se îngrozi închipuindu-şi trupul palid zăcând sub cerul înstelat. Se ridică brusc. Ce dracu' tot aştepta? Era cazul să pornească, indiferent de ce s-ar fi aflat de partea cealaltă a grilajului.

Bond scoase cuțitul şi bricheta şi lepădă kimonoul. Luă pe el pantalonii şi cămaşa, vârând bricheta în buzunarul de la şold. Îşi trecu degetul peste tăişul lamei. Era foarte ascuțit. Ar fi fost şi mai bine dacă nu ar fi avut vârful bont. Îngenunche şi începu să frece cuțitul de podeaua din piatră. După un sfert de oră de trudă, fu mulțumit. Nu era chiar un stilet, dar acum putea înjunghia şi tăia cu el. Bond luă cuțitul între dinți, poziționă scaunul sub aerisire şi se urcă pe el. Grilajul! Presupunând că îl putea smulge din balamale, ar fi putut folosi sârma din rama groasă pe post de suliță. Ar însemna să aibă trei arme. Bond întinse mâna, gata să apuce grilajul între degete.

O clipă mai târziu era întins pe jos, cu capul julit, acolo unde se izbise de podea, şi brațul pulsând dureros, ca o arsură. Zăcea năuc, amintindu-şi doar de o scânteie albastră şi un bâzâit electric, înainte de a se prăbuşi.

Bond se aşeză în genunchi şi rămase nemişcat. Se aplecă, scuturând din cap ca un animal rănit. Simți mirosul de carne arsă. Ridică brațul drept în fața ochilor. Pernițele degetelor erau arse, roşii. Imaginea îi înteți durerea. Înjură nervos şi se ridică încet în picioare. Aruncă un ochi înspre grilajul de sârmă, vrând parcă să vadă dacă, precum un şarpe, se pregătea de un nou atac. Înverşunat, propti din nou scaunul de perete. Luă cuțitul şi tăie o fâşie din kimonoul aruncat pe jos, apoi o înfăşură strâns în jurul degetelor. Se urcă iarăşi pe scaun şi analiză grilajul. Pe acolo trebuia să iasă. Şocul electric ar fi trebuit să îl înmoaie – fusese pregătit ca o mostră a durerii ce îl aştepta mai departe. Mai mult ca sigur,

cauzase un scurtcircuit. Mai mult ca sigur, curentul fusese deja oprit. Aruncă rapid o privire, apoi întinse mâna spre sita de sârmă. Îşi strecură degetele prin ochiurile grilajului şi apucă strâns.

Nimic! Nu se întâmplă nimic – era o simplă sârmă. Bond pufni. Se simţi eliberat. Trase de grilaj şi acesta cedă un pic. Trase din nou şi rămase cu el în mână, atârnând de două fire de liţă care ieşeau din perete. Bond smulse grilajul şi coborî de pe scaun. Da, putea desprinde rama. Începu să destrame sita. Apoi, folosind scaunul pe post de ciocan, îndreptă bucata de sârmă groasă.

Zece minute mai târziu, Bond avea o suliţă strâmbă, lungă de peste un metru. Unul din capete, care fususe iniţial tăiat cu patentul, era acum ascuţit. Nu ar fi străpuns prin haine, dar putea fi înfipt în faţă sau în gât. Proptind suliţa între uşa metalică şi podea, şi trăgând cu toată puterea, Bond reuşi să îndoaie celălalt capăt într-un fel de cârlig. Măsură sârma pe lângă picior. Era prea lungă. O îndoi la mijloc şi o strecură pe cracul pantalonilor. Atârna din talie până deasupra genunchiului. Se urcă din nou pe scaun şi, cu grijă, se agăţă de marginea gurii de aerisire. Nu fu surprins de niciun şoc electric. Îşi săltă corpul în gaură şi rămase întins pe burtă, privind înainte.

Burlanul părea cu zece centimetri mai lat ca umerii lui Bond. Era circular, din metal laminat. Bond aprinse bricheta, realizând cât de inspirat fusese să o ia. Da, placajul era din zinc şi părea nou. Burlanul continua drept înainte, fără vreun element notabil, în afară de marginile unde fuseseră îmbinate bucăţile de ţeavă. Bond puse bricheta la loc în buzunar şi începu să se târască înainte.

Se descurca uşor. Aerul rece din sistemul de ventilaţie îi sufla direct în faţă. Nu se simţea

deloc mirosul mării – era filtrat printr-o centrală. Doctor No modificase probabil unul din burlane pentru a se folosi de el în planul său. Ce capcane pregătise pentru a pune la încercare victimele? Erau probabil ingenioase, dureroase – concepute în aşa fel încât să reducă rezistenţa victimei. La aşa-zisa linie de sosire, urma *le coupe de grace*[1] – în cazul în care victima reuşea să ajungă până acolo. Ar fi ceva care să pună capăt cursei, ceva din care nu mai exista scăpare, căci nu avea să fie niciun premiu în această cursă, în afară de neant – o stare în care Bond s-ar fi bucurat să ajungă. Doar dacă nu cumva Doctor No se pripise. Doar dacă nu cumva subestimase dorinţa de a supravieţui. Aceasta era singura lui speranţă – să încerce să facă faţă hazardului, să ajungă măcar până la capăt.

În faţă se întrezări o strălucire slabă. Bond se apropie cu grijă, folosindu-se de simţuri ca de nişte antene. Lumina se înteţi. Erau, de fapt, reflexii luminoase în metal. Bond înaintă până ce atinse peretele burlanului cu creştetul. Fix deasupra, la capătul unui puţ vertical ce părea lung de aproape cincizeci de metri, se vedea o strălucire. Avea senzaţia că priveşte prin ţeava lungă a unei puşti. Bond se răsuci, iar în final reuşi să se ridice în picioare. Trebuia să se cațere pe tub în sus fără nicun punct de sprijin! Ar fi reuşit? Bond îşi relaxă umerii. Da, acum atingeau pereţii. Pentru moment se putea folosi şi de picioare, deşi ar fi alunecat probabil, acolo unde nu erau marginile bucăţilor îmbinate, de care se putea sprijini câte puţin. Bond ridică din umeri şi se descălţă în grabă. Nu avea rost să se mai gândească la pantofi.

Centimetru cu centimetru, ca un vierme, începu să urce pe tub în sus – folosindu-se când de umeri, când de picioare, de genunchi, de picioare

[1] „Lovitura de grație" (fr.; *n.trad.*).

din nou pentru a-şi sălta greutatea, apoi iarăşi de umeri pentru a-şi fixa poziţia şi a avansa încă un pic. Repetă mişcările, iarăşi şi iarăşi şi iarăşi. La fiecare îmbinare a ţevilor, se oprea, profitând de priza milimetrică pentru a-şi trage sufletul şi a se pregăti de următoarea rundă. Gândeşte-te doar la cei câţiva centimetri care trebuie cuceriţi unul câte unul, nu privi în sus. Nu te gândi la lumina care nu pare să fie nicidecum mai puternică sau mai aproape. Nu te gândi că ai putea să aluneci şi să-ţi rupi gleznele căzând înapoi de unde ai pornit. Nu te gândi la crampe. Nu te gândi la muşchii întinşi, la vânătăile de pe umeri şi de pe picioare. Câştigă puţin câte puţin, cucereşte centimetru cu centimetru tubul argintiu.

Dar picioarele transpirate începeau să alunece. De două ori se întâmplă să cadă în gol vreun metru înainte de a reuşi să frâneze dureros cu umerii. La un moment dat, fu nevoit să se oprească cu totul, pentru a aştepta ca jetul de aer să îi usuce transpiraţia. Rămase pe loc zece minute, holbându-se la reflexia din metalul laminat, cu faţa împărţită în două de cuţitul dintre dinţi. Totuşi, încă nu îndrăznea să privească în sus, să vadă cât mai avea. Ar fi putut să îl distrugă psihic. Cu grijă, Bond îşi şterse tălpile de pantaloni şi reluă urcuşul.

Acum, mintea lui Bond era pe jumătate pierdută în visare, pe jumătate prinsă în bătălie. Nici măcar nu observase curentul tot mai puternic şi lumina tot mai intensă. Îşi închipuia o omidă rănită, târându-se în sus pe o ţeavă, înspre o gură de scurgere. Ce urma să vadă când va trece în sfârşit prin ea? O fată goală, ştergându-se cu un prosop? Un bărbat bărbierindu-se? Lumina soarelui revărsându-se pe o fereastră deschisă dintr-o baie pustie?

Bond se lovi cu capul de ceva. Scurgerea era astupată de un dop! Şocul dezamăgirii îl făcu să piardă un metru înainte să se poată redresa cu

umerii. Apoi veni realizarea. Ajunsese în capăt! De abia acum observa lumina intensă şi vântul puternic. Emoţionat, dar cu o grijă frenetică, urcă înapoi până ce atinse din nou peretele cu creştetul. Simţi vântul în urechea stângă. Întoarse capul prudent. Avea în faţă încă un burlan orizontal. Deasupra lui, lumina se reflecta printr-un hublou. Tot ce trebuia să facă era să se răsucească prinzându-se de marginea burlanului cel nou şi, cumva, să îşi adune forţele suficient încât să-şi tragă corpul înăuntru. Apoi va putea sta întins.

Cu şi mai multă fineţe, născută din groaza că s-ar putea întâmpla orice, că oricând ar putea face o greşeală care să-i dea un brânci pe tub în jos, prăbuşindu-se până în capăt ca un sac de carne şi oase, Bond execută manevra, iar cu o ultimă sforţare, respiraţia aburind suprafaţa de metal, se propulsă pe tubul orizontal şi se întinse cât era de lung, cu faţa în jos.

Ceva mai târziu – cât mai târziu? – Bond deschise ochii, se urni uşor. Frigul îl trezise din frântura de inconştienţă în care plonjase cu totul. Se întoarse pe spate cu mare greutate, picioarele şi umerii pulsând de durere, şi rămase aşa, adunându-şi gândurile şi energia. Nu avea nicio idee cât era ceasul, sau unde se afla exact în burta muntelui. Ridică capul şi privi la hubloul căscat deasupra tubului vertical prin care urcase. Lumina era galbenă, iar sticla părea groasă. Îşi aminti de hubloul din camera Q. Nu părea să îl poată sparge cu ceva. Probabil că nici acum nu avea rost să încerce.

Brusc, de partea cealaltă a sticlei, observă o mişcare. Văzu o frunte şi o pereche de ochi apărând din senin. Din frunte lumina o lanternă. Ochii rămaseră pe loc şi îl fixară cu privirea, becul profilându-se asemenea unui nas galben, de sticlă, între ei. Ochii îl priviră monoton, iar la un moment dat dispărură. Bond scrâşni nervos din

dinți. Îi urmăreau progresul, urmau să raporteze totul Doctorului No!

Bond urlă mânios:

– Să se ducă toți în p.... m..., și se întoarse descumpănit pe burtă. Ridică capul și privi înainte. Tunelul se întindea în față cât putea vedea cu ochii. Ce naiba! N-avea timp de pierdut. Prinse iarăși cuțitul între dinți și începu să avanseze.

La un moment dat, nu se mai vedea nicio urmă de lumină. Bond se opri în câteva locuri să aprindă bricheta, tunelul se pierdea în față în întuneric. Aerul deveni din ce în ce mai cald, iar cincizeci de metri mai în față, era de-a dreptul fierbinte. În aer se simțea un miros de metal încins. Bond începu să transpire. Nu trecu mult și era ud până la piele. La fiecare câteva minute trebuia să se oprească pentru a se șterge la ochi. Burlanul coti la dreapta. În jurul curbei pereții metalici erau fierbinți. Mirosul încins devenise foarte puternic. Urma o altă cotitură la dreapta. Aruncă o privire rapid, luminând calea cu bricheta înainte de a se avânta după colț. Imediat întoarse capul gâfâind. Îngrozit, analiză noul pericol, blestemând. Lumina brichetei dezvăluise un burlan de zinc albicios, decolorat. Următorul pericol era căldura!

Bond gemu puternic. Cum putea coprul lui învinețit să mai suporte așa ceva? Cum își putea feri pielea de metalul fierbinte? Dar nu avea de ales. Putea să se întoarcă, să rămână unde era sau să meargă înainte. Nu exista altă soluție, o cale de mijloc sau vreo scuză. Exista doar un strop, un singur strop de consolare. Temperatura era potrivită în așa fel încât să nu îl omoare, ci doar să îl chinuie. Nu aceasta era capcana finală mortală, ci doar un alt test dintr-un și al cărui număr nu îl cunoștea.

Bond se gândi la fată, la chinurile prin care trecea. Ei bine, hai să începem. Ia să vedem...

Luă cuțitul în mână şi tăie partea din față a cămăşii în fâşii. Singura soluție era să îşi acopere părțile corpului care intrau în contact cu metalul – mâinile şi picioarele. Genunchii şi coatele vor trebui să se descurce cu un singur strat de bumbac. Cu greu începu să înfăşoare – înjurând printre dinți.

Acum era gata. Un, doi, trei...

Bond trecu de colț şi începu să avanseze prin căldura şi duhoarea insuportabilă.

„Nu te lipi cu abdomenul de burlan! Încordează umerii! Mâini, genunchi, picioare, mâinile, genunchi , picioare. Mai repede, mai repede! Tot mai repede şi-ai s-atingi cât mai puțin metalul".

Genunchii îl dureau cel mai tare, suportându-i aproape toată greutatea. Bandajele din jurul mâinilor începeau să fumege. Se aprinse o scânteie, apoi încă una, urmate de un fir roşu de scântei. Fumul îi intra lui Bond în ochi. Nu mai putea! Nu mai avea aer. Plămânii aproape îi plesneau. Mâinile bandajate mocneau pe măsură ce înainta. Cârpele arseseră aproape de tot. Imediat avea să simtă pielea lui. Bond se lăsă într-o parte, iar umărul învinețit atinse metalul. Urlă. Continuă să urle la fiecare pas. Acum chiar că era terminat. Acum chiar îşi vedea sfârşitul. Acum se va prăbuşi pe burtă şi încet, va arde toată viața din el. Nu! Trebuie să meargă înainte, urlând, până când când carnea avea să fi ars până la os. Pielea de pe genunchi părea să se fi dus. Imediat, palmele aveau să facă contact direct cu metalul. Doar transpirația de pe brațe menținea cârpele umede. „Urlă, urlă, urlă! Alină-ți durerea urlând. Cât timp urli încă n-ai murit. Haide! Haide! Nu poate să mai fie mult. Nu aici trebuie să mori. Încă eşti viu. Nu te lăsa! N-ai voie să te laşi!"

Bond nimeri cu mâna dreaptă ceva se lăsă sub greutatea lui. La fel şi cu cealaltă mână şi cu capul. Se auzi un zăngănit. Un jet de aer rece ca gheața îl izbi în față. Bond simți în spate capacul

de azbest al unui deflector. Scăpase. Capacul se închise zgomotos. Mâinile păreau să atingă un perete acum. Pipăia dintr-o parte în alta. Urma o altă cotitură la dreapta. Înaintă orbeşte. Aerul rece îi sfâşia plămânii. Cu mare grijă, atinse metalul cu mâna. Era rece! Gemând, se prăbuşi cu faţa în jos şi rămase aşa.

La un moment dat durerea îl trezi. Bond se întoarse cu mare greutate pe spate. Ca prin ceaţă, observă hubloul de deasupra lui. Ca prin ceaţă, recunoscu perechea de ochi. Apoi se lăsă din nou purtat de valurile negre.

Încet, în întuneric, pielea i se umplu de băşici, iar umerii şi picioarele pline de vânătăi amorţiră. Sudoarea se uscase, la fel şi zdrenţele de pe el, iar plămânii supraîncălziţi se îmbătaseră cu aerul înşelător, atât de rece. Dar inima continua să bată, puternic şi regulat, în învelişul chinuit, iar magia tămăduitoare a oxigenului pompa iarăşi viaţă în artere şi vene şi îi reîncărca nervii.

Ani mai târziu, Bond se trezi. Se clinti uşor. Deschise ochii, înfruntând direct privirea iscoditoare de dincolo de geam, şi fu scuturat de o durere scurtă, ca un şobolan. Aşteptă ca şocul să se diminueze. Încercă din nou, şi din nou, până ce o birui. Apoi Bond, vrând parcă să se facă nevăzut, se întoarse pe burtă şi fu cuprins încă o dată de o durere acută. Din nou, aşteptă examinând reacţiile corpului său, testând fărâma de putere care mai rămăsese în baterii. Cât mai putea suporta? Scrâşni chinuit în întuneric, ca un animal. Reacţiile sale la durere nu mai erau de mult umane. Doctor No îl încolţise. Însă în el mocnea în continuare o disperare animalică, iar animalele puternice nu cedau uşor.

Încet, chinuitor, Bond se târî câţiva metri mai departe de geam, apoi scoase bricheta şi o aprinse. În faţă, tubul se pierdea în întuneric. Era gura rotundă a morţii care avea să îl înghită. Bond puse bricheta înapoi în buzunar. Respiră adânc şi

se ridică în genunchi. Durerea nu era mai puternică, doar diferită. Încet, anevoios, porni înainte.

Bumbacul se topise în dreptul coatelor şi al genunchilor. Ca prin ceaţă, simţi băşicile spărgându-se la fiecare contact cu metalul rece. Pe măsură ce înainta, flexa degetele de la mâini şi de la picioare, testând durerea. Încet, realiză care îi erau limitele, îşi dădu seama ce îl durea mai rău. „Pot rezista, încerca el să se convingă. Dacă m-aş prăbuşi c-un avion, aş fi tratat doar pentru contuzii uşoare, arsuri superficiale. M-ar ţine în spital puţin timp. Nu am păţit nimic. Am supravieţuit. Doare, dar nu-i nimic. Gândeşte-te la rămăşiţele altor pasageri. Fii recunoscător. Scoate-ţi ideea din cap". Dar, dincolo de aceste gânduri, senzaţia că avionul nu se prăbuşise încă, îl măcina – senzaţia că încă se afla în picaj, şi nu se mai putea baza pe rezistenţa sa, pe eficienţa sa. Cât mai dura? Ce formă avea să ia? Şi câtă forţă îi rămânea până să ajungă pe câmpul de execuţie?

În bezna care se întindea în faţa sa, micile puncte roşii ar fi putut fi o halucinaţie, scântei înşelătoare, semne ale extenuării. Bond se opri, privind cu atenţie. Scutură din cap. Erau încă acolo. Încet, se apropie. Acum se mişcau. Bond se opri din nou. Ascultă. Pe lângă pulsul său domol, se auzea un foşnet delicat. Punctele se înmulţiră. Erau în jur de douăzeci, treizeci, mişcându-se aleatoriu, unele mai repede, altele mai încet în întuneric. Bond scoase bricheta. Ţinându-şi respiraţia, o aprinse. Punctele roşii se stinseră brusc. În schimb, la un metru în faţa lui, burlanul era blocat de o sită deasă de sârmă, cu ochiuri mici ca pânza de muselină.

Bond se apropie cu bricheta în mână. Nişte creaturi mici păreau prinse într-un fel de cuşcă. Le putea auzi mişunând, ferindu-se de lumină. La mai puţin de jumătate de metru de sită, Bond stinse bricheta şi aşteptă până ce ochii i se obişnuiră din nou cu întunericul. Pe măsură ce

aştepta ciulind urechile, putea auzi forfota unor mişcări mărunte, tot mai aproape de el, iar treptat, mulțimea de puncte roşii se aprinse din nou, zgâindu-se prin sită.

Ce erau? Inima lui Bond bătea accelerat. Şerpi? Scorpioni? Miriapozi?

Cu mare grijă se apropie de picățelele din beznă, apoi aprinse brusc bricheta în fața lui. Apucă să distingă o pereche de gheare mici agățate de sită, într-o adunătură de picioare păroase, şi trunchiuri bombate la fel de păroase, acoperite cu mulți ochi. Creaturile se desprinseră în goană de sită şi se îngrămădiră în capătul celălalt al cuştii.

Bond privi din nou prin sită, luminând de la distanțe diferite. Apoi micşoră flacăra, pentru a nu consuma gazul, şi expiră în sfârşit printre dinți, suspinând uşor.

Erau păianjeni, tarantule uriaşe, lungi de aproape zece centimetri. În cuşcă numărase douăzeci. Cumva trebuia să treacă de ele.

Bond rămase pe loc pentru a-şi trage sufletul câteva minute. Ochii roşii se adunară din nou.

Cât de otrăvitoare erau chestiile astea? Cât era adevărat din ceea ce se spune despre ele? Cu siguranță, erau în stare să omoare un animal, dar oare aceşti păianjeni uriaşi cu blana lor pufoasă, ca de cățeluşi, puteau într-adevăr muşca mortal un om? Bond fu scuturat de un fior. Îşi aminti de miriapod. Din ce vedea, tarantulele păreau mult mai moi la atingere. Fine ca nişte labe de ursuleț de pluş – până ce-şi înfigeau colții, golind în tine toată otrava lor.

Dar totuşi, acesta să fi fost câmpul de execuție pregătit de Doctor No? O muşcătură, două poate, şi avea să cadă pradă unui dureros delir. Oroarea de a trece prin plasă pe întuneric – pesemne Doctor No nu avusese în plan bricheta lui Bond – şi de a se năpusti în pădurea de luminițe, strivind la întâmplare corpurile firave, dar în

acelaşi timp, simţind cum fălcile se înfig în piele. Şi alţi păianjeni, prinşi în haine, muşcând în continuare. Iar apoi, lenta agonie a veninului. Doctor No gândise toate acestea, vrând să îl vadă înaintând în chinuri. Înaintând spre ce? Spre ultimul obstacol?

Dar Bond avea bricheta şi cuţitul şi sulița din sârmă. Tot ce îi mai trebuia era curajul, şi o precizie de oţel.

Bond deschise încet capacul brichetei, trase cu grijă de fitil pentru a mări intensitatea flamei. O aprinse şi, văzând păianjenii speriaţi, străpunse sita cu cuţitul. Făcu o găură în margine şi continuă să taie în jurul ei. Apoi apucă un colţ de sită şi o smulse din ramă. Se rupse ca o bucată de stambă întărită şi se desprinse cu totul. Luă cuţitul din nou între dinţi şi se strecură prin deschizătură. Păianjenii se fereau de flacăra birchetei, îngrămădindu-se unul peste altul. Bond scoase sulița improvizată şi împunse direct în mijlocul lor, cu capătul bont. Repetă mişcarea din nou şi din nou, storcindu-i fără milă. Văzând câţiva păianjeni care încercau să scape apropiindu-se de el, le flutură lumina prin faţă, iar apoi îi strivi unul câte unul. Acum păianjenii rămaşi se atacau între ei, iar Bond nu trebuia decât să izbească în continuare în terciul scârbos de puf şi măruntaie.

Continuară să zvâcnească încet, până ce nu se mai observă nicio mişcare. Muriseră toţi? Era doar o impresie? Flacăra brichetei începea să pâlpâie tot mai slab. Trebuia să rişte. Bond împinse într-o parte cu mâna masa greţoasă, inertă. Apoi luă cuţitul dintre dinţi şi străpunse plasa de sârmă din celălalt capăt, acoperind băltoaca văscoasă de sânge cu bucăţile desprinse. Flacăra roşie a brichetei pâlpâi şi aproape se stinse. Bond îşi adună curajul şi se propulsă prin sita găurită, trecând peste rămăşiţele cleioase.

Nu-şi putea da seama pe ce călcase, dacă erau bucăţile de metal sau dacă îşi afundase

genunchiul în grămada de păianjeni. Tot ce ştia era că trecuse. Continuă să avanseze câțiva metri şi la un moment dat se opri, răsuflând uşurat.

Deasupra, se ivi o rază palidă de lumină. Bond se uită într-o parte, apoi în sus, ştiind ce urma să vadă. Ochii galbeni, oblici, din spatele geamului gros îl priveau curios. Încet, capul se clătină dintr-o parte în alta, închizând ochii, compătimindu-l batjocoritor. În cadru apăru un pumn încleştat, cu degetul mare orientat în jos, ca semn de rămas bun. Apoi dispăru, iar lumina se stinse. Bond se întoarse cu fața în jos şi îşi lipi fruntea de metalul rece. Gestul prevestea apropierea ultimei ture, supraveghetorii încheiaseră observațiile şi aveau să se întoarcă doar pentru a-i recupera cadavrul. Bond se simți un pic dezamăgit, văzând că nu le storsese nici măcar un gest de admirație, cât de mic, pentru performanțele lui de până aici. Se pare că-l urau. Tot ce voiau era ca el să moară în chinurile cele mai groaznice.

Scrâşni uşor din dinți. Se gândi la fată, iar gândul îi dădea putere. Încă nu era mort. N-o să moară, ce naiba! Ar trebui mai întâi să-i smulgă inima din piept.

Muşchii i se încordară. Era vremea să pornească mai departe. Cu mare grijă îşi puse armele la loc şi începu să se târască cu chiu cu vai prin întuneric.

Burlanul părea să se încline câte puțin în jos. Avansa mult mai uşor. Panta deveni tot mai abruptă, Bond aproape că aluneca pe ea ca pe un tobogan. Se simți atât de uşurat nefiind nevoit să îşi forțeze muşchii. În față se întrezărea o sclipire gri de lumină, întunericul părea mai puțin dens, iar asta era cu siguranță o schimbare. Calitatea aerului părea diferită. Simțea un miros nou, proaspăt. Ce era? Să fi fost marea?

Dintr-o dată, Bond realiză că era în cădere liberă. Încercă să frâneze cu umerii şi picioarele. Frecarea era îngrozitor de dureroasă, iar el nu

părea să încetinească aproape deloc. Atingerea metalului îi jupuia pielea. Nu se putea controla, era propulsat prin țeava unei puști. Undeva jos, la mare distanță, se vedea un cerc gri de lumină. Aer liber? Marea? Lumina tot mai puternică il chinuia. Se forța din greu să respire. „Nu muri, prostule! Nu muri!".

Cu capul înainte, Bond țâșni din burlan și încet, încet de tot, se prăbuși în marea plumburie care îl aștepta, treizeci de metri mai jos.

CAPITOLUL 18

Câmpul de execuție

Trupul lui Bond spulberă ca o bombă suprafața netedă a mării în zori de zi.

Căzând de-a lungul tubului argintiu, tot şi tot mai aproape de gura luminoasă din capăt, înşfăcase din instinct cuțitul dintre dinți. Pusese mâinile înainte, pregătindu-se de plonjeu, cu toți mușchii încordați şi bărbia în piept. Văzând marea repezindu-se spre el, în ultima clipă, reuşise să ia o gură de aer. Bond penetrase apa ca o săgeată, pumnii strânşi pătrunzând înainte, făcând loc pentru cap şi umeri. Cu toate că îşi pierduse cunoştința încă din primele secunde sub apă, impactul, la o viteză de peste şaizeci de kilometri la oră, nu îl făcuse bucăți.

Se ridică încet la suprafață şi rămase plutind cu fața în jos, legănat uşor de valuri. Plămânii îmbibați de apă trimiteau semnale disperate creierului. Mâinile şi picioarele se zmuceau discordant. Capul se răsuci instinctiv, apa se scurgea în şiroaie din gură. Fața se scufundă înapoi. Din nou, picioarele se zmuciră, încercând din reflex să calce apa. De data aceasta, tuşind zgmotos, capul rămase la suprafață. Mâinile şi picioarele se puseră în mişcare cu greu, zbătându-se câineşte, iar printr-o ceață roşie, întunecată, ochii injectați întrezăriră un punct de sprijin. Creierul amorțit primi comanda să se îndrepte într-acolo.

Câmpul de execuție era, de fapt, un golf strâmt, împrejmuit de stânci înalte. Punctul de

sprijin spre care Bond înota chinuit, incomodat de sulița improvizată, prinsă de picior, era de fapt un gard solid de sârmă, înălțându-se doi metri deasupra apei, suspendat de un cablu gros. Era fixat de pereții stâncii, izolând ieşirea spre mare şi dispărea, înghițit de alge, în adâncuri.

Bond ajunse în dreptul gardului şi se agăță cu ambele brațe de el. Rămase aşa cincisprezece minute, fiind scuturat din când în când de stări de vomă, până ce se simți suficient de puternic încât să întoarcă capul şi să vadă unde era. Confuz, observă stâncile înalte de deasupra lui, trecătoarea îngustă în formă de V, prin care se strecura apa mării. Locul era scăldat într-o umbră densă, gri, masa muntoasă izolând lumina răsăritului, însă dinspre mare, răzbea strălucirea sidefie a primelor raze ale zilei. Era un loc întunecos, posomorât, ferit.

Cu mare lentoare, mintea lui Bond procesă prezența gardului de sârmă. La ce servea? Izola golful de mare? Bloca o ieşire, sau bloca o intrare? Bond privi vag în adâncime. Ochiurile de sârmă dispăreau în apa neagră de sub picioarele sale. Observă câțiva peşti mici înotând în jurul lui. Ce făceau, păreau să muşte din ceva, vânzolindu-se dintr-o parte în alta, smulgând nişte fire subțiri, negre. Ce fel de fire? Fire de bumbac? Bond îşi limpezi mintea. Erau, de fapt, firicele de sânge.

Bond se îngrozi. Da, în apă, umerii, genunchii, picioarele sângerau abundent. Iar acum, pentru prima oară simțea contactul usturător al rănilor şi arsurilor cu sarea de mare. Durerea îl revigoră, mintea era din nou ageră. Acum avea de-a face cu peştişori, dar dacă apărea o baracudă sau un rechin? Pentru asta era pus gardul, pentru a ține peştii carnivori într-un țarc. Naiba să-l ia! Primul lucru pe care trebuia să-l facă era să se cațere pe gard şi să sară în partea cealaltă. Cumva trebuia să evadeze din acest acvariu întunecat.

Slăbit, Bond urcă pas cu pas până sus, apoi coborî, rămânând agățat de cablu, la o distanță confortabilă de apă. Stătea acolo, ca o cămașă întinsă la uscat, şi privea în jos la peştii care încă se înfruptau din picurii de sânge care i se scurgeau de pe picioare.

Părea să mai fi rămas doar o umbră a lui Bond şi a rezistenței sale. După ultima cădere, forța impactului şi clipele în care plutise pe sub apă, cu un picior în groapă, se simțea stors ca un burete. Era pe punctul de a ceda. Cu un suspin scurt, se va lăsa purtat de brațele gingaşe ale apei. Cât de minunat ar fi să nu se mai opună, să se odihnească – să simtă cum marea îl primeşte în patul ei şi stinge apoi lumina.

Peştii se făcură brusc nevăzuți, iar dispariția lor îl trezi pe Bond din reveria morții. Pe sub apă se apropia ceva. Putea observa un contur lucios la distanță. Ceva ce venea înspre gard, de-a lungul coastei.

Întreg corpul i se încordă. Încet, dinții i se încleştară, ochii i se limpeziră. Pericolul, ca un electroşoc, pompa viața înapoi în vene, risipind letargia, dezghețând instinctul de supraviețuire.

Bond descleştă degetele care, în tot acest timp, nu dăduseră drumul cuțitului. Le dezmorți, apoi strânse cu forțe proaspete mânerul. Simți cârligul de sârmă pe sub pantalon. Scutură din cap hotărât şi-şi concentră privirea. Ce urma?

Sub el, apa era învolburată. Ceva forfotea în adâncuri, ceva uriaş. Prin pătura întunecoasă, se contură lungimea unei siluete gri. Ceva străpunse suprafața, şerpuindu-se în aer ca un bici gros cât un braț. Capătul rotunjit, ca o ghiulea, era brăzdat de muguri mari, proeminenți. Se zvârcoli în locul în care înainte Bond văzuse peştii, apoi dispăru. Nu se mai vedea decât o umbră uriaşă, gri. Ce făcea? Cumva...? Cumva absorbea sângele?

Drept răspuns, Bond întrezări ridicându-se din adâncuri o pereche de ochi imenşi, cât nişte

mingi pe fotbal. Se opriră, la aproximativ şase metri sub el, holbându-se la el prin apa lină.

Bond simți cum i se face pielea de găină. Încet, precaut, murmură cu ciudă o înjurătură. Aşadar, aceasta era surpriza finală a lui Doctor No, acesta era capătul cursei!

Ca prin transă, Bond privi în ochii mari şi tulburi din adâncuri. Aceasta era, se pare, caracatița uriaşă. Legendarul kraken[1] care scufunda corăbii, monstrul lung de cincisprezece metri care putea doborî balene ce cântăreau cu o tonă mai mult. Ce altceva ştia despre aceste creaturi? Au două tentacule lungi cu care înşfacă şi alte zece prin care imobilizează. Au un cioc încovoiat, uriaş, iar ochii lor sunt singurii ochi de animal acvatic care funcționează după principiul camerei obscure, ca ai oamenilor. Sunt animale inteligente, se pot propulsa prin apă cu spatele, cu o viteză de cincisprezece metri pe secundă. Străpunse de harpoane explozibile, învelişul lor gelatinos nu este afectat. Iar... Şirul gândurilor fu întrerupt. Perechea de ochi bulbucați, cu pupilele negre, rotunde ca nişte ținte, se apropia vertiginos de Bond. Suprafața apei tremura. În jurul capului, nenumăratele tentacule se răsfirau ca nişte petale. Se unduiau ca nişte şerpi prin fața ochilor. Bond putea vedea forma ventuzelor de pe interior. Capul se umfla cu apă, doar pentru a se goli mereu din nou, iar conturul gelatinos al corpului se pierdea în adâncuri. Cristoase, era cât o locomotivă de mare!

Încet, discret, Bond se ancoră, încolăcindu-şi picioarele şi mâinile printre ochiurile largi de sârmă, în aşa fel încât tentaculele să nu îl poată smulge decât bucată cu bucată sau cu tot cu gard. Privi din colțul ochiului la dreapta şi la stânga. În ambele părți, distanța până la țărm părea a fi de aproape douăzeci de metri. Şi să se fi putut

[1] Monstru marin din mitologia nordică, descris ca fiind o caracatiță de proporții uriaşe (*n.trad.*).

mobiliza, orice mişcare i-ar fi fost fatală. Tot ce îi rămânea era să stea acolo împietrit, rugându-se ca monstrul să îl treacă cu vederea. În caz contrar... Cu grijă, Bond strânse cuţitaşul mai tare între degete.

Ochii îl priveau, rece, calculat. Ca o trompă curioasă de elefant, o tentaculă lungă se înalţă graţios din apă şi căută să îl apuce de picior. Îi cuprinse glezna. Bond simţi sărutul ferm al ventuzelor. Nu se mişcă. Nu îndrăznea să îşi desprindă mâinile de gard. Uşor, ventuzele începură să sugă, testându-i rezistenţa. Şi pentru că nu era suficient, tentacula continuă să i se înfăşoare de picior. Ajunse în dreptul genunchiului plin de sânge şi băşici şi se opri cu interes. Bond scrâşni de durere. Putea vizualiza mesajele transmise de tentaculă spre creier. Da, e ceva de mâncare! Iar creierul trimiţând înapoi un impuls: înşfacă! Adu-mi-l încoa'!

Ventuzele urcară tot mai sus, pe coapsă. Vârful ascuţit al tentaculei se răşchiră, cuprinzând coapsa lui Bond pe de-a latul, apoi se îngustă, articulându-se. Aceasta era ţinta lui Bond. Trebuia doar să suporte durerea şi groaza, aşteptând ca articulaţia să urce mai aproape.

O briză fină, matinală, străbătu micul golf, răscolind mici valuri ce se spărgeau domol de stâncile abrupte. Un stol de cormorani se înalţă spre cer din dreptul minei, planând deasupra golfului, croncănind încet, în drumul lor spre mare. Bond auzi într-un final zgomotul care îi izgonise – sirena unui vapor şuieră de trei ori, în semn că era gata de încărcare. Venea din stânga. Debarcaderul era chiar după colţ. Nava-cisternă sosise din Anvers. Anvers! O parte a unei alte lumi – o lume aflată la milioane de kilometri depărtare, unde Bond nu mai putea ajunge, cu siguranţă, niciodată. Chiar după colţ, marinarii luau micul dejun pe vapor, ascultând radioul. Uleiul sfârâia în tigaie... ouă-ochiuri, slănină, aroma cafelei...

Ventuzele îi cuprindeau şoldul. Tentacula se cățăra încet, tot mai aproape, împrăştiind un miros putred de apă de mare. Cât de rezistent era oare învelişul gelatinos cu picățele gri-maronii? Să încerce să înfigă cuțitul? Nu, mai bine reteza capătul dintr-o mişcare, ca şi cum ar fi tăiat o frânghie.

Acum era momentul! Bond aruncă o ultimă privire în ochii imenşi. Erau atât de calmi, nepăsători şi chiar în clipa aceea, o a doua tentaculă țâşni deasupra apei, repezindu-se direct spre fața lui. Bond se feri, şi o văzu încolăcindu-se pe gard, sub ochii lui. Imediat avea să îl apuce de braț sau de umăr, iar totul se va sfârşi. Acum ori niciodată!

Cealaltă tentaculă era în dreptul coastelor. Aproape la întâmplare, mâna lui Bond reteză aerul. Simți lama crestând o suprafață cărnoasă, brațul rănit țâşni la loc în apă, iar el fu cât pe ce să scape cuțitul, Pentru o clipă, apa de sub el se tulbură. Tentacula de pe gard se desprinse şi îl pocni peste abdomen. Vârful ascuțit se agăță ca o lipitoare, amplificând la maxim presiunea tuturor ventuzelor. Bond urlă de durere. Reteza disperat cu cuțitul prin aer. Stomacul aproape că-i plesnise! Gardul se zguduia, iar dedesubt, spuma apei învolburate clocotea. Nu mai putea rezista. Retează din nou, însă de data aceasta nimeri! Tentaculul se dezlipi, şerpuindu-se înapoi în apă. Pe piele rămăseseră douăzeci de cercuri roşii însângerate.

Nu era vreme să-şi facă griji în privința asta. Capul caracatiței se ivise la suprafață, împroşcând apă şi spumă în toate părțile. Ochii furioşi, plini de venin erau fixați pe Bond, iar mulțimea de tentacule înfometate îi ajungea până la glezne, sfâşiind materialul pantalonilor şi plesnind apa din jur. Bond era tras în jos, centimetru cu centimetru. Gardul de sârmă îi rodea pielea de la axilă. Simțea cum i se lungeşte coloana. În ritmul

acesta avea să fie rupt în două. Ochii şi ciocul mare triunghiular se ridicaseră deasupra apei, iar ciocul căuta să-l prindă de picior. Mai avea o singură şansă, numai una!

Bond luă cuțitul între dinți şi apucă sulița de sârmă. O prinse cu ambele mâini şi o îndreptă la loc, cât putu de bine. Trebuia să rămână agățat doar într-o mână pentru a reuşi să se aplece la distanța potrivită. Dacă rata, era pierdut, făcut bucăți.

O secundă în plus şi avea să moară de durere! Acum! Acum era momentul!

Bond se lăsă tras mai jos şi se aplecă cu toată forța.

Cu coada ochiului văzu sulița străpungând ochiul negru, iar apoi marea explodă în jurul lui şi i se întunecă privirea. Se dezechilibră şi rămase agățat doar în genunchi, atârnând cu capul în jos, la câțiva centimetri de apă.

Ce se întâmplase? Orbise? Nu vedea nimic. Ochii îl usturau, iar în gură simțea un gust grețos de peşte. Dar sârma tăioasă se adâncea tot mai mult în pielea moale, tendoanele din spatele genunchilor îl dureau. Aşadar, nu murise! Confuz, Bond aruncă sulița şi pipăi în jur încercând să se agațe cumva de gard. De îndată ce avu o priză bună, se trase încet mai sus cu cealaltă mână, reuşind să se redreseze. Ca prin ceață, se întrezăriră câteva raze de lumină. Bond se şterse la ochi. Acum putea să vadă. Se uită la mâna sa. Era neagră şi lipicioasă. Tot corpul îi era acoperit de o substanță vâscoasă, iar în apă, rămăsese o pată mare întunecată. În mod evident, caracatița rănită îşi golise sacul de cerneală.

Dar unde era caracatița? Avea să se întoarcă? Bond se uită în jos. Nu se vedea nimic, doar pata tot mai mare şi mai mare. Nimic nu se mişca. Nici măcar un val. Ce tot aştepți?! Fugi de aici! Repede, repede! Bond privi disperat în ambele părți. La stânga era nava, dar tot acolo era şi

Doctor No. Dar la dreapta nu era nimic. Pentru a monta gardul, oamenii începuseră probabil din stânga, pornind de la debarcader. Trebuia să fie un fel de cărare. Frenetic, Bond se agăță cu mâinile de cablul de deasupra, și clătinându-se pe gard, începu să se îndrepte în direcția țărmului stâncos.

Sperietoarea de ciori neagră, însângerată, împuțită, mișca automat din mâini și din picioare. Rațiunea și simțirea păreau să fi părăsit corpul de mult. Mergeau undeva în paralel, sau plutind deasupra, menținând contactul doar cât să tragă sforile care animau marioneta. Bond era ca un vierme tăiat în două. Două jumătăți ce continuau să se zbată, chiar dacă viața se scursese din ele și tot ce mai rămăsese era falsa viață a impulsurilor nervoase. În cazul lui Bond însă, cele două jumătăți nu muriseră încă. Viața era încă acolo, suspendată din funcție. Avea nevoie doar de un dram de speranță, un strop de convingere că încă merita să mai încerce să trăiască.

Bond ajunse la stânca de pe țărm. Încet, coborî până la treapta de jos a gardului. Privi confuz suprafața lină, lucioasă a apei. Să rişte? Nu avea de ales! Lichidul vâscos întărit, urmele de sânge închegat, mirosul rânced de peşte. Nu mai putea continua până nu se spăla. Posomorât, descumpănit, își atârnă zdrențele de gard. Întreg corpul era acoperit de răni și urme roșii. Din instinct, își măsură pulsul - slab, dar regulat. Ritmul viu, constant, îl înviora. Ce naiba își făcea atâtea griji? Era în viață. Rănile și vânătăile nu însemnau nimic – absolut nimic. Arătau urât, dar el era sănătos. Învelișul era distrus, dar mecanismul nu încetase să ticăie. Răni și arsuri superficiale, amintiri dureroase, oboseală crâncenă – un medic de gardă ar râde de el. Hai, ridică-te! Mișcă-te! Spălă-te! Trezește-te! Bucură-te de ce ți-a mai rămas! Gândește-te la fată. Gândește-te la cel pe care trebuie să-l găsești cumva și să-l

omori. Agață-te de viață așa cum te-ai agățat de gard. Nu-ți mai plânge de milă. Dă dracu' tot ce s-a întâmplat până acum. Treci în apă și spală-te!

Zece minute mai târziu, cu părul lins și dat pe spate și zdrențele ude, lipite dureros de pielea curată, Bond se cățără până în vârful promontoriului.

Da, ghicise bine. O cărare îngustă, bătătorită de pașii muncitorilor, înconjura stânca.

Din apropiere se auzea o forfotă de voci și ecouri. Cineva manevra o macara. Îi putea auzi torsul motorului, mai tare și mai încet, pe lângă huruitul metalic al navei și sunetul unei pompe de santină tulburând apa mării.

Bond privi cerul azuriu. Câțiva nori, scăldați în nuanțe roz și aurii, se risipeau la orizont. Sus de tot cormoranii zburau în cercuri, deasupra guanerei. În curând aveau să coboare după hrană. Poate chiar acum erau cu ochii pe grupurile mici ce survolau deja în larg, pândind bancurile de pești. Trebuia să fie în jur de ora șase, în zorii unei zile frumoase.

Cu mare grijă, Bond porni în jos pe cărare, lăsând în urma lui picuri de sânge. De partea cealaltă a stâncii, poteca continua printr-un labirint de bolovani uriași, desprinși de undeva de sus. Zgomotele erau din ce în ce mai puternice. Bond avansă încet, pășind cu atenție printre pietrele șubrede. Tresări auzind o voce foarte aproape:

– Gata?

De la distanță, veni și răspunsul:

– Gata.

Motorul macaralei acceleră. Câțiva metri în plus. Încă un bolovan. Și încă unul. Acum!

Bond se lipi cu spatele de pietroi și, extrem de discret, trase cu ochiul după colț.

Capitolul 19

Revărsarea morții

Bond fotografie scena dintr-o privire şi se trase înapoi. Se sprijini de bolovan, trăgându-şi sufletul. Luă cuțitul în mână şi examină atent lama. Mulțumit, îl strecură în talia pantalonilor, la spate. Era un loc ferit şi cel mai la îndemână. Îşi aminti de brichetă şi o scoase din buzunar. Putea lovi pe cineva cu ea, dar altfel, nu se mai aprindea. Temându-se să nu se dea de gol frecându-şi buzunarul de piatră, decise că era mai bine să o pună lângă el pe jos.

Apoi se aşeză şi reanaliză meticulos scena pe care o memorase.

După colț, la mai puțin de zece metri depărtare, era macaraua. Cabina era descoperită. Înăuntru se afla un om la panoul de control. Era şeful chinezilor negri, şoferul tancului de mlaştină. În fața lui se întindea debarcaderul cu deschidere spre mare la capătul unui canal scurt. O navă-cisternă veche, ce cântărea probabil zece tone greutate proprie, era ancorată lângă ieşire. Se înălța considerabil deasupra apei, puntea putând fi la aproape patru metri mai sus de nivelul mării în debarcader. Cisterna se numea *Blanche*, iar la pupă avea inscripția *Anv* de la Anvers. Puntea părea să fie pustie, cu excepția unei siluete rezemate de cârmă, în cabină. Restul echipajului era probabil la adăpost, dedesubt, feriți de praful de guano. Chiar prin dreapta macaralei, trecea o bandă rulantă suspendată, montată pe

stâlpi înalți de susținere. Pornea dintr-o gheretă de tablă săpată în peretele stâncii, şi se sfârşea în gura unui burduf uriaş de pânză, cu diametrul de aproximativ doi metri. Scopul macaralei era să țină burduful ridicat exact deasupra calei şi să îl mişte ocazional, distribuind în mod egal încărcătura. Prin burduf era turnat un jet solid de praf de guano, de culoarea oului bătut, scurgându-se în cala cu un debit de câteva tone pe minut.

Mai jos, pe dig, în stânga, adăpostit de norul gros de praf, trona silueta înaltă, vigilentă a lui Doctor No.

Asta era tot. Briza dimineții răscolea lin suprafața bazinului de ancoraj aflat pe jumătate în umbra stâncilor înalte. Banda rulantă duduia molcom, motorul macaralei pufăia ritmic. Nu se auzea niciun alt sunet, nimic altceva nu se clintea. Singurii oameni erau garda de la cârmă, operatorul macaralei şi Doctor No, urmărind atent procesul. De partea cealaltă a muntelui, oamenii munceau, încărcând guano pe banda rulantă ce străbătea inima stâncii. Pe partea aceasta însă, nimeni nu avea voie şi nu era nevoie de nimeni. În afară de poziționarea burdufului, chiar nu era nimic altceva de făcut.

Bond rămase pe gânduri, măsurând distanțele, ghicind unghiurile, memorând exact pedalele şi manetele pe care operatorul le apăsa în cabina macaralei. Încet, pe fața trasă, arsă de soare, se aşternu un zâmbet. Da! Ştia ce avea de făcut! Şi avea şanse! Dar încet, cu grijă, uşor! Gustul premiului cel mare putea fi copleşitor de dulce.

Bond îşi examină palmele şi tălpile. Avea nevoie de ele. Avea neapărată nevoie. Duse o mână la spate şi prinse cuțitul de mâner. Îl repoziționă un centimetru. Se ridică şi, respirând adânc de câteva ori, trecu degetele prin părul transpirat, încleiat de apa de mare, iar apoi îşi frecă fața frenetic şi şterse mâinile de pantaloni. În final îşi dezmorți iarăşi degetele. Era gata.

Se lipi piatră şi trase cu ochiul din nou. Nimic nu se schimbase. Ghicise bine distanţele. Şoferul macaralei privea concentrat încărcătura. Gâtul dezgolit, încadrat de gulerul cămăşii kaki, era o pradă tentantă, uşoară. La douăzeci de metri, Doctor No, stând cu spatele la Bond, avea ochi doar pentru cascada alb-gălbuie de praf.

Bond urmări cu privirea cei câţiva zeci de metri de potecă ce ocoleau macaraua. Alese fiecare loc unde avea să pună piciorul. Ieşi în fugă de după bolovan.

Alergă spre un loc ferit din dreapta macaralei, de unde nu putea fi văzut nici din cabină, nici de pe dig. Ajunse acolo şi se ghemui, ascultând atent. Motorul huruia în continuare, banda rulantă aluneca la nesfârşit din burta muntelui, trecând peste capul lui Bond.

Ascultă preţ de încă o secundă, apoi înşfăcă cuţitul de la spate, urcă scările şi se furişă în cabină, agil ca o panteră.

Nici nu avea de ce să se grăbească. Rămase în picioare, în spatele şoferului, adulmecându-l. Avu timp să ridice cuţitul până la tavan, timp suficient să îşi adune toate puterile, înainte de a înfige lama în pielea maronie, fină.

Bărbatul zvâcni violent din mâini şi din picioare. Cu greu, faţa se întoarse înspre Bond. Părea să-l recunoască pentru o clipă, înainte de a da ochii bulbucaţi peste cap. Apoi gura deschisă scoase un sunet chinuit, iar trupul greoi se prăbuşi pe podea, într-o parte.

Bond nu zăbovi niciun moment şi trecu la comandă în scaun. Macaraua scăpase de sub control, motorul mergea în gol, cablul gros de sârmă aproape că smulsese scripetele, vârful braţului se îndoise ca un gât de girafă, burdufului din capătul benzii rulante se deplasase vărsând încărcătura în apă. Doctor No se uita în sus. Avea gura deschisă. Părea să strige ceva.

Cu sânge rece, Bond potoli maşinăria, apăsând încet manetele şi pedalele în poziţiile corecte. Motorul acceleră, intră în viteză şi porni din nou. Cablul încetini şi fu rulat în revers, ridicând burduful şi ajustându-l deasupra calei. Braţul se îndreptă la loc. Totul era ca înainte. Acum!

Bond apucă volanul metalic pe care şoferul îl manevra atunci când se uitase prima oară. În ce direcţie. Bond încercă la stânga. Vârful macaralei se întoarse uşor în dreapta. Fie şi aşa. Bond învârti de volan la dreapta. Da, în sfârşit, îi răspundea la comenzi, rotindu-se în aer, trăgând după el gura benzii rulante.

Bond aruncă o privire înspre dig. Doctor No nu mai era acolo. Era în dreptul unui stâlp pe care Bond nu-l observase. În mână ţinea un telefon. Lua legătura cu cei de pe cealaltă parte a muntelui. Îl putea vedea făcând semne disperate cu receptorul în mână, încercând să atragă atenţia.

Bond răsuci volanul. Nu se putea mişca, naibii, mai repede? În câteva secunde, Doctor No va face legătura şi va fi prea târziu. Încet, vârful macaralei străbătea aerul. Burduful scuipa coloana de praf pe lângă navă. Acum, cascada gălbuie se revărsa lent de-a lungul digului. Încă cinci metri, patru, trei, doi! Să nu te-notrci, nemernicule! Arrh, acum te-am prins! Blochează volanul! Ia de aici, domnule Doctor No!

Simţind coloana de praf urât mirositor atât de aproape, Doctor No se întoarse. Bond apucă să vadă braţele larg deschise, părând să îmbrăţişeze puhoiul infinit. Ridicase un picior gata să fugă, însă tot ce răzbi fu un ţipăt ascuţit, pentru o clipă mai puternic decât zgomotul motorului. Preţ de încă două-trei secunde, un fel de om de zăpadă continuă să dea agitat din mâini. Apoi tot ce rămase fu o grămadată galbenă de găinaţ, din ce în ce mai înaltă.

– Cristoase! vocea lui Bond răsună cu ecou metalic în cabină. Îşi închipui plămânii invadaţi

de praful mizerabil, trupul ghemuindu-se, strivit sub greutate şi ultimele zvâcniri impotente ale membrelor – ultima străfulgerare a minţii – furie, oroare, înfrângere? – iar apoi, liniştea mormântului atât de împuţit.

Movila galbenă ajunsese la şase metri înălţime. Încărcătura se revărsa pe marginea digului în apă. Bond se uită înspre navă. Auzi sirena şuierând de trei ori. Stâncile propagară ecoul de jur împrejur. Apoi urmă încă un şuier prelung, care nu se mai opri. Supraveghetorul pe punte, ţinându-se de sfoara de siguranţă, scosese capul pe geam şi privea în jos. Bond luă mâinile de pe panoul de control şi lăsă manetele în voia lor. Terminase treaba aici.

Se ridică din scaun şi se-aplecă asupra cadavrului. Scoase din teacă revolverul şi se uită atent la el. Zâmbi înverşunat – era un Smith & Wesson .38, modelul obişnuit. Îl îndesă în talia pantalonilor săi. Ce bine era să simtă pe piele atingerea metalului rece şi dur! Sări apoi din cabină.

Bond observă în spatele macaralei o scară de metal, fixată pe peretele stâncii. Ducea înspre ghereta suspendată, din care ieşea banda rulantă. Se căţără gâfâind. Uşa se deschise uşor, răscolind un val de praf de guano în jur, iar Bond se strecură înăuntru.

Înăutru, ţăcănitul benzii rulante lovindu-se de roţi era asurzitor. Tunelul îngust părea a fi prevăzut cu becuri de veghe pe tavan şi cu un podeţ paralel pentru inspecţie. Bond nu ezită şi se strecură repede, suportând duhoarea îmbâxită de peşte şi amoniac. Cu orice preţ trebuia să ajungă la celălalt capăt, înainte ca paznicii să îşi învingă frica şi să conştientizeze semnificaţia sirenei şi a apelului telefonic rămas fără răspuns.

Bond alerga împiedicat prin tunelul urât mirositor. Cât mai avea? Două sute de metri? Şi pe urmă? Nu avea altă soluţie decât să se repeadă afară din tunel şi să deschidă focul – să cauzeze

panică şi să continue să spere. Va pune mâna pe unul din muncitori şi va afla unde au dus-o pe fată. Iar apoi? Ajungând în locul respectiv, ce avea să găsească? Ce mai rămăsese din ea?

Bond alergă mai repede, cu capul plecat, privind podeţul îngust de scândură, întrebându-se ce s-ar putea întâmpla dacă ar călca greşit şi s-ar plonja în râul de guano. Ar fi în stare să se redreseze, sau ar fi purtat până la capăt, până ce burduful l-ar scuipa peste movila sub care era îngropat Doctor No?

Izbindu-se cu creştetul de un abdomen moale şi simţind o pereche de mâini în jurul gâtului, Bond realiză că era prea târziu pentru a mai apela la revolver. Singura sa reacţie fu să se repeadă înainte ca un bivol, iar picioarele adversarului cedară sub presiunea umerilor săi, urmă un ţipăt strident, iar trupul se prăvăli pe spate.

Bond era cât pe ce să îi dea un brânci pe banda rulantă, când remarcă tonalitatea ţipătului şi bufnitura delicată a căzăturii. Încremeni pe loc.

Nu se putea!

Drept răspuns, simţi dinţii ascuţiţi muşcându-l de gambă şi imediat după, primi fără milă un cot sub centură.

Bond urlă de durere. Încercă să se ferească încolăcindu-se. Chiar şi după ce strigase „Honey!" cotul nu se opri din lovit.

Scrâşnea din dinţi, în agonie. Era un singur mod de a o opri fără să o arunce pe banda rulantă. O prinse strâns de gleznă şi o săltă din două mişcări peste umăr. Continuă să îl lovească haotic cu un picior în faţă, dar treptat realiză că ceva nu era în regulă.

– Gata, Honey! Eu sunt!

Prin huruitul metalic al benzii, răcnetul lui Bond îi ajunse cumva la urechi. O auzi strigând dinspre podea „James!" şi se prinse strâns de picioarele lui:

– James, James!

Bond o lăsă încet jos. Îngenunche şi o cuprinse în braţe, strângând-o cât putea de tare.

– O, Doamne, Honey, Honey. Eşti teafără? Disperat, uluit, o îmbrăţişa neîncetat.

– Da, da! James! Simţi atingerea mâinilor ei pe spate, prin păr. James, dragul meu! zise ea, căzându-i la piept, plângând în hohote.

– Stai liniştită, Honey. Bond o mângâie pe cap. Doctor No e mort. Dar acum trebuie să fugim, trebuie să scăpăm de-aici. Haide! Cum ieşim din tunel? Pe unde ai ajuns aici? Haide, repede!

De parcă ar fi fost ascultaţi, banda rulantă se opri brusc.

Bond o săltă pe Honey în picioare. Avea pe ea o salopetă murdară, suflecată la mâini şi la picioare. Îi era cu câteva numere mai mari. Arăta ca o fată în pijamele de bărbaţi. Stratul de pudră de guano de pe faţa ei era brăzdat de urmele de lacrimi. Îi răspunse dintr-o suflare:

– Pe acolo! E un tunel lateral care duce la garaje. Or să vină după noi?

Nu era timp să vorbească. Bond spuse hotărât:

– Vino după mine! şi o luă la goană. Din spate, paşii ei răsunau ritmic în liniştea pustie. Ajunseră la bifurcaţia tunelelor. Pe unde aveau să vină după ei? Pe tunelul lateral sau pe lângă banda rulantă? Sunetul vocilor din fundul tunelului lateral veni drept răspuns la întrebare. Avansară încă un metru în tunelul principal. Bond o cuprinse apoi pe fată în braţe şi îi şopti:

– Îmi pare rău, Honey. Se pare că va trebui să-i omor.

– Bineînţeles, veni răspunsul ei în şoaptă, foarte hotărât. Îi strânse mâna şi se dădu la o parte, pentru a îi face loc. Apoi îşi astupă urechile cu degetele.

Bond scoase revolverul din pantaloni. Încet, desprinse cilindrul şi verifică dacă toate cele

şase cartuşe erau la locul lor. Nu era încântat de ce urma să facă, va omorî iarăşi cu sânge rece, dar aceşti oameni erau nişte gangsteri, bodyguarzii forţoşi care se ocupau de treburile murdare. Cu siguranţă, ei erau criminalii şi nu el. Poate ei erau cei care îl omorâseră pe Strangways şi pe asistenta lui. Oricum, nu avea rost să îşi facă mustrări de conştiinţă. Ucide sau eşti ucis. Trebuia să o facă, şi cât mai eficient.

Vocile se apropiau. Erau trei bărbaţi nervoşi, vorbeau tare. Probabil că trecuseră mulţi ani de când umblaseră ultima oară la tunel. Bond se întreba dacă o vor lua direct în direcţia benzii rulante, sau va trebui să-i împuşte din faţă?

Acum erau foarte aproape. Le putea auzi fiecare pas.

– Şi cu asta, îmi datorezi zece dolari, Sam.

– Las' că vezi diseară. Dăm cu zaru', băiete. Dăm cu zaru'.

– Nu mai dau cu niciun zar, frate. O să mă distrez un pic cu fătuca aia albă.

– Ho, ho, ho.

Apăru primul, apoi al doilea şi al treilea, fiecare bălăngănind un revolver în mână.

– Eu nu prea cred că o s-apuci, zise Bond apăsat.

Cei trei se întoarseră cu gurile căscate. Bond îl împuşcă pe cel din spate în cap şi pe cel din mijloc în stomac. Primul ridicase arma. Un glonţ îi şuieră lui Bond pe lângă ureche, pierzându-se în întuneric. Urmă bubuitura armei lui Bond. Bărbatul duse o mână la gât, se întoarse încet cu spatele şi se prăbuşi. Ecourile împuşcăturilor vuiră prelung în tunel. Un val fin de praf se ridică în aer şi se aşeză la loc. Două trupuri zăceau nemişcate. Bărbatul împuşcat în stomac se zvârcolea convulsiv.

Bond vârî revolverul înapoi în pantaloni.

– Hai, îi spuse scurt lui Honey.

O luă de mână şi o trase pe gura tunelului lateral.

– Îmi pare rău, zise el şi o luă la goană, trăgând-o după el.

– Fii serios, îi răspunse ea. Apoi nu se mai auzi nici un sunet în afară de lipăitul tălpilor goale pe podeaua de piatră.

Aerul era mai respirabil în tunelul lateral şi avansau mult mai uşor, însă după momentul tensionat al focurilor de armă, durerea începea să pună stăpânire pe Bond. Alerga mecanic. Aproape că nici nu se gândea la fata din spatele lui. Nu se gândea decât la durerile sale şi la problemele care îi aşteptau în capătul tunelului.

Nu îşi putea da seama dacă cineva auzise împuşcăturile şi nu avea nicio idee ce fel de rezistenţă va mai întâmpina. Singurul plan era să împuşte tot ce îi stătea în cale şi cumva să ajungă în garaj, la tancul de mlaştină. Aceea era singura lor speranţă de a se întoarce pe coastă.

Becurile fade din tavan pâlpâiau pe deasupra capetelor lor. Tunelul continua să se întindă tot înainte. În spatele lui, fata se împiedică. Bond se opri, simţindu-se vinovat. Honey întinse mâna şi preţ de o clipă se spriji de el, gâfâind.

– Îmi pare rău, James, doar că...

Bond o strânse la piept.

– Te-ai rănit? întrebă el îngrijorat.

– Nu, doar că sunt foarte obosită. Şi m-am tăiat la picioare pe munte. Tot mă împiedicam pe întuneric. Haide să mergem un pic la pas. Aproape am ajuns. Şi e o uşă care dă în garaj înainte de atelier. Nu putem să mergem pe acolo?

Bond trase mai aproape.

– Chiar asta căutam, Honey. E singura noastră scăpare. Rezistă până ajungem acolo. Chiar avem o şansă.

Bond o cuprinse pe după talie. Parcă nu voia să-i vadă tălpile. Ştia că se tăiase rău. Nu avea rost să-şi plângă unul altuia de milă.

Nu era vreme de aşa ceva, dacă voiau să supravieţuiască.

Porniră din nou, faţa lui Bond încordată de efortul suplimentar, iar Honey lăsând urme însângerate de paşi pe podea. La mică distanţă se afla o uşă în peretele tunelului, era întredeschisă, iar dinăuntru nu se auzea niciun sunet. Honey şopti pe un ton disperat.

Bond scoase pistolul şi împinse uşa cu mare grijă. Garajul era gol. Sub luminile de neon, dragonul negru-auriu pe roţi părea un decor rătăcit de carnaval. Era orientat spre uşile barăcii, iar chepengul cabinei era deschis. Bond spera doar ca rezervorul să fie plin şi că mecanicul reuşise deja să îl repare.

Dintr-o dată, de undeva de afară, se auzeau mai multe voci. Câţiva oameni păreau să vină înspre baracă, alarmaţi.

Bond o luă pe Honey de mână şi fugiră înainte. Era un singur loc unde se putea ascunde – în tanc. Fata se strecură prima, iar Bond o urmă, trăgând chepengul după el. Se chirciră, aşteptând. Bond se gândea la cele trei gloanţe rămase. Mult prea târziu, îşi aminti de raftul cu arme de pe perete. Vocile erau chiar în dreptul barăcii. Auziră poarta deplasându-se greoi pe şine, apoi o forfotă de glasuri.

– Da' de unde ştii că s-a tras?

– N-avea ce altceva să fie. Crede-mă că ştiu.

– Haideţ', bă, să luăm puştile. Uite, Joe! Ia-o p-aia, Lemmy! Şi câteva grenade. Vezi cutia de sub masă.

În sală răsună clinchetul metalic al cartuşelor, al siguranţelor trase. Fiecare îşi încărca puşca.

– Cre că a luat-o unu' razna. N-are cum să fie englezoiu'. Ai văzut, mă, cât de mare-i caracatiţa aia? Doamne fereşte! Ş-alelalte chestii pe care le-a băgat Doctoru' prin burlan. Ce să zic de fătuca aia albă? Nu prea cred că mai e-n formă dimineaţa asta. S-a dus careva să vadă?

– Nu domnu'.

– Nu.

– Nu.

– Ho, ho. Glumeam cu voi, măi băieți. Tipa de pe stâncă e o bucată așa de bună!

Se auziră din nou pașii. Apoi unul dintre ei spuse:

– Hai să mergem! Doi în față, până ajungem la tunelu' principal. Trageți la picioare, că o să vrea Doctoru' să se joace cu el.

– Hihi.

Se auzi ecoul gol al pașilor pe beton. Bond își ținu respirația, simțindu-i chiar în dreptul lui. Avea oare să observe ușa închisă de la tanc? Grupul trecu însă mai departe și intră în tunel, iar zgomotul se stinse treptat.

Bond o apucă pe Honey de mână și duse un deget la buze. Încet, ridică chepengul și ascultă din nou. Nimic. Sări din tanc și se îndreptă spre poarta întredeschisă. Aruncă discret o privire. Nu văzu pe nimeni. În aer era un miros de prăjeală care îi lăsa apă în gură. Din clădirea alăturată, se auzea un clinchet de farfurii și oale, iar într-o altă baracă, cineva cânta un calypso la chitară. Câinii începură să latre anemic, apoi se potoliră. Erau dobermannii.

Bond se întoarse și alergă până în capătul garajului. Tunelul era cufundat în tăcere. Bond împinse ușor ușa care dădea în tunel și apoi o încuie. Merse la rafturile cu arme din perete și alese încă un Smith & Wesson și o carabină Remington. Verifică muniția, se întoarse la tanc și le înmână fetei. Mai rămăsese poarta. O urni cu umărul și o împinse încet până la capăt. Metalul gol pe dinăuntru zornăia prelung. Bond fugi înapoi și se urcă în tanc, așezându-se direct în scaunul pilotului.

– Honey, trage capacul, șopti el pregătit, făcând contactul.

Acele indicatoarelor din bord ajunseră imediat la maxim. Slavă Domnului că pornea ușor.

Alte motoare diesel erau lente. Bond apăsă până la capăt pedala de ambreiaj.

Scotea un zgomot asurzitor, ca de râşniţă. Probabil că se auzise în toată tabăra! Bond se opri şi încercă din nou. Motorul tuşi şi se înecă. Încă o încercare şi de data aceasta minunăţia se puse în mişcare, iar pulsul mecanic puternic se întetea pe măsură ce Bond mărea turaţiile. Acum, bag-o cu grijă în viteză. În ce viteză? Încearcă aşa. Da, era bine. Salvarea lor! Doamne, aproape că se oprise în loc. Dar acum erau deja pe drum şi Bond apăsă pedala până la capăt.

– Ne urmăreşte cineva? Bond trebuia să strige pentru a se face auzit.

– Nu. Ba da, stai. A ieşit un om dintr-o baracă. Şi încă unul! Strigă la noi şi ne fac semn. Acuma au ieşit mai mulţi. Unul a plecat în goană, altul s-a întors în baracă. Vine cu o puşcă, s-a culcat la pământ. Trage în noi!

– Trage oblonul! Rămâi lipită de podea!

Bond se uită cu coada ochiului la indicatorul de viteză. Treizeci la oră. Mergeau la vale. Mai repede de-atât nu putea. Bond avea grijă să menţină roţile uriaşe pe drum. Cabina se clătina şi se zgâlţâia pe suspensii. Îi venea greu să nu scape manetele din mână şi pedala de sub picior. Un pumn de fier ricoşă în cabină, apoi încă unul. De la ce distanţă? O sută şi ceva de metri? Nu ţintise rău! Dar asta a fost tot.

– Ia uită-te, Honey! Trage oblonul un pic, strigă el.

– S-a ridicat. Nu mai trage. Toţi se uită după noi – s-a strâns o mulţime. Stai, mai e ceva. Au dat drumul la câini! E cineva cu ei. Vin la vale după noi. O să ne prindă?

– N-are nicio importanţă. Hai, vino lângă mine, Honey. Ţin-te bine. Ai grijă să nu dai cu capul de tavan.

Bond încetini un pic. Fata venise lângă el, iar el îi zâmbi din colţul gurii.

– Doamne, Honey. Am scăpat. Când ajungem la lac ne oprim şi scăpăm de câini. Din ce ştiu despre brutele astea, dacă împuşc unul, restul haitei o să se repeadă să-l mănânce.

Bond simți atingerea mânii lui Honey pe gât. Rămaseră aşa o bucată de drum, la vale. Ajunşi la lac, Bond avansă cincizeci de metri în apă, întoarse maşinăria şi aşteptă pe loc cu motorul pornit. Prin geamul îngust putea vedea haita ivindu-se în peisaj. Luă o puşcă şi o strecură prin apertură. Câinii lipăiau deja prin apă. Bond nu slăbi degetul de pe trăgaci şi ținti în mijlocul lor. Unul din câini se prăbuşi în apă. Apoi încă unul. Îi putea auzi schelălăind peste huruitul motorului. În apă se răspândeau pete de sânge. Începuseră să se bată între ei. Văzu un câine năpustindu-se aspora unuia din cei căzuți şi muşcându-l de ceafă. Toți păreau să fi căpiat. Bond descărcă cartuşul în mijlocul lor şi lăsă puşca din mână.

– Şi cu asta, am încheiat, zise el şi se repezi să bage maşinăria în viteză. Se întoarse, străbătu apa mică a lacului înspre o despărțitură dintre mangrove, aflată la distanță, unde se deschidea gura răului.

Timp de cinci minute avansară în linişte. Bond puse o mână pe genunchiul fetei.

– Cred că am scăpat, Honey, spuse el. Când vor afla că a murit şefu' vor intra în panică. Câțiva mai răsăriți o să încerce să fugă în Cuba cu avionul sau şalupa. Vor vrea să scape cu viață. Oricum, nu o să urcăm în caone până ce nu se întunecă. Cred că e deja în jur de zece. Ar trebui să ajungem pe coastă într-o oră. O să ne odihnim şi vom încerca să ne-adunăm puterile pentru trecerea cu barca. Vremea pare să fie bună şi va fi o noapte cu mai multă lună. Crezi că eşti în stare?

Mâna ei îl strânse delicat de ceafă.

– Bineînțeles că da, James. Dar tu? Arăți îngrozitor! Arsurile şî vânătăile. Ce sunt urmele alea roşii de pe burtă?

– Îți povestesc eu mai târziu. O să fie în regulă. Dar spune-mi ce-ai pățit aseară. Cum naiba ai reuşit să scapi? Ce nu a funcționat la planul lui nenorocit? Toată noaptea nu m-am putut gândi decât la tine, zăcând acolo, devorată încet de crabi. Doamne, cum a putut să se gândească la aşa ceva?! Ce s-a întâmplat, exact?

Fata chicoti uşor. Bond o privi cu coada ochiului. Părul ei auriu era ciufulit, iar ochii albaştri păreau încercănați, dar altfel părea atât de voioasă, ca şi cum tocmai se întorsese de la o petrecere.

– Omul ăla credea că ştie el tot. Bietul moş.

Vorbea de Doctor No de parcă ar fi fost un învățător incompetent. Crabii negri nu sunt chiar aşa periculoşi.

– În primul rând, nu mă deranjează dacă se cațără un animal pe mine, iar crabii ăia nu ar începe oricum să ciupească din ceva care stă nemişcat şi nu sângerează din deloc. Ideea e că nici nu prea le place carnea. Se hrănesc mai mult cu plante. Dacă nu mințise în legătură cu negresa, probabil că fata avusese o rană deschisă sau a murit de frică. Voia să mă testeze cât resist. Ce moş împuțit. Am leşinat atunci pentru că ştiam că pentru tine îți pregătise ceva mult mai rău.

– Doamne. Mi-ar fi prins bine să ştiu asta atunci. Mi-am închipuit că te-au făcut bucățele.

– Normal că a fost neplăcut să mă dezbrace şi să mă lege de o stâncă, răspunse ea. Dar bărbații ăia nu s-au atins de mine. Au comentat pe seama asta, dar pe urmă au plecat. Nu a fost plăcut nici să zac acolo, dar mă gândeam la tine şi la cum aş putea să ajung la Doctor No să îl omor. Apoi am auzit crabii în fugă – aşa zicem în Jamaica – şi imediat s-au apropiat, mişunând cu sutele. Am rămas nemişcată şi m-am gândit la tine. Au trecut pe lângă mine şi peste mine. Puteam la fel de bine să fi fost o piatră, chiar nu le-a păsat. M-au gândilat un pic. Şi m-au ciupit un pic de păr. Dar

nu miros urât. Am aşteptat pur şi simplu să se lumineze. În zori se bagă în găurile lor să doarmă. Îmi sunt destul de dragi. Mi-au ţinut companie. Treceau din ce în ce mai puţini, iar la un moment dat nu mai venea niciunul, aşa că am putut să mă mişc. M-am forţat să-mi eliberez mâna dreaptă şi, la un moment dat, am reuşit. Apoi a fost uşor. M-am furişat printre barăci. Am intrat în atelier şi acolo am găsit salopeta asta murdară. Pe urmă s-a pus în mişcare banda aia rulantă şi o puteam auzi în apropiere. Am bănuit că transporta guano prin munte. Credeam că erai deja mort, continuă ea liniştit pe un tot serios. Aşa că, m-am gândit că dacă găsesc banda rulantă şi trec prin munte, ajung şi la Doctor No. Voiam să-l omor. Am luat o şurubelniţă cu mine. Când ne-am ciocnit era cât pe ce s-o înfig în tine, doar că n-am apucat s-o scot din buzunar, chicoti ea. Găsisem intrarea în tunel în spatele atelierului şi am pornit în goană spre zgomotul benzii. Asta e tot.

Honey îi mângâia în continuare ceafa.

– Fugeam cu ochii în pământ, uitându-mă pe unde calc şi dintr-o dată m-ai lovit cu capul în burtă. Chicoti din nou. Dragul meu, sper că nu te-am lovit prea tare atunci. Nanny m-a învăţat să dau tare în bărbaţi.

Bond râse.

– Te-a învăţat, aşa-i?

Îşi trecu degetele în părul ei şi o trase spre el. Gura ei o căută pe a lui, iar buzele li se împreunară.

Maşinăria se zgâlţâi într-o parte. Sărutul se sfârşi. Intraseră printre primele rădăcini de mangrovă de la gura râului.

Capitolul 20

Datoria

– Sunteți absolut sigur de tot ce-ați zis?

Ochii guvernatorului sclipeau de groază și de ciudă. Cum era posibil să se fi petrecut așa ceva chiar sub nasul lui, pe un teritoriu ce aparținea Jamaicăi? Ce va spune Ministerul Colonial despre asta? Parcă vedea deja plicul lung, bleu ciel, pe care scria: „Confidențial. Doar pentru persoana vizată", și hârtia concept cu marginile late: „Ministrul Colonial m-a însărcinat să vă transmit surpriza lui..."

– Da. Absolut sigur.

Bond n-avea pic de simpatie pentru acest om. Nu agrease primirea de care avusese parte cu prilejul ultimelei sale vizite la King's House și nici comentariile răutăcioase ale Guvernatorului cu privire la Strangways și la fată. Amintirea lor îi făcea plăcere cu atât mai puțin acum, când știa că prietenul său și fata zăceau pe fundul lacului Mona.

– Ei bine... nu trebuie să lăsăm aceste lucruri să ajungă în presă. Înțelegeți? Îi voi trimite raportul meu domnului ministru cu următoarea poștă. Sunt sigur că mă pot baza pe...

– Scuzați-mă, vă rog

Brigadierul în Comandă al Forțelor Caraibeene de Apărare era un tânăr soldat modern, de 35 de ani. Avea suficientă experiență militară încât să nu se lase impresionat de relicve din epoca edwardiană a gurvernatorilor, pe care îi cataloga

la grămadă drept „cârcotaşi nostalgici care se umflă în pene".

– Comandantul Bond nu cred că ar fi comunicat cu cineva din afara departamentului său. Domnule, cred că ar trebui să luăm măsuri ca insula Crab Key să fie curățată, fără să mai aşteptăm aprobarea de la Londra. Pot pune la dispoziție un pluton gata de îmbarcare până diseară. HMS *Narvik* a sosit ieri. Dacă programul ei de recepții şi petreceri ar putea fi decalat cu 48 de ore... Brigadierul lăsă sarcasmul să vorbească în numele lui.

– Sunt de acord cu dumnealui, spuse directorul poliției aspru.

Ştia că o acțiune rapidă l-ar scăpa de mustrări, dar trebuia să aibă loc urgent.

– Şi, în orice caz, va trebui să acționez imediat împotriva diverşilor jamaicani care par implicați, continuă el. Va trebui să-i pun pe scafandri la treabă în Mona. Dacă e să „curățăm" acest caz, nu ne putem permite să aşteptăm până se mişcă Londra. După cum spune domnul – pardon – comandantul Bond, majoritatea gangsterilor de pe insulă vor fi ajuns deja în Cuba. Trebuie să iau legătura cu omologul meu din Havana şi să-i prindem înainte să apuce să se facă nevăzuți. Trebuie să ne mişcăm imediat.

În camera rece şi întunecoasă unde se ținea întâlnirea, domnea tăcerea. Pe tavanul de deasupra mesei masive de conferință, din lemn de mahon, soarele se relfecta imprevizibil. Bond ghici că razele pătrundeau printre jaluzele, răsfrânte de apa unei fântâni sau a unui iaz articifial din grădină. Din depărtare se auzea sunetul mingilor de tenis lovite. Tot în depărtare, se auzi o voce de fetiță:

– Frumos. Tu serveşti, Gladys.

Copiii guvernatorului? Secretarele? Din cele două capete ale camerei, Regele George al VI-lea şi respectiv Regina, vegheau asupra mesei, cu grație şi voie bună.

– Care este părerea domnului asistent-şef? Vocea guvernatorului părea grăbită.

Bond ascultă primele câteva cuvinte. Înțelese că Pleydell-Smith era de acord cu ceilalți doi. Se opri din ascultat. Imaginația îl făcu să se gândească la o lume de terenuri de tenis, iazuri, regi şi regine, la Londra şi la oamenii fotografiați cu porumbei pe cap în Trafalgar Square, la forsiția care avea să înflorească pe marginea şoselei, la May, scumpa lui menajeră care probabil că acum se trezea să îşi facă o ceaşcă de ceai în apartamentul din King's Road (aici era ora unsprezece, dar în Anglia trebuia să fi fost ora patru), la primele metrouri care numai ce apăruseră şi care zguduiau pământul de sub dormitorul său rece şi întunecat. Se gândi la vremea liniştită din Anglia: valurile de aer cald şi perioadele reci – „Singura țară unde poți să ieşila plimbare în orice zi a anului" – să fi fost din *Scrisorile* lui Chesterfield? Apoi Bond se gândi la Crab Key, la vântul cald, năpraznic care începea să adie, la duhoarea gazului de baltă degajat de mlaştinile de mangrove, la stânca de coral, colțuroasă şi gri, şi găurile în care acum se refugiaseră crabii negri, la ochii lor roşu cu negru, rotindu-se țanțoşi cu uşurință când vreo umbră, vreun nor, sau o pasăre le întuneca micul teritoriu. Înapoi coloniile de zburătoare albe, maro şi roz ce pândeau peşti la apă mică, se luptau sau îşi păzeau cuibul în timp ce mai sus, pe guaneră, cormoranii se întorceau de la micul lor dejun pentru a-i prezenta chiria, măsurată în miligrame, proprietarului care nu mai putea să o ridice. Şi unde era acest proprietar? Bărbații de pe SS Blanche cu siguranță că îl dezgropaseră deja. Semne vitale fuseseră verificate, iar apoi corpul plasat undeva. Oare spălaseră cadavrul de praful gălbui şi îl îmbrăcaseră în kimonoul său în timp ce căpitanul telefonase la Anvers, cerând instrucțiuni? Şi unde a ajuns oare sufletul lui Doctor No? Fusese un suflet rău sau, pur şi simplu, unul

nebun? Bond își aminti de corpul contorsionat și ars din mlaștină, care fusese Quarrel. Își aminti de bărbatul acela uriaș, dar atât de gentil, de ochii săi gri și inocenți care scrutau orizontul permanent, de simplele pofte și dorințe, de seriozitatea față de superstiții și instincte, de greșelile copilărești și de loialitatea și chiar dragostea pe care i-o dovedise Quarrel – căldura, acesta era cuvântul pe care îl căuta – căldura acestui om. Cu siguranță că nu ajunsese în același loc ca și Doctor No. Orice se întâmpla cu oamenii după ce mureau, cu siguranță că exista un loc pentru cei buni și unul pentru cei răi. Unde urma Bond să ajungă oare, când îi va veni rândul?

Asistentul-șef menționă numele lui Bond. Agentul își reveni din visare.

– ... a supraviețuit este absolut extraordinar! Sunt de părere că ar trebui să ne arătăm recunoștința față de comandantul Bond și Serviciile Secrete prin acceptarea sfaturilor dumnealui. Se pare că Bond a rezolvat trei sferturi din treabă. Cu siguranță că putem măcar să încheiem ce-a mai rămas.

Guvernatorul mârâi și se uită înspre Bond, care stătea la masă. Tipul nu părea să fie foarte atent, dar nu puteai fi sigur de nimic cu băietii ăștia de la serviciile secrete. E periculos să îi ai în preajmă, dând târcoale peste tot. Și șeful lor avea o groază de arme cu el la Whitehall. Nu voia să se pună rău cu el. Și mai trebuiau să dea o declarație în legătură cu excursia navei *Narvik*. Desigur, presa urma să se vânzolească, luându-i interviuri. Brusc, guvernatorul își imagină titlurile din ziare: „GUVERNATORUL IA MĂSURI RAPIDE... INTERVINE CEL MAI PUTERNIC OM DE PE INSULĂ... A SOSIT MARINA!" Poate că, în final, era mai bine așa. Ar fi putut chiar să țină o ceremonie oficială la îmbarcarea trupelor. Da, asta era! Gargill, de la *Gleaner*, era invitat la prânz. Avea să scape câteva aluzii de față cu băiatul

acela şi va ieşi un reportaj de toată frumusețea! Da, asta era. Aşa trebuia să îşi joace cărțile.

Guvernatorul ridică mâinile şi le lăsă să cadă pe masă, semn că cedase. Privi persoanele din audiență cu un zâmbet fals pe buze, recunoscând înfrângerea.

– Domnilor, mă dau bătut. Ei bine, de această dată, spuse el pe un ton părintesc, ca şi cum s-ar fi adresat unor copii, accept verdictul dumneavoastră. Domnule asistent, dacă binevoiți să îl chemați pe comandantul de pe HMS Narvik şi să îi explicați situația. Tot ce ține de detaliile militare rămâne la latitudinea domnului brigadier Templar. Şi am încredere în domnul director că ştie cum trebuie procedat.

Guvernatorul se ridică în picioare şi-l salută pe Bond, înclinând din cap.

– Tot ce mai trebuie să fac, conchise el, este să îmi exprim mulțumirea şi aprecierea față de comandantul, hm, Bond, pentru sprijinul acordat în această chestiune. Domnule comandat, fiți sigur că voi avea grijă să menționez implicarea dumneavoastră cu prima ocazie, când voi lua legătura cu domnul ministru.

Afară, pietrişul de pe alee era scăldat în lumina soarelui. În maşină, Bond se simțea ca la saună. Dureros, îşi spriji mâinile învinețite pe volan.

Pleydell-Smith băgă un cap pe geam.

– Ai auzit vreodată de expresia jamaicană „rars"? întrebă el.

– Nu.

– „Hai rars!" e o expresie vulgară care înseamnă, ăăă, „mai du-te undeva". După părerea mea, ar fi fost potrivit să o foloseşti mai devreme. Pleydell-Smith flutură din mână, vrând parcă să dea uitării purtarea şefului său. În orice caz, te mai pot ajuta cu ceva? Chiar trebuie să te întorci la Beau Desert? La spital au zis că vor să te țină neapărat o săptămână.

– Mersi, spuse Bond scurt, dar chiar trebuie să mă întorc. Vreau să văd dacă fata e bine. Le spui tu celor de la spital că voi reveni mâine? Ai trimis şefului meu înştiinţarea?

– Am trimis-o de urgenţă.

– Bine, atunci. Bond introduse cheia în contact. Sper că asta e tot. Vorbeşte cu cei de la Institutul Jamaica în legătură cu fata, da? Chiar ştie o grămadă despre fauna locală. Şi nu din cărţi. Dacă au o slujbă potrivită... Mi-ar plăcea să o văd la casa ei. O să o duc la New York şi o să aranjez pentru ea operaţia. Ar putea să înceapă la câteva săptămâni după. Bond părea jenat. Chiar e o fată pe cinste. Când se întoarce... Poate tu şi soţia ta... Înţelegeţi. Vreau să ştiu doar că se interesează cineva de ea.

Pleydell-Smith zâmbi. Părea să înţeleagă.

– Nu-ţi face griji în legătură cu asta. O să mă ocup eu de tot. Betty se pricepe la chestii de genul ăsta. O să vrea să o ia pe fată sub aripa ei. Altceva? Ne vedem în câteva zile, oricum. La spital e groaznic de cald acum. Poate o să vrei să dormi o noapte sau două la noi, înainte să te întorci– adică înainte să pleci la New York. Am fi bucuroşi să vă primim pe amândoi.

– Mersi. Mersi pentru tot. Bond băgă maşina în viteză şi porni pe alee în jos, printe arbuştii tropicali încinşi. Mergea repede, răscolind pietrişul în urma lui. Voia să fie cât mai departe de King's House şi de tenis şi de toţi regii şi reginele. Voia să scape cât mai repede şi de amabilul Pleydell-Smith. Lui Bond îi era simpatic, dar acum tot ce voia era să treacă de Junction Road şi să fie pe drum, înspre Beau Desert, departe de lumea civilizată. Trecu în viteză pe lângă santinela de la poartă şi demară pe drum, apăsând pedala până în podea.

Întoarcerea în Jamaica, sub lumina stelelor, se petrecuse fără niciun incident. Nimeni nu a venit după ei. Fata s-a ocupat cel mai mult de

cârmă şî vâsle. Bond nu s-a opus ideii. A zăcut întins pe fundul bărcii, complet epuizat, țeapăn ca un mort. S-a şi trezit de câteva ori, ascultând clipocitul valurilor din jur, admirând profilul ei liniştit în lumina stelelor. Leagănul molcom al mării îl adormea mereu la loc, iar coşmarurile de pe Crab Key se năpusteau asupra lui. Dar nu îi păsa. Era convins că nu îi va mai păsa de vreun coşmar de acum încolo. Având în vedere prin ce trecuse cu o noapte în urmă, nimic nu îl mai putea speria.

S-a trezit, când un vârf de mărgea lovea barca. Se apropiau de reciful de lângă Morgan's Harbour. Primul pătrar al lunii strălucea pe cer, apa din jur era limpede, argintie. Fata ridicase pânza. Au traversat golful în linişte, îndreptându-se spre fâşia de plajă. Când a simțit pupa împotmolită sub capul lui în nisip, şi-a dat seama că reuşiseră. Ea l-a ajutat să se ridice din canoe. Sprijindu-se de ea, s-a târât până în casă. A scrâşnit din dinți, strângând-o de umăr, atunci când i-a tăiat hainele de pe el şi l-a băgat sub duş. Fata nu spusese nimic când îi văzuse trupul vânăt în lumină. A răsucit robinetul până la capăt şi l-a frecat din cap până în picioare cu săpun, ca pe un cal. Apoi l-a scos din apă şi l-a şters cu grijă cu prosoape curate, care s-au pătat imediat de sânge. Bond întrezărise sticla de spirt. A scârşnit din dinți, agățându-se de marginea chiuvetei. Înainte să înceapă să îi dezinfecteze rănile, Honey s-a întors spre el şi l-a sărutat. I-a spus gingaş:

– Ține-te bine, dragul meu. Poți să plângi. O să te doară.

Simțind cum toarnă insuportabilul lichid peste răni, Bond lăcrimase fără a se mai jena.

La răsărit, amândoi au luat micul dejun, privind cum se crăpa de zori deasupra golfului. Apoi a urmat drumul nesfârşit până la Kingston, masa de operație, camera de gardă. A fost chemat

Pleydell-Smith. Nimeni nu a întrebat nimic. I-au tratat rănile cu Merthiolat şi cu un unguent taninos. Un doctor priceput, de culoare, a completat conştiincios un raportul de gardă. Oare ce scrisese? Probabil doar „contuzii şi arsuri multiple". Apoi, promiţând să revină în salon a doua zi, Bond a plecat împreună cu Pleydell-Smith la King's House, unde a avut loc o primă întâlnire lungă cât o conferinţă în toată regula. Bond a trimis o înştiinţare scurtă, cu monograma sa, pentru M, via Ministerul Colonial, pe care o încheiase sec: „REGRET NEVOIE IAR CONCEDIU MEDICAL STOP RAPORT CHIRURG PE DRUM STOP ROG INFORMEAZĂ ARMURIER SIMTH ŞI WESSON INEFICIENT VERSUS ARUNCĂTOR-FLĂCĂRI TERMINAT".

Bond ghida micuţa maşină de-a lungul nenumăratelor serpentine, gonind spre Coasta de Nord. Regreta acum gluma făcută. M n-avea s-o guste. Fusese ieftin din partea lui. Stricase şi o monogramă degeaba. În fine! Bond trase brusc din volan pentru a evita un autobuz roşu, ameninţător, cu destinaţia „Brownskin Gal" inscripţionată pe plăcuţă. Pur şi simplu dorise să îi spună lui M că misiunea lui nu fusese tocmai o vacanţă cu burta la soare. Urma să îşi ceară scuze în raportul scris.

În dormitorul lui Bond era răcoare, întuneric. Lângă patul îmbietor îl aştepta o farfurie cu sandwichuri şi un termos plin de cafea. Pe pernă observă o foaie de hârtie, pe care era scris cevn cu litere mari, de copil. „În seara aceasta rămâi la mine. Nu pot să las animalele singure, pentru că fac scandal. Şi nu pot să te las nici pe tine. Şi nici nu ţi-ai achitat datoria. Vin la şapte. A ta, H."

Fata apăru pe înserat în grădină. Bond o aş tepta cu al treilea pahar de whiskey cu ghea în mână. Purta o fustă de bumbac, cu dungi albe şi negre şi o bluză strâmtă roz. Părul ei blond mirosea a şampon ieftin. Părea incredibil de

proaspătă şi de frumoasă. Plecară amândoi, mergând de mână pe poteca îngustă, dar bine bătătorită, printre trestile de zahăr. Merseră mult timp pe cărare, prin jungla deasă, parfumată, din jurul lor. Apoi se întrezări un petic de gazon bine îngrijit, în dreptul unor ziduri mari, dărăpănate. De la baza lor pornea un şir de trepte. Ducea în jos, înspre o uşă greoaie, pe sub care se strecura un licăr de lumină.

– Să nu îți fie fie frică, spuse fata privindu-l din prag. Cam toate sunt pe câmp acum, trestia e înaltă.

Bond nu ştia exact la ce să se fi aşteptat în primul rând. Îşi închipui o podea de pământ şi nişte pereți umezi. Poate câteva piese de mobilier, un pat rupt acoperit cu un un morman de haine jerpelite şi o duhoare de grădină zoo. Avea să îşi aleagă cuvintele atent, nevrând să o jignească.

În schimb, locul părea să arate mai degrabă ca interiorul unei cutii mari de trabucuri scumpe. Podeaua şi tavanul erau din lemn de cedru bine lustruit, emanând un miros specific, iar pereții erau placați cu bambus. Din tavan, un frumos candelabru de argint cu doisprezece lumânări aprinse lumina încăperea. Sus de tot se aflau trei ferestre pătrate, prin care se reflecta lumina cerului negru înstelat. Mobilierul consta în câteva piese frumoase, de secol XIX. Sub candelabru era o masă cu tacâmuri petru doi, doar piese scumpe de antichități – argint şi cristal.

– Ce cameră frumoasă, Honey! spuse Bond. Din ce îmi povestisei, mă gândeam că locuieşti într-o grădină zoologică.

Fata râse bine dispusă.

– Am scos argintăria şi celelalte chestii. E tot ce am şi am stat toată ziua să le lustruiesc. Niciodată nu am mai făcut asta până acum. Dar arată destul de bine, nu-i aşa? Ştii, de regulă pe perete țin multe cuşti mici. Îmi place să am animăluțele pe post de companie. Dar acum că eşti

tu cu mine ... Fata tăcu, iar apoi continuă gesticulând cu brațul înspre cealaltă ușă.

– Dormitorul meu e acolo. E foarte mic, dar încăpem amândoi. Acum haide să mâncăm. Îmi pare rău că nu avem mâncare caldă – doar homari și fructe.

Bond se îndreptă către ea, o luă în brațe și o sărută pasional. Apoi o strânse la piept și o privi în ochi.

– Honey, ești o fată minunată. Ești una dintre cele mai încântătoare femei pe care le-am cunoscut. Sper ca lumea să nu te schimbe prea mult. Chiar vrei să te operezi? Mie îmi place fața ta așa cum e ea. E o parte din tine. E o parte din tot.

Fata se încruntă și se eliberă din îmbrățișarea lui.

– În seara aceasta nu te vreau serios. Nu vorbi despre lucrurile astea. N-am chef să vorbesc despre ele. Aceasta e noaptea noastră. Te rog, vorbește-mi despre iubire. Nu vreau să aud nimic altceva. Îmi promiți? Acum vino, așează-te acolo.

Bond se așeză și îi zâmbi.

– Promit, spuse el.

– Uite, maioneză, continuă ea. Nu e cumpărată. Eu am făcut-o. Și ia și niște pâine cu unt.

Se așeză lângă el și începu să mănânce, uitându-se la el. Văzându-l pe Bond mulțumit, spuse:

– Acum ai putea să începi să îmi vorbești despre iubire. Tot ce știi.

Bond se uită lung la chipul ei auriu, îmbujorat. Ochii fetei străluceau blând la lumina lumânării, dar cu același licăr pe care îl văzuse la prima lor întâlnire de pe plajă, când fata crezuse că Bond venise după scoicile ei. Buzele roșii erau întredeschise. Alături de el, părea să nu mai aibă nicio reținere. Erau ca două animale îndrăgostite. Totul era atât de natural. Nu îi era jenă. Îl putea întreba orice, era sigură că avea să

îi răspundă. Era ca şi cum ar fi fost deja amanți. Prin bluza strâmtă se întrezăreau vârfurile întărite ale sânilor.

– Eşti virgină? întrebă Bond.

– Nu chiar. Ți-am mai spus... omul ăla.

– Ei bine... Bond îşi dădu seama că nu mai putea lua nicio înghițitură. Gura i se uscase, tânjind după ea. Honey, continuă el, ori mănâncăm, ori facem dragoste. Nu amândouă odată.

– Mâine pleci la Kingston. O să mănânci destul acolo. Acum iubeşte-mă.

Ochii lui Bond se aprinseră, se ridică şi îngenunche lângă ea. O luă de mână şi se uită la palma ei. La baza degetului mare se înălța culmea pulsândă – Muntele lui Venus. Bond îşi lipi capul de pielea fină şi muşcă uşor umflătura. Simți apoi cealaltă mână a fetei în părul său şi muşcă mai tare. Mâna pe care o ținea captivă se ondulă în jurul gurii sale. Fata gâfâi puternic. Bond muşcă şi mai tare, iar ea țipă şi îl trase de păr împingându-i capul la o parte.

– Ce faci? întrebă ea cu ochii mari, întunecați. Era palidă. Apoi îşi coborî privirea, se uită la gura lui şi îl trase uşor înspre ea.

Bond îi cuprinse sânul stâng în palmă, ridică mâna muşcată şi o trecu împrejurul gâtului. Gurile li se întâlniră într-un sărut pătimaş.

Lumina lumânărilor începu să pâlpâie deasupra lor. O molie intră în cameră pe una din ferestrele deschise. Începu să zboare în cercuri în jurul candelabrului. Fata deschise ochii şi privi într-acolo. Se desprinse din sărutare, se ridică în picioare şi fără să spună nimic stinse lumânările una câte una. Molia dispăru înapoi afară.

Honey rămase în dreptul mesei. Îşi descheie nasturii de la bluză şi o aruncă pe jos. Apoi fusta. Sub lumina palidă a lunii i se vedea numai conturul. Veni lângă Bond şi îl trase de mână în picioare. Îi descheie cămaşa şi încet îl dezbrăcă de ea. Trupul ei, atât de aproape, miroasea a fân

proaspăt cosit şi ardei gras. Fata îl conduse de mână până în dormitor. Lumina lunii se revărsa peste patul de o persoană. Pe pat se afla un sac de dormit gata deschis.

Fata dădu drumul mâinii lui Bond şi intră în sac. Apoi se uită la el.

– Azi l-am cumpărat. E un sac dublu şi m-a costat o grămadă. Scoate-ţi pantalonii şi vino înăuntru. Mi-ai promis. Ai rămas cu o datorie.

– Dar...

– Fă aşa cum spun!

Cuprins

CAPITOLUL 1: V-aud perfect.....5

CAPITOLUL 2: Alegerea armelor..... 16

CAPITOLUL 3: Sarcini de vacanță..... 29

CAPITOLUL 4: Comisia de recepție..... 40

CAPITOLUL 5: Datele şi cifrele..... 55

CAPITOLUL 6: Degetul de pe trăgaci..... 68

CAPITOLUL 7: Trecerea nocturnă..... 79

CAPITOLUL 8: Venus cea elegantă..... 91

CAPITOLUL 9: Pe muchie de cuțit..... 101

CAPITOLUL 10: Urmele dragonului..... 113

CAPITOLUL 11: Printre trestiile străine 124

CAPITOLUL 12: Arătarea.....137

CAPITOLUL 13: Închisoarea căptuşită
în blănuri de nurcă 150

CAPITOLUL 14: Poftiți la mine în salon 164

CAPITOLUL 15: Cutia Pandorei 176

CAPITOLUL 16: Orizonturile agoniei.....190

CAPITOLUL 17: Țipătul prelung.....204

CAPITOLUL 18: Câmpul de execuție 219

CAPITOLUL 19: Revărsarea morții.....228

CAPITOLUL 20: Datoria 243

Era o fată goală, cu spatele la el. Nu era tocmai goală. În jurul taliei avea o centură lată de piele, cu un cuțit de vânătoare înfipt în teaca de la șold. Centura făcea ca goliciunea ei să pară extraordinar de erotică. Stătea la doar câțiva metri de el, cu picioarele în apă, uitându-se atent la ceva din mână. Avea postura clasică, relaxată a unui nud, întreaga greutate sprijintă pe piciorul drept, genunchiul stâng ușor îndoit și orientat spre interior, capul plecat într-o parte, examinând obiectul din mână.

COLECȚIA
JAMES BOND 007

1. Caracatița
2. Casino Royale
3. Pe cine nu lași să moară...
4. Moonraker
5. Diamante pentru totdeauna
6. Din Rusia, cu dragoste
7. Dr. No
8. Goldfinger
9. Doar pentru ochii tăi
10. Operațiunea Thunderball
11. Spionul care m-a iubit
12. În serviciul secret al Majestății Sale
13. Trăiești numai de două ori
14. Bărbatul cu pistolul de aur

ISBN 978-606-92558-6-5

RECOMANDAT DE
Spy